

Roald Dahl
Boszorkányok

magus design studio © 2001

A mű Roald Dahl The Witches című műve alapján készült

Puffin Books 1985.

Text copyright © Roald Dahl Nominee Ltd. 1983

All rights reserved

Fordította Benda Péter © 2001

Illusztráció

Szűcs Nóra © 2001

Borítóterv és tipográfia Radler Szilvia

ISBN 963 00 7037 5

boszorkanyok@magus.hu

NNCL63-00011112

For Lucy

Lucy-nak

Roald Dahl: Boszorkányok

Gyerekmesékben a boszorkányok mindig fura, fekete kalapot és fekete köpönyeget viselnek, valamint seprűnyélen lovagolnak. Ez azonban nem egy gyermekese, itt most az igazi boszorkányokról lesz szó.

A legfontosabb dolog, amit az igazi boszorkányokról tudni kell, a következő. Nagyon figyeljetelek, és sose felejtsetek el, amit most mondok.

Az igazi boszorkányok hétköznapi ruhákat hordanak, és nagyon hasonlítanak a hétköznapi nőkhöz.
Hétköznapi házakban élnek, és hétköznapi állásuk van.

Ezért olyan nehéz nyakon csípni őket.

Roald Dahl a Meghökkenő mesék írójaként vált közismertté, de Nagy-Britanniában és világszerte gyerekkönyveivel lett igazán népszerű. Ezek a könyvek azonban nemcsak a gyerekek számára, hanem a felnőtteknek is jó szórakozást nyújtanak. Lebilincselő történeteit mesterien szövi át humorral, bájjal és bölcsességgel, de a meghökkenő fordulatok itt sem maradhatnak el. Roald Dahl-t Nagy-Britannia legnépszerűbb szerzőjének választották meg, Boszorkányok című könyve 1983-ban pedig elnyerte a Whitbread-díjat, mely elismerés a legjobb kortárs brit szerzőt illeti meg.

www.roalddahl.com

AMIT A BOSZORKÁNYOKRÓL TUDNI KELL

Gyermekmesékben a boszorkányok mindig fura, fekete kalapot és fekete köpönyeget viselnek, valamint seprűnyélen lovagolnak.

Ez azonban nem egy gyermekese, itt most az **igazi boszorkányokról** lesz szó.

A legfontosabb dolog, amit az **igazi boszorkányokról** tudni kell, a következő. Nagyon figyeljete, és sose felejtsetek el, amit most mondok.

Az IGAZI BOSZORKÁNYOK hétköznapi ruhákat hordanak, és nagyon hasonlítanak a hétköznapi nőkhöz. Hétköznapi házakban élnek, és HÉTKÖZNAPI ÁLLÁSUK van.

Ezért olyan nehéz nyakon csípni őket.

Egy **igazi boszorkány** gyűlöli a gyerekeket, mégpedig olyan sístergő és lángoló gyűlölettel, melynél sístergőbb és lángolóbb gyűlöletet elképzelni sem lehet.

Egy **igazi boszorkány** minden idejét olyan cselszövéseknek szenteli, melyek révén megszabadulhatna a területében lakó összes gyerektől. Az a mániája, hogy egytől egyig mindegyiket eltüntesse. Egész álló nap csak erre gondol. Még ha pénztárosként is dolgozik egy szupermarketben, vagy levelet gépel egy igazgatónak, vagy épp egy luxusautót vezet valahol (márpedig ezek közül bármelyiket megteheti), az esze akkor is csak a cselszövésen és a tervezgetésen és a tájékozódáson és a lángoláson és a süvítésen és a vérszomjas, gyilkos gondolatokon jár.

"Melyik gyerek legyen a következő?" – mondogatja magában egész álló nap. – "Most melyik gyereket tiporjam el?"

Egy **igazi boszorkány** pontosan ugyanolyan élvezettel tipor el egy gyereket, ahogy *ti* megesztek egy tányér epret, vastag tejszínhabbal.

Számításai szerint hetente egy gyereket kell eltüntetnie. Ha ennél rosszabb az arány, máris rosszkedvű lesz.

Egy gyerek egy héten, ötvenkettő egy évben.

Kijelölni, kifacsarni és köddé változtatni őket!

Ez a boszorkányok jelmondata.

A boszorkány nagy gonddal kiszemel egy áldozatot. Ezután becserkészi a szerencsétlen gyereket, ahogy egy vadász cserkész be egy kismadarat az erdőben. Óvatosan lépked. Csendesen mozog. Közelebb és közelebb kerül. Ekkor végül, amikor minden készen áll... *zsupppsssz!* ... Leccsap rá! Szikrák szökkennek. Lángnyelvek röppennek. Olaj fortyan. Patkányok visítanak. Bőr összezsugorodik. A gyerek pedig köddé válik.

Egy boszorkány – értsétek meg –, nem vágja kupán a gyerekeket, vagy nem szúrja le őket késsel, és nem is lövi le őket pisztollyal. Azokat, akik ilyeneket csinálnak, elkapja a rendőrség.

Egy boszorkányt sosem kapnak el. Ne felejtsetek, hogy a varázslat az ujjában van, vérében pedig az ördögi tánc. Ha azt akarja, a sziklák úgy táncolnak, ahogy a békák ugrálnak, a víz felszínén pedig lángnyelveket lebegtet.

Az ilyen mágikus erő nagyon rémisztő.

Szerencsére manapság már nincsen nagyon sok **igazi boszorkány** a világon, de azért még éppen elegenden vannak ahhoz, hogy ne legyen nyugtatók tőlük. Angliában összesen körülbelül százan lehetnek; néhány országban ennél is többen, néhányban pedig kevesebben élnek. A világ egyetlen országa sem teljesen mentes a boszorkányoktól.

A boszorkány mindig nőnemű.

Nem szeretnék rosszakat mondani a nőkről. A legtöbb nő szeretetre méltó. De a tény akkor is tény marad: a boszorkányok nőneműek. Senki sem hallott még hímnemű boszorkányról.

Másrésről viszont a gonosz kísértetek mindig hímműiek. Ugyanígy a kocsmatöltelékek is. Mindkettő nagyon veszélyes fajta, de feleannyira sem veszélyes, mint egy **igazi boszorkány**.

A gyerekek szempontjából az **igazi boszorkányok** a földön élő összes teremtmény közül a legveszélyesebbek. Az teszi őket kétszeresen is veszélyessé, hogy egyáltalán nem *látszanak* veszélyesnek. Még ha az összes titkukat is megismeritek (erről egy percen belül hallani fogtok), akkor sem lehettek teljesen bizonyosak abban, hogy épp egy boszorkánnyal álltok-e szemben, vagy csak egy kedves hölgygel. Ha egy tigris képes lenne egy farkát csóváló szelíd kutyának tettetni magát, valószínűleg odamennétek hozzá és megpaskolnátok a fejét. Ez bizony végzetes lenne. Ugyanez a helyzet a boszorkányokkal is; mindannyian kedves hölgyeknek látszanak.

Legyetek szívesek a szemben lévő képet tanulmányozni. Vajon melyik hölgy a boszorkány? Nem könnyű kérdés, de erre minden gyereknek meg kell próbálnia válaszolni.

Most mindössze annyit tudtok, hogy lehetséges, hogy a szomszédban is éppen egy boszorkány lakik.

De az a ragyogó szemű nő is az lehetett, aki ma reggel veled szemben ült-a buszon.

És az a káprázatos mosolyú nő is az lehetett, aki ebéd előtt édességgel kínált egy fehér papírzacskóból az utcán. Még az is lehetséges – és ez talán megdöbbentő lehet –, hogy az a kedves iskolai tanárnő is boszorkány, aki most éppen ezeket a szavakat olvassa föl nektek. Figyeljétek meg jó alaposan azt a tanárt. Most talán mosolyog a felvetés képtelenségén, de ne hagyjátok, hogy ez félrevezessen benneteket! Ez az agyafúrtságának a része is lehet.

Természetesen egy pillanatig sem állítom, hogy a tanárotok ténylegesen boszorkány. Csak annyit mondok, *lehetséges*, hogy az. Ez persze eléggé valószínűtlen. De – és itt jön egy hatalmas "DE" –, *nem lehetetlen*.

Ó, ha csak egyetlen módszere is lenne, hogy biztosan megmondhassuk egy nőről, hogy boszorkány-e, vagy sem, akkor mindnyájukat összegyűjthetnénk, és betehetnénk őket a húsdarálóba. Szomorú, de nincs ilyen módszer. Azonban megfigyelhettek számos apró jelet, kis, csalafinta szokásokat, ami minden boszorkányban egyaránt fellelhető. Ha pedig mindezeket megismeritek, és mindig emlékezni is fogtok rájuk, akkor megmenekülhettek attól, hogy még gyerekkorotokban eltiporjanak.

A NAGYMAMÁM

Jómagam két különböző alkalommal kerültem szembe boszorkánnyal nyolc éves korom előtt. Az első esetből sértetlenül megmenekültem, de másodszorra már nem voltam ilyen szerencsés. Olyan dolgok történtek velem, hogy valószínűleg felsikoltotok majd, miközben erről olvastok. Ez elkerülhetetlen. Az igazságot el kell mondani. A tény, hogy még mindig itt vagyok és beszélhetek hozzátok (habár lehetséges, hogy egy kissé furán nézek ki), teljes egészében az én csodálatos nagymamámnak köszönhető.

A nagymamám norvég volt. A norvégok mindent tudnak a boszorkányokról, mert Norvégia – ahol az erdők feketék és a hegycsúcsok jegesek –, a boszorkányok szülőhazája. Apám és anyám szintén norvégok voltak, de mivel apámnak üzleti vállalkozása volt Angliában, így aztán én is ott születtem, ott éltem, és ott kezdtem iskolába járni. Évente kétszer-karácsonykor és a nyári szünetben – visszamentünk Norvégiába meglátogatni a nagymamámat. Amennyire emlékszem, ez az öreg néni volt a család mindkét ágán az egyetlen élő rokonom. Anyukám anyukája volt, és én teljes szívemből imádtam őt. Amikor kettesben voltunk, nem számított, hogy norvégül, vagy angolul beszéltünk, mert mindkét nyelvet egyaránt tökéletesen ismertük, és igazság szerint ilyenkor még édesanyámnál is közelebb éreztem magam *őhozzá*.

Nem sokkal a hetedik születésnapom után szüleim szokás szerint Norvégiába vittek a karácsonyi ünnepekre a nagymamámhoz. Már Norvégiában jártunk; apám, anyám és én Oslótól északra a jeges úton hajtottunk, mikor autónk leperdült az útról és ledüböngött egy sziklás szakadékba. A szüleim meghaltak. Én alaposan beszorultam a hátsó ülésbe, de csak egy vágás lett a homlokomon.

Nem megyek bele annak a délutánnak a borzalmaiba; még mindig reszketni kezdek, ha eszembe jut. Természetesen végül a nagymamám házába kerültem, karjával szorosan átölelt, és egész álló éjszaka együtt sírtunk.

– Mihez kezdünk most? – kérdeztem könnyeimmel küszködve.

– Itt maradsz velem – mondta –, és én fogok rólad gondoskodni.

– Nem kell visszamennem... visszamennünk Angliába?

– Nem – válaszolta –, sosem tudnám megtenni. Isten elveszi lelkemet, Norvégia megőrzi testemet.

Másnap, ahogy mindketten próbáltuk elfelejteni hatalmas szomorúságunkat, nagymamám történeteket kezdett mesélni. Csodálatos történetmondó volt, minden meséjével lenyűgözött. Akkor jöttem azonban igazán izgalomba, amikor a boszorkányok témájára tért rá. Nyilvánvalóan nagy szakértője volt ezeknek a teremtményeknek, és tudatosította bennem, hogy boszorkánytörténeteit – a többi meséjével ellentétben –, nem csupán a képzelete szülte. Az utolsó szöveg igazak voltak. Ez volt a Szent Igazság. Ez volt a Történelem. Minden, amit a boszorkányokról mondott, tényleg megtörtént, és én egyre inkább el is hittem őket. Ami ennél is rosszabb volt, sokkal, sokkal rosszabb, hogy a boszorkányok még mindig köztünk élnek. Egyre inkább elhittem, hogy mindenhol ott vannak körülöttünk.

– Tényleg igazat mondasz, Nagymama? Tényleg, és igazándiból igazat mondasz?

– Kedvesem – mondta –, nem leszel sokáig ezen a világon, ha nem tudod, hogy miről ismerheted föl a boszorkányokat.

– Dehát Nagymama! Azt mondtad, hogy a boszorkányok ugyanúgy néznek ki, mint a hétköznapi nők. Akkor honnan ismerhetném fel őket?

– Hallgass ide – mondta nagymamám –, mindenre emlékezned kell majd, amit most mondom neked. Ezután már csak keresztet vethetsz, és a legjobbakat remélve Istenhez fohászkodhatsz.

Oslói házának hatalmas nappalijában voltunk, és én lefekvéshez készülődtem. Sosem húzták össze a függönyöket abban a házban, így az ablakon keresztül figyeltem, ahogy hullanak a hatalmas hópelyhek, és beborítják a kinti világot, mely oly fekete volt, mint a szurok. A nagymamám ekkor már rettenetesen öreg és ráncos volt, természetes alakját szürke fűzővel szorította össze. Méltóságteljesen ült karosszékében, annak minden centiméterét betöltötte. Még egy egér sem tudta volna bepréselni magát mellé. Jómagam – még csak hét éves voltam –, a lábai mellé kuporodtam a földre, pizsama, köntös és papucs volt rajtam.

– Esküszöl, hogy nem csak ugratsz? – kérdeztem tőle. – Esküszöl, hogy nem csak játszol velem?

– Figyelj ide! – kezdte. – Nem kevesebb, mint öt gyereket ismertem, akik szőröstül-bőröstül eltűntek a föld felszínéről, sosem látták őket viszont. A boszorkányok vitték el őket.

– Szerintem akkor is csak meg akarsz ijeszteni – mondtam.

– Csak abban szeretnék biztos lenni, hogy veled ilyen nem fog megtörténni. Szeretlek, és azt szeretném, hogy velem is maradj.

– Mesélj az eltűnt gyerekekről!

A nagymamám volt az általam valaha is ismert egyetlen olyan nagymama, aki szivarozott. Rágyújtott egy hosszú, fekete szivarra, ami úgy büzlött, mint az égett gumi.

– Az első, általam is ismert eltűnt gyereket Ranghild Hansennek hívták. Ranghild nyolc éves lehetett akkor, és kishúgával játszott kinn a kert gyepén. Édesanyjuk, aki éppen kenyeret sütött a konyhában, kijött egy kicsit levegőzni. "Hol van Ranghild?" – kérdezte. – "Elment azzal a magas nénivel" – válaszolta a kishűg. – "Milyen magas nénivel?" – kérdezte édesanyja. – "A fehér kesztyűs magas nénivel. Megfogta Ranghild kezét és elvezette." – mondta a kishűg. Soha többé senki sem látta viszont Ranghildot – mondta nagymamám.

– Nem is keresték? – kérdeztem.

– Mérföldekre mindenfelé keresték. A városból is segített mindenki, de sosem találták meg.

– Mi történt a másik négy gyerekkel? – kérdeztem.

– Ők is úgy tűntek el, mint Ranghild.

– Hogy, Nagymama? Hogyan tűntek el?

– Minden egyes alkalommal, pontosan azelőtt, hogy az eset megtörtént volna, egy különös nénit láttak a ház körül.

– De hogyan tűntek el? – kérdeztem.

– A második eset nagyon furcsa – mondta nagymamám. – Egy Christiansen nevű családnak – akik odafönn Holmenkollenben laktak – volt egy régi olajfestményük a nappalijukban, amire nagyon büszkék voltak. A festmény kacsákat ábrázolt egy vidéki ház udvarán. Emberek nem voltak a festményen, csak egy falka kacsá a füves farmudvaron, a háttérben pedig a ház. Elég szép és nagy festmény volt. Nos, egyik nap a lányuk, Solveg, almát eszegetve jött haza az iskolából. Azt mondta, hogy egy kedves néni adta neki az utcán. Másnap reggel a kis Solvegot nem találták az ágyában. A szülei mindenfelé keresték, de hiába. Ekkor hirtelen felkiáltott az apja. "Ott van! Az ott Solveg, aki a kacsákat eteti!" Az olajfestményre mutatott, és valóban Solveg volt rajta. Az udvaron állt, és egy kosárból kenyeret szórt a kacsáknak. Az apa odarohant a festményhez és megérintette. De nem volt mit tenni. A kislány egyszerűen a festmény része lett, ahogy egy portrét fölfestenek a vászonra.

– Láttad valaha is azt a festményt, rajta a kislánnyal, Nagymama?

– Rengetegszer – válaszolta. – És az volt az igazán különös, hogy a kis Solveg váltogatta a helyzetét a képen. Egyik nap a házon belül volt, és csak az arcát lehetett látni, ahogy az ablakon nézett kifelé. Egy másik nap a bal szélén állt egy kacsával a kezében.

– Láttad őt mozogni a képen, Nagymama?

– Senki sem látta. Bárhol is állt, akár kacsákat etetett, akár a ház ablakán nézett kifelé, mindig mozdulatlan maradt, mint egy festett figura. Mindez nagyon furcsa volt – mondta nagymamám. – Tényleg nagyon furcsa. De minden közül az volt a legfurcsább, hogy az évek teltevel, ő is öregedett a képen. Tíz év alatt a kislány fiatalasszonnyá érett. Harminc év alatt középkorúvá lett. Aztán egyszer csak, ötvennégy évvel az eset után, teljesen eltűnt a képről.

– Úgy érted... meghalt? – kérdeztem.

– Ki tudja? – válaszolta nagymamám. – Nagyon titokzatos dolgok történnek a boszorkányok világában.

– Eddig kettőről beszéltél – mondtam. – Mi történt a harmadikkal?

– A harmadik a kis Birgit Svenson volt. Pont velünk szemben, az utca másik oldalán lakott. Egy nap tollak kezdtek nőni a testén. Egy hónapon belül hatalmas, fehér tyúk lett belőle. A szülei négy éven keresztül a kertben tartották egy ketrecben. Még tojásokat is tojt.

– Milyen színű tojásokat? – kérdeztem.

– Barnákat – mondta nagymamám. – A legnagyobb tojásokat, amiket egész életemben valaha is láttam. Az édesanyja rántottát csinált belőlük: Nagyon ízletes volt.

Nagymamámra bámultam, aki úgy ült karosszékében, mint valami ókori királynő a trónján. Szürke szemére ködfátyol borult, mintha valami sokmértföldnyire lévő dolgot figyelt

volna. Abban a pillanatban csak a szivarja létezett számára, füstje kék felhőként gomolygott feje körül.

– De a tyúkká változott kislány nem tűnt el? – kérdeztem.

– Nem, Birgit nem. Sok éven keresztül élt és barna tojásokat tojt.

– Azt mondtad, mindannyian eltűntek.

– Rosszul mondtam – felelte nagymamám. – Öregszem. Már nem emlékszem mindenre.

– Mi történt a negyedik gyerekekkel?

– A negyedik egy Harald nevű fiú volt. Egyik reggelre a bőre szürkésárga lett. Ezután megkeményedett és megrücskösödött, mint a dió héja. Estére a fiú sziklává változott.

– Sziklává? – kérdeztem. – Úgy érted egy igazi sziklává?

– Gránittá – mondta. – Elviszlek hozzá, ha meg szeretnéd nézni. Még mindig a házban van. Az előszobában áll egy kis kőszobor, a látogatók annak támasztják az esernyőiket.

Habár nagyon fiatal voltam, mégsem voltam hajlandó mindent elhinni a nagymamámnak. Csakhogy olyan meggyőzően, a legtökéletesebb komolysággal beszélt, soha nem láttam egy mosolyt az arcán, vagy egy csillanást a szemében, így aztán tényleg kíváncsi lettem.

- Folytasd Nagymama! – mondtam. – Azt mondtad, összesen öten voltak. Mi történt az utolsóval?
- Szeretnél egyet pöffenteni a szivaromból? – Még csak hét éves vagyok, Nagymama!
- Nem érdekel hány éves vagy – mondta komolyan. – Ha szivarozol, sosem fázol meg.
- Mi történt az ötödikkel, Nagymama?
- Az ötödik – mondta, miközben szivarja végét rágcsálta, mintha ízletes spárganövény lett volna – eléggé érdekes eset volt. Egy Leif nevű kilencéves fiú a nyári szünidejét töltötte családjával a fjordokon, az egész család az egyik kis sziget szikláinál piknikezett és úszkált. A kis Leif apjával a vízben búvárkodott. Az apa vigyázott Leifre, de megjed, amikor a fia már szokatlanul hosszú ideje volt a víz alatt. Mikor végre feljött a felszínre, többé már nem Leif volt.
- Hát akkor mi volt, Nagymama?
- Egy barna delfin.
- Nem hiszem el! Az lehetetlen!
- Egy aranyos, fiatal barna delfin lett belőle – mondta. – Mégpedig a lehető legbarátságosabb.
- Nagymama! – kiáltottam föl.
- Tessék, kedvesem.
- Tényleg és igazán barna delfin lett belőle?
- Teljes életnagyságban – mondta. – Jól ismertem az édesanyját, ő mesélte el nekem az egészet. Elmondta, hogy Leif, a barna delfin hogyan lovagoltatta a hátán a bátyjait és húgait aznap egész délután. Csodálatosan érezték magukat. Majd integetett nekik az uszonyaival, és elúszott. Soha többé nem látták viszont.
- De Nagymama – kérdeztem –, honnan tudták, hogy a delfin tényleg Leif volt?
- Beszélt velük – mondta nagymamám. – Nevetett és viccelődött, miközben a hátán lovagoltatta a többieket.
- Dehát nem lett hatalmas riadalom, amikor mindez megtörtént?
- Nem igazán – mondta nagymamám. – Ne felejtsd el, hogy itt Norvégiában már hozzászoktunk az efféle dolgokhoz. A boszorkányok mindenhol ott vannak. Valószínűleg jelenleg is lakik egy az utcánkban. Ideje lefeküdnöd.
- A boszorkányok ugye nem jönnek be az ablakomon éjszaka? – kérdeztem egy kissé remegve.
- Nem – mondta nagymamám. – Egy boszorkány sosem tenne olyan butaságot, hogy fölmásszon az ereszcsonán, vagy betörjön valakinek a házába. Az ágyadban biztonságban leszel. Gyere, ágyba duglak.

MIRŐL ISMERHETÜNK FÖL EGY BOSZORKÁNYT?

Másnap este, miután nagymamám megfürdetett, újra a nappaliba mentünk, hogy elmondjon egy újabb történetet.

- Ma este elmondom – mondta öreg nagymamám –, hogyha találkozol egy boszorkánnyal, miről ismerheted föl.
- Mindig biztosra lehet menni? – kérdeztem.
- Nem – válaszolta –, nem lehet. És pont ez a baj. De azért elég jól lehet valószínűsíteni.

Az ölében szanaszét szórta a szivarhamut, én pedig reménykedtem, hogy nem fog tüzet a ruhája, mielőtt elmondaná, miről ismerhetek föl egy boszorkányt.

- Legelőször is – mondta –, egy **igazi boszorkánynak** mindig kesztyűt kell viselnie.
- Nem hinném, hogy mindig – mondtam. – És mi van nyáron, amikor meleg van?
- Még nyáron is – mondta nagymamám. – Muszáj neki. Akarod tudni miért?

– Miért? – kérdeztem.

– Mert nincsenek körmök az ujjain. Ujjkörmök helyett vékony, kunkorodó karmai vannak, mint a macskának, és azért hordja a kesztyűt, hogy ezeket eltakarja. De azt is vedd figyelembe, hogy rengeteg nagyon is tisztességes asszony visel kesztyűt, főleg télen, így aztán ez még nem túl nagy segítség.

– Mama is hordott kesztyűt – mondtam.

– De nem akkor, amikor otthon volt – mondta nagymamám. – A boszorkányok otthon is kesztyűben vannak, és csak akkor veszik le, ha lefeksznek aludni.

– Honnan tudod mindezt, Nagymama?

– Ne szakíts félbe! – mondta. – Csak próbáld megjegyezni. A második dolog, amire emlékezned kell, hogy egy igazi boszorkány mindig kopasz.

– Kopasz? – rökönödtem meg.

– Olyan kopasz, mint egy kemény tojás – mondta nagymamám.

Ez megdöbbenett. Van valami visszataszító egy kopasz nőben.

– Miért kopaszok, Nagy-

mama? – Ne kérdezd, miért-vágta rá villámgyorsan. – De jobb, ha tőlem tudod meg, hogy egy árva hajszál sem nő a boszorkányok fején.

– Ez milyen ocsmány!

– Undorító – helyeselt nagymamám.

– Ha kopasz, akkor könnyű észrevenni-mondtam.

– Egyáltalán nem – mondta nagymamám. – Az igazi boszorkányok mindig parókát viselnek, hogy elrejtsek kopaszságukat. Első osztályú parókát viselnek. Egy első osztályú parókát csaknem lehetetlen megkülönböztetni az igazi hajtól, hacsak nem húzod meg, hogy meglásd, lejön-e.

– Akkor majd azt fogom tenni! – mondtam lelkesen.

– Ne butáskodj! – hűtött le nagymamám. – Nem húzhatod meg minden utadba kerülő nő haját, még akkor sem, ha kesztyűt visel. Próbáld csak meg, és meglátod mi történik!

– Akkor ez sem túl nagy segítség – mondtam.

– Ezek közül önmagában egyik sem elég – mondta nagymamám. – Csak amikor mindezt összerakod, akkor kap értelmet. Gondolj csak arra, hogy milyen komoly problémát jelent a boszorkányoknak a paróka.

– Milyen problémát, Nagymama?

– A legszörnyebb módon viszket tőle a fejbőrük. Tudod, amikor egy színésznő parókát hord, vagy pedig neked, vagy nekem kellene parókát hordanunk, mi a saját hajunkra tennénk, de egy boszorkánynak egyenesen a csupasz fejbőrére kell raknia. A paróka belseje pedig mindig nagyon érdes és irritáló. Rettenetes viszketést okoz a kopasz bőrön, és utálatos gyulladást idéz elő. A boszorkányok parókacsömörömörnek hívják, de ettől még nem viszket nekik kevésbé.

– Mi másra kell még figyelnem, hogy felismerjek egy boszorkányt? – kérdeztem.

– Figyeld az orrlukát! – mondta nagymamám a saját orrára mutatva. – A boszorkányoknak egy kicsivel szélesebb orrlukaik vannak, mint a hétköznapi embereknek. Mindegyiknek rózsaszín és kacskaringós az orrluka pereme, mint egy bizonyos tengeri kagylóé.

– Miért van olyan nagy orrlukuk? – kérdeztem.

– A jobb szaglás miatt – mondta nagymamám. – Egy igazi boszorkánynak van a leglenyűgözőbb szaglóképessége. Egy koromsötét éjszakán könnyedén ki tudja szagolni az utca másik oldalán álló gyereket.

– Engem biztosan nem tudna kiszagolni – mondtam magabiztosan. – Most fürödtem.

– Ó, dehogynem tudna! – mondta nagymamám legyintve. – Minél tisztább vagy, annál büdösebb vagy a boszorkánynak.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltottam föl.

– Egy tökéletesen tiszta gyerek a boszorkány számára a legszörnyűbb büzt árasztja magából. Minél koszosabb vagy, annál kevésbé vagy büdös.

– De hát Nagymama, ennek nincs semmi értelme!

– Ó, dehogynem – mondta nagymamám. – Nem a piszok szagát érzik meg a boszorkányok, hanem a tiédet. A saját bőrödből kiáramló szag kergeti őket az örületbe. Hullámokban szivárogoz ki a bőrödből, és a hullámok-a boszorkányok szóhasználatával élve: a bűzhullámok – keresztüláramlanak a levegőben, és egyenesen a boszorkányok orrlukába tolnak. Annyira megszédíti őket, hogy csak úgy forog velük a világ.

– Várj csak egy percet, Nagymama...

– Ne szakíts félbe! – mondta. – A lényeg a következő. Mikor már egy hete nem mosakodtál és a bőröd teljesen bepiszkolódott, a bűzhullámok nyilvánvalóan nem szivároghatnak ki olyan erősen.

– Soha többé nem fürdök – mondtam elszántan.

– Csak nem kell túl gyakran – mondta nagymamám. – Egy józan gondolkodású gyereknek éppen elég havonta egyszer is.

Ebben a pillanatban jobban szerettem a nagymamámat, mint valaha.

– Nagymama! Ha sötét éjszaka van, hogyan tudja a boszorkány kiszagolni a különbséget egy gyerek és egy felnőtt között?

– Úgy, hogy a felnőttek nem bocsájtanak ki magukból bűzhullámokat – mondta. – Csak a gyerekek.

– De én igazából nem adok ki magamból bűzhullámokat! – mondtam. – Ebben a pillanatban sem adok ki magamból, ugye?

– Nekem nem – mondta. – Számomra olyan illatos vagy, mint a tejszínhabos eper. De egy boszorkány számára tökéletesen undorító a szagod.

– Mihez hasonlít a szagom? – kérdeztem.

– A kutyakakihoz – mondta nagymamám.

Megszédültem. Elkábultam.

– Kutyakakihoz? – kiáltottam föl. – Nincs olyan szagom, mint a kutyakakinak! Nem hiszem el! Ezt nem akarom elhinni!

– Mi több – tette hozzá nagymamám csipetnyi fűszerezésként –, egy boszorkány számára olyan szagod van, mint a *friss* kutyakakinak.

– Ez egyszerűen nem igaz! – kiáltottam. – Én tudom, hogy nincs kutyakakiszagom, akár száradt, akár friss!

– Nincs értelme ezen vitatkozni – mondta nagymamám. – Ez az élet velejárója.

Föl voltam háborodva. Egyszerűen képtelen voltam elhinni, amit a nagymamám mondott.

– Ezért, ha meglátsz egy nőt az utcán, aki eltartja az orrát miközben elhalad melletted – folytatta –, könnyen lehet, hogy az a nő is boszorkány.

Úgy döntöttem témát váltok.

– Mondd el, mi mást kell még megfigyelnem egy boszorkányon – mondtam csüggedten.

– A szemét – mondta nagymamám. – Nézd meg figyelmesen a szemét, mert egy igazi boszorkánynak másmilyen a szeme, mint a tiéd vagy az enyém. Nézz bele a szeme közepébe, ahol mindenki másnak egy kis fekete pötty van. Egy boszorkánynál az a kis pötty folyamatosan váltogatja a színét, a közepén pedig tűz és jég táncát fogod látni. Ezzel egész testedre hideglelést tud küldeni.

Nagymamám hátradőlt karosszékében, és elégedetten elpöfékelte orrfacsaróan bűzös szivarját. A padlón kucorogtam és elbűvölten meredtem rá. Nem mosolygott. Halálosan komolynak látszott.

– Vannak még más dolgok is? – kérdeztem.

– Természetesen vannak még más dolgok is – válaszolta nagymamám. – Úgy látszik, nem érted, hogy a boszorkányok valójában egyáltalán nem nők. Úgy néznek ki, mint a nők. Úgy beszélnek, mint a nők. És úgy is tudnak viselkedni, mint a nők. De igazából az a helyzet, hogy ők egészen más jellegű bestiák. Démonok emberi formában. Ezért vannak karmaik, ezért kopasz a fejük, ezért fura az orruk meg a szemük, és amennyire csak tudják, mindezeket el is kell titkolniuk az emberek elől.

– Mi másban különböznek még, Nagymama?

– A lábuk is másmilyen – mondta. – A boszorkányoknak nincsenek lábujjaik.

– Nincsenek lábujjaik?! – kiáltottam föl. – Hát akkor mijük van?

– Csak lábfejük van. A lábfejüknek szögletes a vége, és egyáltalán nincsen rajtuk lábujj. – Emiatt nehezebben járnak? – kérdeztem. – Egyáltalán nem – mondta nagymamám. – Igazából a cipőkkel van problémájuk. Minden nő szeret kis, hegyesorrú cipőben járni, de a boszorkányok csak rettenetes erőfeszítés árán tudják belepréselni a széles és szögletes lábfejüket azokba a kecses kis hegyesorrú cipőkbe.

– Miért nem hord széles, kényelmes, szögletes orrú cipőt? – kérdeztem.

– Nem mer – mondta nagymamám. – Ugyanúgy, ahogy a parókával elrejtí kopaszságát, ronda boszorkánylábát is úgy titkolja el, hogy begyömösözi egy csinos női cipőbe.

– Nem szörnyen kényelmetlen ez? – kérdeztem.

– Kimondhatatlanul kényelmetlen – mondta nagymamám. – De túl kell tennie magát ezen.

– Tehát, ha közönséges cipőt hordanak, ez sem könnyíti meg, hogy felismerjem őket, ugye, Nagymama?

– Attól félek nem. Esetleg enyhén sántikálhatnak, de azt is csak akkor veszed észre, ha nagyon alaposan megfigyeled.

– Ez az összes ismertetőjelük, Nagymama?

– Van még egy – mondta nagymamám. – Csak még egy.

– Mi az, Nagymama?

– Kéket köpnek.

– Kéket?! – kiáltottam föl elhűlve. – Kéket semmi esetre sem köphetnek!

– Olyan kéket, mint az áfonya – mondta.

– Ezt nem mondd komolyan, Nagymama! Senki sem tud kéket köpni!

– A boszorkányok tudnak.

– Olyat, mint a tinta?

– Pontosan – mondta. – Még írásra is használják. Azokat a régimódi töltőtollakat használják, és egyszerűen csak megnyalják a tollhegyet.

– Észre lehet venni, hogy kék a nyáluk? Ha egy boszorkánnyal beszélgetek, meg tudom figyelni?

– Csak ha jó alaposan megnézed – mondta nagymamám. – Ha elég alaposan megfigyeled, valószínűleg lehet látni egy enyhe kékes elszíneződést a fogain. De nem túl sok látszik belőle.

– Ha köpne egyet, akkor látszana – mondtam reménykedve.

– A boszorkányok sosem köpnek – mondta nagymamám magabiztosan. – Nem mernek.

El sem tudtam volna képzelni, hogy a nagymamám hazugságokat mondana nekem. A hét minden reggelén templomba ment, és minden étkezés előtt áldást mondott, aki pedig ilyeneket csinál, biztosan sosem hazudna. Kezdtém elhinni minden egyes szavát, amit csak mondott.

– Na, tessék – mondta nagymamám. – Ez minden, amit el tudok mondani. Egyik sem túl nagy segítség. Megfigyelés alapján sosem tudod teljes biztonsággal megmondani egy nőről, hogy boszorkány-e. De ha fehér kesztyűt visel, ha nagy orrluka van és fura szeme, a haja pedig úgy tűnik, lehet, hogy paróka, és még kékes elszíneződés is van a fogain – ha mindezeket észreveszed –, akkor fuss, mint az őrt.

– Nagymama – mondtam. – Amikor kislány voltál, találkozottál valaha is boszorkánnyal?

– Egyszer – mondta nagymamám –, csak egyszer. – Mi történt?

– Nem mondom el – mondta. – Úgy megijednél, hogy a bőrödből is kiesnél, és rossz álmaid lennének.

– Légy szíves meséld el! – kérleltem.

– Nem – mondta. – Bizonyos dolgok túl szörnyűségesek ahhoz, hogy beszéljünk róluk.

– Van valami köze a hiányzó hüvelykujjához? – kérdeztem.

Öreg, ráncos száját hirtelen tágra tátotta, és szivart tartó keze (amelyiken nem volt hüvelykujj) enyhén reszketni kezdett.

Vártam. Nem nézett rám. Nem beszélt. Hirtelen teljesen magába zárkózott. A beszélgetés befejeződött.

– Jó éjszakát, Nagymama – mondtam, fölkeltem a padlóról és arcon csókoltam.

Nem mozdult. Kisurrantam a szobából és a hálósobámba mentem.

A LEGFELSŐBB BOSZORKÁNY

Másnap egy fekete öltönyös, aktatáskás férfi érkezett a házba, és hosszú megbeszélést tartott nagymamámmal a nappaliban. Nem mehettem be a szobába amíg ott volt, és amikor végül elment, nagymamám odajött hozzám. Nagyon lassan lépkedett és nagyon szomorúnak látszott.

– Az apád végrendeletét olvasta föl ez a férfi – mondta.

– Mi az a végrendelet? – kérdeztem.

– Ez olyan valami, amit az embernek a halála előtt meg kell írnia – mondta nagymamám. – Ebben kell megmondania, hogy ki kapja majd meg a pénzét és egyéb tulajdonait. De legelőször is azt kell megmondania, hogy ki gondozza a gyereket, ha az apa és az anya is meghal.

Rémült pánik kerített hatalmába.

– És most ezt mondta meg, Nagymama? – kiáltottam. – Nem kell valaki máshoz mennem, ugye?

– Nem – mondta. – Apád sosem tett volna ilyet. Arra kért, hogy gondoskodjak rólad életem végéig, de azt is kérte, hogy vigyelek vissza Angliába, a saját házatokba. Azt akarja, hogy ott éljünk.

– Miért? Miért nem maradhatunk Norvégiában? Gyűlölnél akárhol máshol élni! Azt mondtad, nem?

– Igen, tudom-mondta. – De nagyon sok bonyodalom van a pénzzel és a házzal, ezt te nem értenéd. A végrendelet úgy szól, hogy bár a családod norvég, te mégis Angliában születted, ott kezdtél iskolába járni, és apád azt szeretné, hogy továbbra is angol iskolába jársz.

– Jajj, Nagymama! – kiáltottam. – Dehát te nem akarsz Angliába menni és egy angol házban élni, tudom, hogy nem!

– Természetesen nem akarok, de attól tartok, muszáj így tennünk. A végrendelet azt mondja, hogy édesanyád ugyanígy szerette volna, és fontos tiszteletben tartani a szülők kívánságait.

Nem volt más megoldás. Angliába kellett mennünk, a nagymamám pedig azonnal hozzálátott a teendőkhöz.

– Pár nap múlva kezdődik az új iskolai féléved, nincs veszténivaló időnk – mondta.

Az Angliába indulásunk előtti estén nagymamám újra rátért kedvenc témájára.

– Angliában nincsen olyan sok boszorkány, mint Norvégiában – mondta.

– Biztosan nem fogok találkozni eggyel sem – mondtam.

– Őszintén remélem, hogy nem fogsz – mondta –, mert valószínűleg az angol boszorkányok a legelvetemültebbek a világon.

Ahogy ott ült és bűzös szivarját pöfékelve mesélt, én csak a hiányzó hüvelykujjú kezét figyeltem. Nem tudtam nem odanézni. Izgatott a dolog, és kíváncsi voltam, miféle szörnyűség eshetett meg velem, amikor boszorkánnyal találkozott. Valami teljesen megdöbbentő és hátborzongató eset lehetett, egyébként biztosan elmesélte volna. Talán kicsavarták a hüvelykujját. Vagy talán beszorították egy teáskanna kiöntőjébe, míg csak a gőz el nem párologtatta. Vagy valaki csak kirántotta a kezéből, mint egy fogat a szájból? Egyfolytában ezt próbáltam kitalálni.

– Mondd el, mit csinálnak az angol boszorkányok – mondtam.

– Nos – kezdte, és beleszívott orrfacsaró szivarjába –, az a kedvenc fortélyuk, hogy kotyvasztanak egy port, amitől a gyerekek olyan lényé vagy tárggyá válnak, amit minden felnőtt gyűlöl.

– Miféle lényé, Nagymama?

– Általában meztelen csigává – mondta. – A meztelen csiga az egyik kedvencük. A felnőttek rálépnek a meztelen csigára és eltíporják, anélkül, hogy tudnák, valójában egy gyerek volt az.

– Ez teljesen állatias! – kiáltottam föl.

– Vagy esetleg bolhává – mondta nagymamám. – Bolhává változtathatnak, és akkor a saját édesanyád bolhairtószert tenne ki; észre sem venné, hogy mit okoz ezzel, dehát ekkor neked már befellegzett.

– Megijedtem, Nagymama. Azt hiszem nem akarok Angliába menni.

– Ismertem angol boszorkányokat – folytatta –, akik fácánná változtattak gyerekeket, és pontosan a fácánvadász-szezon kezdete előtti napon eresztették ki őket az erdőbe.

– Ááúúú – borzongtam meg. – Lelőtték őket?

– Persze, hogy lelőtték őket – mondta. – Azután megkopasztották, megsütötték és megették vacsorára.

Elképzeltem magam, amint éppen fácán vagyok, és kétségbeesetten repkedek a puskás emberek fölött, cselezgetek és elhajlogatok, ahogy a fegyverek eldördülnek alattam.

– Igen – mondta nagymamám –, az angol boszorkányok azon szórakoznak a legnagyobb örömmel, hogy csak a háttérben maradnak és nézik, ahogy a felnőttek megszabadulnak a saját gyerekeiktől.

– Én tényleg nem akarok Angliába menni, Nagymama!

– Persze, hogy nem – mondta. – Én sem akarok, de attól félek, mennünk kell.

– Minden országban másféle boszorkányok vannak? – kérdeztem.

– Teljesen különböznek egymástól – mondta nagymamám. – De más országok boszorkányairól nem tudok túl sokat.

– Az amerikaiakról sem tudsz? – kérdeztem.

– Nem igazán – válaszolta. – Habár az a szóbeszéd járja, hogy odaát a boszorkányok rá tudják venni a felnőtteket, hogy megegyék a saját gyerekeiket.

– Az lehetetlen! – kiáltottam föl. – Ó, nem, Nagymama! Ez nem lehet igaz!

– Nem tudom, hogy igaz-e vagy sem – mondta –, ez csak egy szóbeszéd, amit hallottam.

– De hogyan tudják rávenni őket, hogy megegyék a saját gyerekeiket?

– Hot-doggá változtatják őket – válaszolta. – Ez nem túl nehéz feladat egy okos boszorkánynak.

– A világ minden egyes országának megvannak a sajátboszorkányai? – kérdeztem.

– Ahol csak emberek vannak, ott boszorkányok is vannak – mondta nagymamám. – Minden országban van egy Boszorkányok Titkos Társasága.

– És ők egytől egyig ismerik egymást, Nagymama?

– Nem ismerik – mondta. – Egy boszorkány csak a saját országában élő boszorkányokat ismeri. Szigorúan tilos bármilyen más külföldi boszorkánnyal kapcsolatot tartaniuk. De például egy angol boszorkány ismeri az összes többi Angliában élő boszorkányt. Mindannyian barátok. Telefonálnak egymásnak. Kicserélik halálos receptjeiket. A Jóisten tudja mi mindenről beszélgetnek, még gondolni sem merek rá.

A földön ültem és nagymamámot figyeltem. A szivarvéget a hamutartóba tette és kezét összekulcsolta a hasán.

– Egyszer egy évben – folytatta –, a Föld összes országának a boszorkányai megtartják titkos találkozójukat. Összegyűlnek egy helyen, hogy meghallgassák Az Egész Világ Legfelsőbb Boszorkányának az előadását.

– Kién? – kiáltottam föl.

– Ő az összes vezére – mondta nagymamám. – Mindenható. Nem ismer irgalmat. A többi boszorkány halálra dermed tőle; ők csak egyszer egy évben találkoznak vele az Éves Közgyűlésen. Azért találkozik velük, hogy mindenkiben felkorbácsolja a lelkesedést és a harciasságot, és hogy utasításokat adjon. A Legfelsőbb Boszorkány országról országra jár, hogy részt vehessen az Éves Közgyűléseken.

– Hol tartják ezeket a közgyűléseket, Nagymama?

– Mindenféle szóbeszéd van erről – válaszolta nagymamám. – Úgy hallottam, hogy valamilyen gyűlést tartó nőegyletként jelentkeznek be egy hotelbe. Azt is hallottam, hogy nagyon furcsa dolgok történnek azokban a hotelekben, amelyekben laknak. Az a pletyka, hogy az ágyakat nem használják, hogy égésnyomok vannak a hálószobák szőnyegein, hogy varangyosbékákat tartanak a fürdőkádakban, és hogy lenn a konyhában a szakács egyszer egy levesesedényben úszkáló újszülött krokodilt is talált.

Nagymamám fölvette szivarját és beleszívott egyet, mélyen a tüdejébe lélegezve bűzös füstjét.

– Hol lakik a Legfelsőbb Boszorkány? – kérdeztem.

– Senki sem tudja – mondta nagymamám. – Ha tudnánk, talán utolérhetnénk és megsemmisíthetnénk. A boszorkányológusok a világ összes tájáról egész életüket azzal töltik, hogy megtalálják a Legfelsőbb Boszorkány titkos főhadiszállását.

– Mi az a boszorkányológus, Nagymama?

– Az a személy, aki a boszorkányokat tanulmányozza és mindent tud róluk – adta meg nagymamám a tudományos választ.

– Te is boszorkányológus vagy, Nagymama?

– Nyugdíjas boszorkányológus vagyok – mondta. – Már túl öreg vagyok ahhoz, hogy ezzel foglalkozzam. De amikor fiatalabb voltam, az egész földgolyót beutaztam, hogy a Legfelsőbb Boszorkány nyomára bukkanjak. A sikernek még csak a közelébe sem kerültem.

– Gazdag? – kérdeztem.

– Dúsgazdag – mondta nagymamám. – Egyszerűen dúskál a pénzben. A szóbeszéd szerint van a főhadiszállásán egy gép, ami pontosan olyan, mint amelyet a kormányok is használnak bankjegyek nyomtatására. A bankjegy végtére is csak egy sajátos tervezésű papírdarab, amire képet nyomtatnak. Bárki meg tudja csinálni, akinek van gépe és megfelelő papírja. Szerintem a Legfelsőbb Boszorkány annyi pénzt csinál, amennyit csak akar, és szétosztja a boszorkányok között.

– Mi a helyzet a külföldi pénzzel? – kérdeztem.

– Azok a gépek még kínai pénzt is nyomtatnak, ha éppen azt akarja – mondta nagymamám. – Csak a megfelelő gombot kell megnyomni.

– Dehát, Nagymama – mondtam –, ha még soha senki nem látta a Legfelsőbb Boszorkányt, hogyan lehetsz benne ennyire biztos, hogy létezik egyáltalán?

Nagymamám hosszan és nagyon komolyan rám nézett.

– Soha nem látta senki az Ördögöt sem – mondta –, de tudjuk, hogy létezik.

Másnap reggel áthajóztunk Angliába, és hamarosan otthon voltunk a jó öreg kend családi házukban, de már csak a nagymamámmal, akinek rólam kellett gondoskodnia.

Elkezdődött a tavaszi félév, én minden hétköznap iskolába mentem, és úgy látszott, minden visszatért a normális kerékvágásba.

A kertünk végében állt egy hatalmas vadgesztenyefa, és fönn a legtetején a lombok között Timmy (a legjobb barátom) és én elkezdtünk építeni egy csodálatos kuckót. Csak hétvégén tudtunk rajta dolgozni, de jól haladtunk vele. A padlóval kezdtük, széles deszkákat fektettünk és szögeztünk két messze szétálló faágra. Egy hónapon belül elkészültünk a padlóval. Ezután szerkesztettünk egy fapalánkot a padló köré, és már csak a tetejét kellett megépíteni. A tető volt a munka nehezebb része.

Egy szombat délután, mikor Timmy influenzával ágyban feküdt, úgy döntöttem, hogy egymagam látok hozzá a tetőhöz. Jó érzés volt a vadgesztenyefa tetején lenni, körülöttem a halvány, fiatal levelekkel. Olyan érzés volt, mintha egy nagy, zöld gödörben lettem volna. A magasság pedig különösen izgalmassá tette. Nagymamám azt mondta, hogy ha leesnék, eltörném a lábam, és ahányszor csak lenéztem, egész testemben megborzongtam.

Javában dolgoztam, a tetőhöz való deszkákat szögelttem. Ekkor hirtelen a szemem sarkából megpillantottam egy nőt, aki pontosan alattam álldogált. Fölfelé nézett, és a lehető legfurcsább módon vigyorgott. A legtöbb ember amikor mosolyog, ajka oldalra húzódik. Ennek a nőnek az ajka lefelé és fölfelé húzódott, ezzel összes fogát és egész ínyét kimutatta. Az ínye olyan színű volt, mint a nyers hús.

Mindig zavarba ejtő, ha észreveszed, hogy figyel valaki, miközben abban a hiszemben voltál, hogy egyedül vagy.

Egyébként is, mit keresett ez a különös nő a kertünkben?

Azt is észrevettem, hogy kis, fekete kalapot viselt, és hogy fekete kesztyű volt a kezén, és a kesztyű majdnem egészen a könyökéig föl volt húzva.

Kesztyű! Kesztyűt viselt!

Megdermedtem.

– Ajándékom van a számodra! – mondta, miközben még mindig engem bámult, még mindig rám vigyorgott, és még mindig kimutatta az összes fogát és az ínyét.

Nem válaszoltam.

– Gyere le a fáról, kisfiú – mondta –, és odaadom a legszebb ajándékot, amit valaha is kaptál!

Egyfajta fémes hangzású, furcsa, érdes hangja volt, mintha a torka tele lett volna rajzszögekkel.

Anélkül, hogy levette volna rólam a szemét, egyik kesztyűs kezét nagyon lassan becsúsztatta a retiküljébe, és kihúzott egy kis, zöld kígyót.

– Nem bánt! – recsegte nyájasan.

A kígyó tekergőzni kezdett az alsókarján. Világító zöld volt.

– Ha lejössz ide hozzám, odaadom neked – mondta.

Ó, Nagymama – gondoltam magamban –, gyere és segíts!

Ekkor pánikba estem. Leejtettem a kalapácsot, és úgy másztam följebb a hatalmas fán, mint egy csimpánz. Még sem álltam, míg a lehető legföljebb nem értem, és a félelemtől remegve ott is maradtam. Onnan már nem láttam a nőt, több lombréteg volt közte és köztem.

Órákat maradtam odafönn, és nagyon nagy csöndben voltam. Kezdett besötétedni. Végül meghallottam, ahogy nagymamám a nevemet szólólgatta.

– Itt vagyok fönn! – kiáltottam.

– Gyere le azonnal! – kiáltott rám. – Már vacsoraidő is elmúlt!

– Nagymama – kiáltottam újra –, elment már az a nő?

– Miféle nő? – kérdezett vissza nagymamám.

– A fekete kesztyűs nő!

Csend volt odalent. Olyan csend, mint amikor valaki a meglepődéstől nem tud megszólalni.

– Nagymama! – kiáltottam ismét. – Elment már?

– Igen – válaszolta végül nagymamám. – Már elment. Én vagyok itt kedvesem, most már lejöhetsz.

Lemásztam. Remegtem. Nagymamám átölelt.

– Láttam egy boszorkányt – mondtam.

– Menjünk be – mondta. – Mellettem biztonságban leszel.

Bevezetett a házba és adott egy bögre forró kakaót, benne rengeteg cukorral.

– Mesélj el mindent – mondta.

Elmeséltem a történeteket.

Mire végeztem, már a nagymamám remegett. Az arca hamuszürke volt, és láttam, hogy a hüvelykujj nélküli kezére mered.

– Tudod, hogy ez mit jelent – mondta. – Azt jelenti, hogy a kerületünkben is van egy. Mostantól nem engedem, hogy egyedül menj iskolába.

– Szerinted kifejezetten engem akar?

– Nem – mondta. – Kétlem. Azoknak a szörnyszülötteknek az egyik gyerek ugyanolyan jó, mint a másik.

Aligha meglepő, hogy ezek után nagyon boszorkányfélő kisfiú lettem. Ha véletlenül egyedül mentem az utcán és megláttam, hogy feltűnik egy kesztyűt viselő nő, gyorsan átrohantam az utca másik oldalára. Mivel pedig egész hónapban meglehetősen hideg maradt az idő, majdnem mindenki viselt kesztyűt. Habár, furcsa módon, a zöld kígyós nőt sosem láttam viszont.

Ez volt az első boszorkányom. De nem az utolsó.

NYÁRI SZÜNIDŐK

A húsvét csak jött és ment, majd beköszöntött a nyár. Nagymamámmal már elterveztük, hogy Norvégiában töltjük a nyári szünetet, és esténként szinte másról sem beszéltünk, mint erről. Mindkettőnknek lefoglalt egy-egy fülkét a Newcastle-ból Oslóba tartó hajóra, rögtön az iskola befejezése utáni legkorábbi időpontra, Oslóból pedig el akart vinni egy Arendal melletti helyre, lenn a déli partnál, ahol csaknem nyolcvan évvel korábban kisgyerekként a nyári szünidőit töltötte.

– Egész álló nap – mondta –, a bátyámmal kinn eveztünk a vízen. Az egész partvidéket apró, lakatlan szigetek pötytyözték. Ezeket fedeztük föl, és búvárkodtunk a gyönyörű, sima gránitsziklák közelében. Néha lehorgonyoztunk és tőkehalat próbáltunk fogni, és ha sikerrel jártunk, tüzet raktunk valamelyik szigeten és megsütöttük ebédre a halat. A teljesen frissen fogott tőkehalnál nincs finomabb a világon.

– Mit használtatok csalinak, Nagymama, amikor halászni mentetek?

– Kagylót – mondta. – Norvégiában mindenki kagylót használ csalinak. Ha pedig semmit sem fogtunk, megfőztük a kagylót egy serpenyőben, és azt ettük meg.

– Finom volt?

– Nagyon finom – mondta. – Tengervízben kell megfőzni, attól lágy és sós lesz.

– Mit csináltak még, Nagymama?

– Kievezünk és integettünk a hazatérő rákászhajóknak, ilyenkor megálltak, és mindkettőnknek adtak egy-egy maréknyi garnélarákot. A rákok még forróak voltak, mert frissen főzték a hajón, mi pedig ott rögtön a csónakban kibontottuk és behabzsoltuk őket. A feje volt a legfinomabb része.

– A feje? – kérdeztem.

– Összepréseled a fejét a fogaid között, és kiszívod a belsejét. Csodálatos. Ezen a nyáron, te meg én, újra végigéljük ezeket, kedvesem.

– Nagymama – mondtam –, már alig várom. Egyszerűen alig bírok magammal.

– Én is nagyon várom – mondta.

Amikor már csak három hét maradt a nyári szünetből, szörnyű dolog történt. A nagymamám tüdőgyulladást kapott. Nagyon beteg lett, és egy tapasztalt ápolónő költözött be a házba, hogy gondoskodjon róla. A doktor elmagyarázta nekem, hogy a tüdőgyulladás a penicillin miatt manapság alapvetően nem veszélyes betegség, de ha valaki már több, mint nyolcvan éves – mint a nagymamám is –, akkor tényleg nagyon veszélyes lehet. Azt mondta, hogy jelenlegi állapotában még kórházba sem meri bevitetni, így nagymamám a hálószobájában maradt, én pedig az ajtón kívülről lestem, ahogy bevitték az oxigénpalackokat és minden efféle ijesztő dolgot.

– Bemehetek hozzá? – kérdeztem.

– Nem, kedvesem – mondta az ápolónő. – Pillanatnyilag még nem.

Egy Mrs Spring nevű kövér, jókedvű nő, aki korábban mindennap takarítani jött hozzánk, most beköltözött és ott is aludt a házban. Mrs Spring gondoskodott rólam, ő is főzött rám. Nagyon kedveltem őt, de történetmondásban meg sem közelítette nagymamámat.

Egyik este, körülbelül tíz nappal később, a doktor lejött hozzám és azt mondta: "Most már bemehetsz hozzá, de csak rövid időre. Téged szeretne látni".

Fölrepültem nagymamámhoz, berobbantam a szobájába és karjaiba dobtam magam.

– Ho-hó, hékás! – mondta az ápolónő. – Vigyázz a nagymamádra!

– Most már rendbejössz, Nagymama? – kérdeztem boldogan.

– A legrosszabbon már túl vagyunk – mondta. – Hamarosan újra fölkelhetek.

– Tényleg? – kérdeztem az ápolónőt.

– Ó, igen – válaszolta mosolyogva. – Azt mondta, muszáj rendbe jönnie, mert rólad kell gondoskodnia.

Újra átöleltem.

– Nem engedik, hogy szivarozzak – mondta. – De várj csak, míg elmennek!

– Szívós, öreg madár – mondta az ápolónő. – Egy hét alatt rendbe hozzuk.

Az ápolónőnek igaza volt. Egy héten belül a nagymamám már körülüdüörögte a házat aranyfejű botjával, és belekotyogott Mrs Spring főzőcskézésébe.

– Köszönjük a segítségét, Mrs Spring – mondta –, de most már hazamehet.

– Ó, nem, még nem – mondta Mrs Spring. – A doktor úr azt mondta, tartsam magán a szemem még pár napig, hogy rendbe jött-e.

A doktor ennél többet is mondott. Mindkettőnket megdöbbsentett azzal, hogy szerinte ezen a nyáron semmi esetre sem kockáztathatjuk meg a norvégiai utat.

– Badarság! – kiáltott föl nagymamám. – Megígértem neki, hogy elmegyünk!

– Az túl hosszú utazás lenne – mondta a doktor. – Nagyon veszélyes lehet. De megmondom, mit tegyenek. Vigye inkább egy kellemes dél-angliai üdülőbe az unokáját. Magának most pontosan a tengeri levegőre lenne szüksége.

– Jajj, ne! – mondtam.

– Azt akarod, hogy meghaljon a nagymamád? – kérdezte tőlem a doktor.

– Dehogysis! – kiáltottam.

– Akkor pedig nem mehettek hosszú utazásra ezen a nyáron. Még nem elég erős. És ne hagyd, hogy azokat a hitvány fekete szivarokat szívja.

Végül a doktor érvényesíteni tudta akaratát az utazással kapcsolatban, de nem úgy a szivarokkal.

Szobákat foglaltunk a Káprázatos Hotelben, Bournemouth város híres tengerpartján. Bournemouth – ahogy nagymamám elmondta –, teli van hozzá hasonló idős emberekkel. Ezrével vonultak ide vissza, mert a levegő olyan frissítő és egészséges volt, hogy – legalábbis úgy gondolták – évekkal hosszabbítja meg életüket.

– Na és, tényleg? – kérdeztem.

– Persze, hogy nem – mondta. – Ez ostobaság. De azt hiszem, most az egyszer engedelmessékednünk kell a doktornak.

Nem sokkal ezután, nagymamám és én, fől szálltunk a bournemouth-i vonatra, és beköltöztünk a Káprázatos Hotelbe. Egy tengerre néző hatalmas, fehér épület volt; nekem meglehetősen unalmasnak tűnt ahhoz, hogy itt töltsük a nyári szünidőmet. Saját, különálló hálószobám volt, de egy ajtó közvetlenül a nagymamám szobájába nyílt belőle, így anélkül is meglátogathattuk egymást, hogy kimentünk volna a folyosóra.

Mielőtt elindultunk volna Bournemouth-ba, nagymamám vigaszképpen adott két kis fehéregeret egy ketrecben, őket természetesen magammal vittem. Örületes móka volt a két kiséger. Vilmosnak és Lenkének neveztem el őket, és ahogy a hotelbe értünk, elkezdtem őket mutatványokra betanítani. Az első mutatvány, amit megtanítottam nekik, az volt, hogy fölmásztak a kabátujjam belsejében, és kijöttek a nyakamnál. Ezután megtanítottam őket fölmászni a nyakamról a fejem tetejére. Ezt úgy értem el, hogy kekszdarabokat tettem a hajamba.

Az érkezésünk utáni legelső reggelen a szobalány az ágyamat igazgatta, amikor egyik egerem kidugta a fejét az ágynemű alól. A szobalány akkorát sikított, hogy tucatnyi ember szaladt össze megnézni, kit gyilkoltak meg.

Behívtak az igazgatóhoz. Az igazgató szobájában egy elég kellemetlen jelenet következett az igazgató, a nagymamám és köztem.

Az igazgató – akit Mr Stringernek hívtak –, szőrös férfi volt frakkban.

– Nem engedhetem meg, hogy egerek legyenek a hotelemben, asszonyom – mondta nagymamámnak.

– Hogy merészel ilyet mondani, amikor egyébként teli van patkánnyal a nyüves hotele?! – csattant föl nagymamám.

– Patkánnyal?! – kiáltotta Mr Stringer, miközben arca mályvaszínűvé vált. – Ebben a hotelben nincsenek patkányok!

– Pontosan ma reggel láttam egyet – mondta nagymamám. – Végigfutott a folyosón a konyha felé!

– Ez nem igaz! – kiáltotta Mr Stringer.

– Jobban teszi, ha most rögtön szerez egy patkányfogót – mondta nagymamám –, mielőtt jelentem a Közegészségügyi Hatóságnak. Valószínűnek tartom, hogy patkányok rohagnak össze-vissza a konyha padlóján, lelopják az ételeket a polcról, és ki-be ugrálnak a levesbe.

– Az lehetetlen! – kiáltotta Mr Stringer elfúló hangon.

– Nem csoda, hogy ma reggel még a pirítósom széle is meg volt rágcsálva – folytatta nagymamám könnyörtelenül. – Nem csoda, hogy olyan utálatos, patkányíze volt. Ha nem vigyáz, az egészségügyiek bezáratják az egész hotelt, még mielőtt mindenki tífuszt kapna.

– Ön tréfál, asszonyom – mondta Mr Stringer.

– Soha életemben nem voltam még ennél komolyabb – mondta nagymamám. – Megengedi, vagy nem engedi meg, hogy az unokám a szobájában tartsa a fehéregereit?

Az igazgató tudta, hogy vert helyzetbe került.

– Javasolhatnék egy kompromisszumot, asszonyom? – mondta. – Megengedem, hogy a szobájában tartsa, ha nem engedi ki őket a ketrecből. Erről mit gondol?

– Ez nekünk nagyon is megfelel – mondta nagymamám, fölállt, és velem a sarkában kimasírozott a szobából.

Lehetetlen ketrecbe zárt egereket idomítani, de mégsem mertem őket kiengedni, mert a szobalány állandóan utánam kémkedett. Volt kulcsa a szobámhoz, és óránként berontott; megpróbált rajtakapni, hogy kiengedtem-e az egereket a ketrecből. Azt mondta, hogy az első egeret, amelyik a szabályt megszegi, a portás belefojtja egy vödör vízbe.

Úgy döntöttem, keresek egy biztonságosabb helyet, ahol folytathatom az idomítást. Kell lennie egy üres szobának ebben a hatalmas hotelben. Nadrágzsebembe dugtam mindkét egeremet, és leballagtam, hogy keressek egy titkos helyet.

A hotel földszintje nyilvános termék útvesztője volt, mindegyik ajtajára arany betűkkel írták ki az elnevezését. Keresztülmentem a "Társalgón" és a "Dohányzón", majd a "Kártyatermen", a "Könyvtársobán" és a "Tálalón". Egyik sem volt üres. Végigmentem egy hosszú, széles folyosón, és a végén a "Táncteremhez" értem. Egy kétszárnyú ajtóból nyílt, az ajtó előtt pedig egy állványra rögzített nagy hirdetőtábla állt. A táblán lévő felirat így szólt:

GYEEMKT GYŰLÉS

Szigorúan zártkörű!

A terem
a Gyermek Elleni Erőszakot Megelőző
Királyi Társaság éves közgyűlésére van
fenntartva

A terembe vezető szárnyasajtók nyitva álltak. Bekukkantottam. Szédületesen nagy terem volt. Rengeteg széksort láttam benne, mindegyik egy emelvény irányába nézett. A székeket aranszínűre festették, és kis vörös párnák voltak az ülőkéken. De egy lelket sem láttam se kinn, se benn.

Óvatosan besompolyogtam a terembe. Milyen csodás, csendes, titkos hely volt! A Gyermek Elleni Erőszakot Megelőző Királyi Társaság rendes évi közgyűlése valószínűleg a nap egy korábbi időpontjában került megrendezésre, és mostanra már mindnyájan hazamentek. Vagy ha mégsem, és hirtelen elkezdenének beszállingózni, akkor is csodálatos emberek lehetnek, akik szívesen figyelnék, hogyan végzi a munkáját egy fiatal egéridomár.

A terem végében egy hatalmas paraván állt, melyre kínai sárkányokat festettek. Elhatároztam – csak hogy bebiztosítsam magam –, hogy a paraván mögé megyek, és ott hajtom végre az idomítást. Egy kicsit sem féltem a Gyermek Elleni Erőszakot Megelőző Királyi Társaság képviselőitől, de megvolt rá az esély, hogy Mr Stringer, az igazgató, bedugja a fejét. Ha így lenne és meglátná az egereimet, szegény jószágok azonnal a portás vizesvödrében kötnének ki, még mielőtt akár csak megálljt is kiálthatnék.

Lábujjhegyen a terem végébe osontam, és letelepedtem a paraván mögötti zöld szőnyegre. Milyen pompás hely volt! Kivettem Vilmost és Lenkét a nadrágzsebemből. Nyugodtan és illedelmesen ültek mellettem a szőnyegen. A mutatvány, amit ma meg akartam nekik tanítani, a kötél-tánc volt. Nem is annyira bonyolult dolog betanítani egy intelligens egeret szakképzett kötél-táncosnak, ha az ember pontosan tudja, hogyan kezdjen hozzá. Először is kell hozzá egy darab köté. Ez már megvolt. Azután kell hozzá egy kis finom sütemény. A ribiszkés sütemény a fehérégér kedvenc étele. Bolondulnak érte. Hoztam magammal valamennyit, amit akkor vágtam zsebre, amikor előző nap nagymamámmal teáztunk.

Namármost, a következőt kell tenni. Két kézzel ki kell feszíteni a kötelet, de először nagyon röviddel kell kezdeni, körülbelül hét centivel. Az egeret a jobb kézbe, egy kis darab süteményt pedig a bal kézbe kell tenni. Így az egér csak hét centire van a süteménytől. Láthatja és a szagát is érezheti. Izgalmában már rángatózik a bajusza. Ha kicsit kinyújtózna, már majdnem el is érné, de még épp nem. Csak két lépést kell megtennie a kötélen, hogy elérje ezt a finom falatot. Vakmerően megindul majd előre, egyik lába már a kötélen, aztán a másik is. Ha az egérnek jó egyensúlyérzéke van – márpedig legtöbbjüknek az van –, könnyen át fog jutni. Vilmostal kezdtem. Egy pillanatnyi habozás nélkül végigment a kötélen. Adtam neki gyorsan egy falatot, csak hogy gerjesszem az étvágyát. Ezután visszatettem a jobb kezembe.

Ezúttal hosszabbítottam a kötélén, körülbelül tizenöt centisre növeltem. Vilmos tudta, mit kell tennie. Nagyszerű egyensúlyozással lépésről lépésre végigment a kötélén, míg el nem érte a süteményt. Egy újabb falattal jutalmaztam.

Hamarosan Vilmos már egy hatvan centis kifeszített kötélén (vagy inkább kifeszített madzagon) is kéztől kézig végigment, hogy elérje a kecszet. Csodálatos volt figyelni. Ő is rettentő jól érezte magát. Gondosan közel a szőnyeg fölött tartottam a kötelet, hogy ha el is veszítené az egyensúlyt, akkor se essen túl magasról. De soha nem esett le. Vilmos nyilvánvalóan született akrobata volt; egy nagyszerű kötél táncos géger.

Most Lenkén volt a sor. Vilmost magam mellé tettem a szőnyegre, és egy kis plusz morzsával jutalmaztam. Ekkor újrakezdtém ugyanazt a gyakorlatot Lenkével. Tudjátok, az volt a szemképrázta elképzelésem, az álmok álma, hogy egy nap egy Fehéregér Cirkusz tulajdonosa leszek. Lenne egy kis színpadom, előtte vörös függönnyel, és amikor a függöny szétnyílik, a közönség láthatja világhírű egereim produkcióit; kötél táncukat, trapézmutatványukat, légbukfenceiket, trambulinugrásaikat és minden effélét. Lennének fehéregereim, akik fehér patkányok hátán lovagolnának, a patkányok pedig fékevesztetten vágtnának a színpadon körbe és körbe. Elképzeltem magam, amint első osztályon utazom körbe a földgolyót a Világhíres Fehéregén Cirkuszzal, és előadásokat tartok Európa összes koronás fője előtt.

Lenke idomításának a felénél tartottam, amikor hirtelen hangokat hallottam a Táncterem ajtaja mögöl. A hangok erősödtek, és hamarosan sok torokból érkező hangos zsvájja duzzadtak. Fölsímtam a borzalmas hoteligazgató, Mr Stringer hangját.

Segítség! – gondoltam magamban.

De hála Istennek, ott volt a hatalmas paraván. Lekuporodtam mögé, és két elem közötti résen kukucskáltam ki. Egész hosszúságában és szélességében átláthattam a Tánctermet, anélkül, hogy engem bárki is észrevehetett volna.

– Nos, hölgyeim, biztos vagyok benne, hogy itt kényelmesen lesznek – hallatszott Mr Stringer hangja. Ezután bemasírozott a szárnyasajtón, frakkostul és mindenestül, karját szélesre tárta, ahogy betessékelt egy csapatnyi hölgyet.

– Ha bármit is tehetek Önökért, kérem ne késlekedjenek értesíteni-folytatta. – A teát a Napsugár Teraszon szervírozzuk Önöknek, miután gyűlésük befejeződött. Ezzel hajlongva kihátrált a teremből, miközben a

Gyermekek Elleni Erőszakot Megelőző Királyi Társaság hölgyeinek hatalmas serege beáramlott. Csinos ruhákban voltak, és mindannyiuknak kalap volt a fején.

A GYŰLÉS

Most, hogy az igazgató elment, már nem voltam különösebben pánikhangulatban. Mi jobb lehet annál, mint ezekkel a kedves hölgyekkel lenni bebörtönözve ebben a teremben? Ha esetleg beszélnem is kellene velük, akkor legalább megkérhetném őket, hogy jöjjenek el az iskolába egy kis gyermekek elleni erőszak megelőzésre. Ott biztosan hasznukat vehetnénk.

Úgy járt a szájuk, mint a géppuska, miközben beáramlottak. Össze-vissza nyüzsögtek és ülőhelyeket kerestek maguknak, és sok olyasféle hangzott el, hogy: "Gyere, ülj mellém, Millie kedves!", meg "Óó, hehhehe Beatrice! A múlt gyűlés óta nem láttalak! Micsoda imádnivaló ruhád van!"

Úgy döntöttem, maradok ahol vagyok, és megvárom, hogy túlessenek a gyűlésükön, míg én végzek az egéridomítással, de azért egy darabig még figyeltem őket a paraván résén keresztül, vártam, hogy letelepedjenek. Hányan is lehettek? Úgy gondoltam, körülbelül kétszázan. A hátsó sorokat töltötték meg először. Úgy tűnt, mindannyian olyan messze akarnak ülni az emelvénytől, amennyire csak lehetséges. A hátsó sor közepén volt egy hölgy, aki apró, zöld kalapban volt, és egyfolytában a tarkóját vakarta. Nem

tudta abbahagyni. Lebilincselve figyeltem, ahogy ujjaival a haja alatt a tarkóját vakargatta. Ha tudta volna, hogy valaki hátulról figyel, biztosan bosszankodott volna. Kíváncsi voltam, vajon korpás-e a haja. Hirtelen észrevettem, hogy a mellette ülő hölgy is ugyanezt csinálja! És a következő is!

És az azután következő is!

Mindenki, aki ott volt, vakarózott. Mindannyian úgy vakarták a hajuk alján a tarkójukat, mint az örültek!

Bolhák vannak a hajukban?

Valószínűbb, hogy tetvek.

Egy Ashton nevű fiúnak az iskolából múlt évben tetvek voltak a hajában, és a felügyelő az egész fejét terpentínbe mártotta. Ez szép rendben megölte a tetveket, de Ashtont is majdnem megölte. A fejbőrének a fele lejt.

Érdekelni kezdtek ezek a tarkóvakaró hölgyek. Mindig vicces dolog rajtakapni valakit, amint épp valami közönségeset csinál, miközben azt hiszi, senki sem látja őt. Orrtúrást, például, vagy fenékvakarást. A tarkóvakarás majdnem ugyanilyen taszító látvány, főleg ha ilyen hosszan nem tudják abbahagyni.

Na, mondom, ez csak tetű lehet.

Ekkor a legelképezhetőbb dolog történt. Azt láttam, hogy a hölgy becsúsztatta ujjait a haja alá, és a haját, az egész fején lévő haját egy darabban fölemelte, és a kezét a haja alá betéve folytatta a vakarózást.

Parókát viselt! És kesztyű is volt rajta! Gyorsan körülnéztem a közönség soraiban ülőkön. *Mindannyiukon kesztyű volt!*

Megfagyott a vérem. Egész testemben remegni kezdtem. Kétségbeesetten magam mögé néztem, hogy kiszökhessek egy hátsó ajtón. De nem volt hátsó ajtó.

Kiugorjak a paraván mögül és kirontsak a szárnyasajtón? De az ajtó már zárva volt, és egy nő állt előtte. Előrehajolt, és valami fémláncot rögzített a két ajtókilincsre.

Nyugton maradni, mondtam magamnak. Még senki sem vett észre. A világon semmi okuk rá, hogy hátraajójjenek és a paraván mögé nézzenek. De egy rossz mozdulat, egy köhögés, egy tüsszentés, egy orrfújás, bármilyen legkisebb hang, és nem egy boszorkány fog rám ugrani. Kétszázan lesznek!

Ekkor azt hiszem elájultam. Mindez túl sok volt egy kisfiúnak, hogy feldolgozhassa. De nem hinném, hogy pár másodpercnél tovább voltam alélt, és amikor magamhoz tértem, a szőnyegen feküdtem, és – hála Istennek – még mindig a paraván mögött voltam. Körülöttem teljes csönd volt.

Remegve térdre álltam és újra kilestem a paraván résén keresztül.

MEGSÜTJÜK, HA SÜLETLEN

Az összes nő, vagy inkább boszorkány, mozdulatlanul ült székében, és mintha hipnotizálta volna őket az a valaki, aki hirtelen feltűnt az emelvényen. Az a valaki egy másik nő volt.

A leginkább szembetűnő a nő mérete volt, valószínűleg nem lehetett magasabb száznegyven centinél. Elég fiatalnak látszott, úgy huszonöt vagy huszonhat évesre saccoltam, és nekem nagyon csinosnak tűnt. Divatos, hosszú, fekete ruha volt rajta, ami egészen a földig ért, és fekete kesztyűt viselt, amit a könyökéig fölhúzott. A többiekől eltérően nem hordott kalapot.

Számomra nem tűnt boszorkánynak, de nem lehetett *nem az*, egyébként mi a csudát keresne ott fõnn az emelvényen? És miért, az Isten szerelmére, miért bámultak rá ilyen imádattal, illetődöttséggel és félelemmel vegyes tekintettel?

Nagyon lassan az emelvényen álló fiatal hölgy az arcához emelte kezét. Láttam, ahogy kesztyűs keze kiakaszt valamit a füle mögött, és ekkor... ekkor megragadja az arcát, és az egészet leemeli! Az egész csinos arca a kezében maradt!

Egy álarc volt rajta!

Levette az álarcot, oldalt fordult, és óvatosan egy mellette álló kis asztalra helyezte, és amikor visszafordult és szembenézett velünk, majdnem hangosan felsikoltottam.

Annál az arcnál rémisztőbb és rettenetesebb arcot még sohasem láttam. Már attól egész testemben remegtem, hogy csak ránéztem. Annyira összegyűrött és összeaszott és összezsugorodott és összeszáradt volt, mintha

ecetben pácolták volna. Rémséges és kísérteties látványt nyújtott. Volt benne valami szörnyen rossz, valami dögletes és rothadó és korhadt. Úgy látszott, szó szerint minden porcikájában elrohadt, és az arca közepén, a szája és az orr körül a bőr teljesen elüszkösödött és féregrágtá volt, mintha állandóan kukacok tevékenykedtek volna benne.

Vannak esetek, amikor valami annyira rémisztő, hogy olyan delejesen hat az emberre, hogy le sem tudja venni róla a szemét. Velem is ez volt a helyzet. Egész lényemet átjárta. Lebénultam. Megbűvölt a nő vonásainak merő borzalma. De ez még nem volt minden. Ahogy a szemét a közönségre villantotta, szerpentinszerűen kígyózó tekintetet láttam benne.

Természetesen azonnal tudtam, hogy senki más nem lehetett, mint a Legfelsőbb Boszorkány személyesen. Azt is tudtam, miért hordott maszkot. Soha nem mutatkozhatott volna közönség előtt, egyedül nem jelentkezhett volna be a hotelba az igazi arcával. Biztosan mindenki sikítva elrohanna, aki csak meglátná.

– Az ajtók! – ordította a Legfelsőbb Boszorkány olyan hangon, amely megtöltötte az egész termet, és labdaként pattant vissza a falakról. – Le fannak láncolfa és be fannak rreteszelfé?

– Az ajtók leláncolva és bereteszelve, Felség – válaszolta egy hang a hallgatóságból.

A villódzó kígyószemek mélyen ültek abban a szörnyűséges, rothadó, féregrágtá arcban, és pislantás nélkül bámulták a vele szemben ülő boszorkányokat.

– Fegyétek leee a kesztyűűűűű-eket! – kiáltotta.

A hangja – ahogy észrevettem –, ugyanolyan fémes hangzású volt, mint azé a boszorkányé, akivel a vadgesztenyefa alatt találkoztam, csak ez jóval hangosabb és durvább volt. Recsegett. Csikorgott. Vicsorgott. Karistol. Rikácsolt. Morgott.

A teremben mindenki lehámozta magáról a kesztyűjét. Figyeltem a hátsó sorokban ülők kezét. Nagyon szerettem volna látni, hogy néznek ki az ujjaik, és vajon igaza volt-e a nagymamámnak. Óó... igen! Jópárat megláttam. Barna karmok kunkorodtak az ujjvégeikről! Körülbelül négy centi hosszúak voltak, és a végén hegyesek!

– Fegyétek leee a cipőőőőő-eket! – ugatta a Legfelsőbb Boszorkány. Megkönnyebbülten sóhajtottak föl a teremben a boszorkányok, ahogy lerúgták keskeny, magas sarkú cipőiket, és a székek alatt jópár harisnyás lábat pillantottam meg, szögletes végűeket, teljesen lábujj menteseket. Visszataszítóak voltak, mintha a lábujjakat egy transzirozó késsel nyisszantották volna le a lábfejről.

– Fegyétek leee a parróóóó-kát! – vicsorogta a Legfelsőbb Boszorkány. Sajátságos beszédstílusa volt. Volt benne valami külföldies kiejtés, valami durva torokhang, és úgy tűnt, problémája van a "v" betű kiejtésével. Ugyanígy, valami vicceset csinált az "r" betűkkel is. Mielőtt kiköpte volna, csak görgette és görgette a szájában, mint egy darab forró, ropogásra sült szalonnapörccöt.

– Fegyétek leee a parróóóó-kát és szellőztessétek meg a pattanásos fejbőrötöket! – ordította, és egy újabb megkönnyebbült sóhaj szállt föl a hallgatóság soraiból, ahogy az összes kéz a fejekhez emelkedett, és a parókákat (még rajta a kalapokkal) leemelték.

Ezzel sorról sorra kopasz női fejek tűntek föl előttem, csupasz fejbőrök tengere, mindegyik vörös és keléses volt a paróka anyagának dörzsölésétől. Egyszerűen el sem tudom mondani, mennyire szörnyen néztek ki, és valahogy az tette még groteszkebbé a látványt, hogy a rémséges, rücskös, kopasz fejek alatt divatos, és elég csinos ruhákba voltak öltözve. Rettenetes volt. Természetellenes volt.

Ó, egek – gondoltam! Ó, segítség! Ó, Uram, irgalmazz nekem! Minden egyes bűdös, kopaszfejű nőstény egytől-egyig gyerekgyilkos, és én egy terembe vagyok velük összezárva, ahonnan nincs menekvés!

Ebben a pillanatban újabb, és kétszeresen is szörnyűséges gondolat villant az agyamba. Nagymamám azt mondta, hogy különleges orrlukaikkal egy koromsötét éjszakán is ki tudják szagolni az utca másik oldalán álló gyerek szagát. Nagymamámnak mindaddig mindenben igaza volt. Ezért aztán valószínűnek tűnt, hogy valamelyik hátsó sorban ülő boszorkány bármelyik pillanatban kiszimatolhat, és akkor elordítaná magát, hogy "kutyakaki", erre mindenki felugrana, és sarokba szorítaná, mint egy patkányt.

A paraván mögött térdepeltem a szőnyegen, és lélegezni is alig mertem.

Ekkor hirtelen eszembe jutott egy másik nagyon fontos dolog, amit nagymamám mondott. "Minél koszosabb vagy, annál nehezebben tud kiszagolni a boszorkány" – mondta.

Mióta is nem fürödtem?

Már jó ideje nem. Saját szobám volt a hotelben, és nagymamám sosem fárasztott ilyen butaságokkal. Gyerünk, gondoljuk csak át; nem, nem hinném, hogy fürödtem volna, mióta megérkeztünk.

Mikor is mostam meg utoljára a kezem vagy az arcom? Hát, biztosan nem ma reggel-

Nem is tegnap.

Lepillantottam a kezemre. Maszat és sár, és a jó mindenség tudja a milyen más rétegekkel volt bevonva.

Így ezek után talán volt esélyem. A bűzhullámok nem juthatnak át a piszkon.

– Anglia boszorrkányai! – ordította el magát a Legfelsőbb Boszorkány. Ő maga nem vette le sem a parókáját, sem a kesztyűjét, sem a cipőit. – Anglia boszorrkányai!

A hallgatóság feszélyezetten mocorgott, és kihúzták magukat a székükben.

– Nyomorrult boszorrkányok! – ordította. – Haszontalan, lusta boszorrkányok! Puhány, semmirrekellő boszorrkányok! Egy rakás tunya, dologtalan férreg!

A hallgatóság sorain borzongás futott végig. A Legfelsőbb Boszorkány egyértelműen rossz hangulatban volt, és ezt tudták is. Úgy éreztem, hogy hamarosan valami szörnyű dolog fog történni.

– Ahogy ma reggel reggeliztem – kiabált a Legfelsőbb Boszorkány –, kinéztem az ablakon a tengerrpartra és mit láttam? Kérdelem én, mit láttam? Undorrító látvány tárrult a szemem elé! Százafal, ezrréfel láttam rrohad,

fisszataszító kis porrontyokat rrohangálni a homokban! Még a reggelimtől is elment a kedfem! Miérrt nem szabadultatok meg tőlük? – sivította. – Miérrt nem tettétek el láb alól ezeket az ocsmány, bűdös kölköket?

Minden egyes szavával halványkék sercintések spriccelődtek ki a szájából, mint valami kis lövedékek.

– Kérdezem én, miérrt?

Senki sem válaszolt kérdésérc.

– Kölökkszag! – sivította. – A filágból kikerrgetnek a bűzükkel! Semmi szükségünk itt ezekre a kölkökre! A kopasz fejek erőteljesen bólogattak a hallgatóság soraiban.

– Heti egy kölök nem elég! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány. – Nem fagytok képesek ennél többre?!

– Próbálunk javítani – mormogta a hallgatóság. – Próbálunk sokkal jobbak lenni.

– A jobb sem elég! – rikácsolta a Legfelsőbb Boszorkány. – Máxximális erredményt köfetelek! Halljátok parrancsaimat! Az a parrancsom, hogy az ország minden egyes kölkét össze kell prréselni, ki kell facsarni, össze kell trrancsírozni, mire egy éf múlfa újra idejőfök. Filágosan érthető foltam?

Nagy susmorgás jött a hallgatóság soraiból. Láttam, hogy az összes boszorkány erősen zavart kifejezéssel néz egymásra. Meghallottam, hogy az egyik boszorkány az első sor szélén egy hangos megjegyzést tesz.

– Az összeset?! Képtelenség az összeset kinyírni!

A Legfelsőbb Boszorkány úgy perdült felé, mintha valaki tört döfött volna a fenekébe.

– Ki folt az? – sikította abban a pillanatban. – Ki merrészel felem fitatkozni? Te foltál az, ugye?

Kesztyűs ujjával hegyesen rábökött arra a boszorkányra, amelyik a megjegyzést tette.

– Nem akartam! – kiáltott föl a vétkes. – Nem akartam Felségeddel vitatkozni! Csak magamban beszéltem!

– Fitatkozni merrészeltél felem? – visította a Legfelsőbb Boszorkány.

– Csak magamban beszéltem! – rimánkodott a szerencsétlen boszorkány. – Esküszöm, Őfelsége! – remegni kezdett a félelemtől.

A Legfelsőbb Boszorkány gyorsan előrelépett egyet, és amikor újra megszólalt, olyan volt a hangja, hogy a vér megfagyott az ereimben.

Lökött boszorkánynak,
kinek parrancs nem elég,
Büntetése eljő, s csontja is elég!

Üvöltötte.

– Ne, ne! – könyörgött a boszorkány az első sorban. A Legfelsőbb Boszorkány folytatta.

Agyatlan, bolond boszorrka,
Elporlad a tüzes pokolban.

– Kegyelmezz nekem! – kiáltotta a szerencsétlen boszorkány az első sorban. A Legfelsőbb Boszorkány figyelemre sem méltatta. Újra megszólalt.

Idióta boszorrka, kinek agya sületlen,
Nem nyugszunk, míg a húsa sületlen.

– Bocsáss meg, ó, Felsége! – sipákolta a nyomorult bűnös. – Nem úgy értettem!

De a Legfelsőbb Boszorkány folytatta szörnyű verselését.

A boszorrka, ki azt merri mondani: téfedtem,
Nem lesz felünk sokáig az életben!

Egy pillanattal később apró, féhéren izzó, fémreszelékhez hasonló szikraáradat lövellt ki a Legfelsőbb Boszorkány szeméből, és egyenesen a feleselő felé repült. A szikrák belécsapódtak, és a testébe is behatoltak. Az áldozat szörnyű, fájdalmas sikítással sivított, majd füstfelhő emelkedett föl körülötte. Égett hús szaga töltötte be a termet.

Senki sem mozdult. Hozzám hasonlóan a többiek is a füstöt nézték, és amikor az eloszlott, a szék már üres volt. Egy fehér füstcsíkot pillantottam meg, amely fölemelkedett, mint egy kis felhő, és kiáramlott az ablakon.

Hatalmas sóhaj szállt föl a hallgatóság soraiból.

A Legfelsőbb Boszorkány körbetekintett a termen.

– Rremélem ma már senki más nem akarr nekem kerresztbe tenni – jegyezte meg.

Halálos csend volt.

– Frrissen sült, ki holtak közt újdonsült – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Megfőtt, mint a krumpli. Sosem látjátok fizont. Na, most már rátérhetünk az üzlettre.

86-OS KÉSLELTETETT HATÁSÚ EGÉRCSINÁLÓSZER

– A kölkökk fizzasztaszítóak! – visította a Legfelsőbb Boszorkány. – El fogjuk söpörni őket! Lerradírozozzuk őket a föld felszínéről! Lehúzzuk őket a szennyfizcsatornába!

– Igen, igen! – kántálta a hallgatóság. – Elsöpörjük őket! Leradírozozzuk őket a földről! Lehúzzuk őket a szennyvízcsatornába!

– A kölkökk úndorrítóak és utálatosak! – dörögte a Legfelsőbb Boszorkány.

– Igen, azok, azok! – énekelték kórusban az angol boszorkányok. – Undorítóak és utálatosak!

– A kölkökk mocskosak és orrrrfacsarróak! – sikította a Legfelsőbb Boszorkány.

- Mocskosak és orrfacsaróak! – kiáltozta a hallgatóság egyre és egyre tüzebben.
- A kölkökének olyan a szaga, mint a kutyakakinak! – rikácsolta rekedten a Legfelsőbb Boszorkány.
- Fúúúúúúú! – hangoskodott a hallgatóság. – Fúúúúúúújj! Fúúúúúúúúú!
- Rrrosszabb is, mint a kutyakaki! – visította a Legfelsőbb Boszorkány. – A kutyakakinak kankalin és ibolya illata fan a kölkök bűzéhez képest!
- Kankalin és ibolya! – kántálta a hallgatóság. Megtapsoltak és üdvrivalgással fogadtak minden egyes szót, ami az emelvényről jött. Úgy látszott, a beszélő teljesen lenyűgözte őket.
- Már attól rosszul leszek, ha csak beszélni kell rróluk! – sivította a Legfelsőbb Boszorkány. – Attól rosszul fagyok, ha csak gondolok rrájuk! Hozzatok lafórrt, hadd hányjam el magam!

A Legfelsőbb Boszorkány szünetet tartott és a hallgatóságban ülők mohó arcát bámulta.

- Most pedig! – ugatta a Legfelsőbb Boszorkány. – Most pedig fan egy terrfem! Fan egy gigántikus terrfem, hogyan szabaduljunk meg Anglia minden egyes kölkétől!

A boszorkányoknak elállt a lélegzetük. Tátva maradt a szájuk. Az izgatottság vérszomjas vigyorával néztek össze.

- Igen! – mennydörögte a Legfelsőbb Boszorkány. – Egyetlen csapással minden egyes bűdös kis porrontyot eltaposunk, és elnyelünk, és eltüntetünk Angliából!
- Huhúúú! – kiáltoztak taps közben a boszorkányok. – Ó, Felséged ragyogó! Hatalmas!
- Kussoljatok és figyeljete! – rikkantotta a Legfelsőbb Boszorkány. – Nagyon figyeljete és nehogy elganyézzatok valamit!

A hallgatóság előrehajolt és mohón várta, hogy megtudja, hogyan kell végrehajtaniuk ezt a csodát.

- Mindannyiótoknak – mennydörögte a Legfelsőbb Boszorkány –, azonnal fissa kell mennie a fárrosba, ahol lakik, és ott kell hagynia az eddigi munkahelyét! Otthagyni! Jól jegyezzétek meg! Fisszafonulni!
- Megtesszük! – kiáltozták. – Otthagyjuk az állásunkat!
- És miután otthagytátok az állásaitokat – folytatta a Legfelsőbb Boszorkány –, mindannyiótoknak kell fennie egy... – szünetet tartott.
- Mit kell vennünk? – kiáltozták. – Mondd meg, ó, Parancsolónk, mit kell megvennünk?
- Cukorrkaüzletet! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány.
- Cukorkaüzleteket! – kiáltozták. – Cukorkaüzleteket veszünk! Micsoda boszorkányos gondolat!
- Közületek mindenki fész magának egy cukorrkaüzletet. Anglia legeslegjobb és legelismertebb cukorrkaüzleteit fészíték meg!
- Megtesszük! Megvesszük! – válaszolták. Olyanok voltak ezek a szörnyűséges hangok, mint valami egyszerre működő fogorvosi fúrók kórusa.
- Nem falami ficik-facak túrrós kis újságosbódé-bagóárrus-cukorrkaüzletet akarrok! – üvöltötte a Legfelsőbb Boszorkány. – Csakis a legeslegjobb üzleteket akarrom, rroskadozzanak az édes illatú édességektől és a finom csokiktól!
- A legjobbakat! – kiáltozták. – A város legjobb cukorkaüzleteit vesszük meg!
- Nem lesz azzal prroblémátok, hogy megszerrezzétek, amit akarnok – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány –, ment az üzlet érmékének a négyszeresét fogjátok kínálni, és senki sem fog fissautasítani egy ilyen ajánlatot! Ahogy nagyon jól tudjátok, nekünk boszorkányoknak nem számít a pénz. Hat púpozott ladányi angol bankjegyet hoztam magammal, mind új és rropogós. Mindegyik – tette hozzá kaján tekintettel –, *mindegyik* házilag készült. Vigyorogtak a boszorkányok a hallgatóságban, értékelték a viccet.

Ezen a ponton egy hülye boszorkány annyira izgalomba jött, hogy talpra szökkent és felüvöltött:

– A gyerekek csapatostul jönnek majd az üzletembe, és én mérgezett édességgel és mérgezett csokival etetem meg őket, és így eltöröljük őket a föld felszínéről, mint valami haszontalan rágszálókat!

A teremben hirtelen csend lett. A Legfelsőbb Boszorkány apró teste megmerevedett, és méregtől elfúló hangon visított föl.

– Ki folt az? Te foltál az! Te, ott!

A tettes gyorsan leült és eltakarta az arcát karmos kezével.

– Te szerencsétlen tökkelütött! – sikította a Legfelsőbb Boszorkány. – Te agyatlan hólyag! Nem jöttél rá, hogy ha megmérgezed a kiskölköket, pontosan ötpercc alatt elkapnak? Még soha életemben nem hallottam ilyen eszement gondolatot egy boszorkánytól!

Az egész hallgatóság lekushadt és remegni kezdett. Biztos vagyok benne, hogy mindnyájan azt hitték – ahogy én is –, hogy a fehéren izzó szikrák újra akcióba lépnek.

Elég meglepő módon nem így történt

– Ha csak egy ilyen haszontalan ötlettel tudsz előhozakodni – mennydörögte a Legfelsőbb Boszorkány –, nem csoda, hogy Anglia még mindig hemzseg a rohadt kis kölköktől!

Újra csend volt. A Legfelsőbb Boszorkány a hallgatóságban ülő boszorkányokra meredt.

– Nem tudjátok – ordított rájuk, – hogy mi csak farrázslattal érrfényesülhetünk?

– Tudjuk, Hatalmasságod! – válaszolták mindannyian. – Természetesen tudjuk!

A Legfelsőbb Boszorkány összedörzsölte csontos, kesztyűs kezét és felkiáltott.

– Tehát mindannyiótoknak fan egy csodálatos cukorrkaüzlete! A köfethező lépés, hogy mindannyian kihirrdetitek a kirrakatablakokban, hogy egy bizonyos napon

Nagyszabású Ünnepi Megnyitót tartotok, és minden kölökk ingyen kap édességet és csokit!

– Ez majd behozza a kis kapzsi oktondikat! – kiáltotta a hallgatóság. – Verekedni fognak, hogy beférjenek az ajtón!

– Ezután – folytatta a Legfelsőbb Boszorkány –, úgy készültök föl errre a Nagyszabású Ünnepi Megnyitóra, hogy megtöltötek minden egyes csokit és édességet a legújabb és legnagyobb farrázskeferrékemmel! Ennek a nefe:

86-OS KÉSLELTETETT HATÁSÚ EGÉRRCSINÁLÓSZERR!

– Késleltetett Hatású Egérrcsinálószer! – kántálták. – Újra megcsinálta! Őhatalmassága egy újabb csodás varázs gyerekirtószert forralt. Hogy csináljuk, ó, Ragyogó?!

– Legyetek türelemmel – válaszolta a Legfelsőbb Boszorkány. – Először is elmagyarázom nektek, hogyan működik a 86-os Késleltetett Hatású Egérrcsinálószerem. Jól figyeljtek.

– Hallgatunk! – kiáltották a hallgatóság soraiból, miközben székükön izgatottan föl-le ugráltak.

– A Késleltetett Hatású Egérrcsinálószer egy zöld folyadék – magyarázta a Legfelsőbb Boszorkány –, és egy csöppnyi minden csokiba és édességbe bőfen elég. A köfethező fog törtni:

– A kölökk megeszi a csokit, amiben benne fan a Késleltetett Hatású Egérrcsinálószer...

– A kölökk hazamegy, miközben jól érrzi magát...

– A kölökk lefekszik aludni, miközben még mindig jól érrzi magát...

– A kölökk felérrred rreggel, ekkor még mindig rrendben fan...

– A kölökk iskolába megy, és még mindig semmi baja... – A keferrékem, érrtsétek meg, késleltetett hatású, és még nem hat.

– Érrjük, ó, te Legeszesebb! – kiáltotta a hallgatóság. – De mikor kezd hatni?

– Pontosan kilenckor kezd hatni, mikor a kölökk megérkeznek az iskolába – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány diadalmasan. – A kölökk megérkeznek az iskolába. A Késleltetett Hatású Egérrcsinálószerrel azonnal hatni kezd. A kölökk elkezd zsugorodni. A kölökk elkezd szőrösödni. A kölökk elkezd farkat növeszteni. Egészen pontosan huszonhat másodperre alatt történi mindez. Huszonhat másodperreccel később a kölökk már nem kölökk többé. Ekkor már egér!

– Egér! – kiáltották a boszorkányok. – Micsoda boszorkányos gondolat!

– Az osztályokban egerrek fognak nyüzsögni! – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány. – Káosz és pokoli zűrrzafarr lesz úrrrá Anglia összes iskoláján! A tanárok föl-le fognak ugrrándozni! A tanárnök szoknyáikat felhúzza állnak majd az asztalokon és orrdítóznak: segítség, segítség, segítség!

– Ordítóznak majd! Ordítóznak majd! – ordította a hallgatóság.

– És mi történi ezután minden iskolában? – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány.

– Halljuk! – kiáltották. – Mondd meg, ó, Legeszesebb! A Legfelsőbb Boszorkány előrenyújtotta ráncos nyakát, és rávigyorgott a közönségre, kimutatva két sornyi, enyhén kékes, hegyes fogát. Hangját minden eddiginél hangosabbra emelve kiáltotta:

– Egérrfogókat tesznek ki!

– Egérrfogókat! – kiáltották a boszorkányok.

– És sajtot! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány. – A tanárok kirrajanak, és kirrohannak, és egérrfogókat raknak ki, és csalisajtot tesznek bele, és szenteszét kirrajkák azokat az iskolában! Az egerrek ráharrapnak a sajtra! Az egérrfogók lecsapnak! Az egész iskolában egérrfogók csattanak és egérrfejek görrögnek a folyosókon, mint a színes játékgolyók. Egész Angliában, Anglia minden iskolájában összecsapódó egérrfogók csattanását lehet majd hallani! Ezen a ponton az undorító, vén Legfelsőbb Boszorkány egyfajta boszorkánytáncot kezdett járni az emelvényen fel-alá, lábával dobbantgatott, kezével tapsolt. Az egész hallgatóság csatlakozott a lábdobogáshoz és tapsoláshoz. Olyan rettenetes lármát csaptak, hogy azt hittem,

Mr Stringer biztosan meghallja majd, és bedörömböl az ajtón. De nem így történt.

Ekkor, az egész ricsajt túlharsogva a Legfelsőbb Boszorkány hangját hallottam, amint egy szörnyű, kárörvendő dalt kezdett visítani.

Le a kölkökkal! Kinyírni őket!
Megfőzzük csontjaik, megsütjük bőrüket!
Nyaklózni, nyírni, nyúzni, nyiffantani!
Megragadni, megrráncigálni, megroppantani!
Csokit neki mágikus porrral!
Zabáltatni, míg csak bírja gyomorrral!
Belényomni kétes eleséget,
Hazamenet fedel édességet!
Rreggel a kis ostoba,
Fölkel, s fárrja már az iskola!
Lányka nyafog, s arrca zöld,
Körrbefisít: "Farrkam nőtt!"
Fiúcska, ki körröz mellette,
Kiált: "Szörrös testem lett!"
Többiek is kiáltanak: "Szóljatok a tanárnöknek,
Ormunk alatt bajszok nőnek!
Egy fiú, ki hihetetlen magas folt,
Rrémülten szól: "Mi lett felem? Hanyatlom!"
Sarrjadni kezd négy kicsi láb,
Mindenkiből, ki még kicsit lát.
Hirtelen egyszerre sután rremegnek,
Nincsenek gyerrekek, csupán egerrek!
Iskolákban fan egérr rrengeteg,
Iszkolnak, míg folyosók nem rrenegenek.

Tébolyult tanárok félőn néznek,
Tétofáznak, "Kik ezek az élőlények?"
Fölállnak asztalukra sokkos szemekkel,
Kiáltanak hasztalanul:
"Kifelé, mocskos egerrekkal!
Hozzatok egy egérrfogót,
S adjatok egy fejni sajtot!"
Jön márr az egérrcsapda,
Feszül, s eképp csattan,
Tákkk!
Egérrfogó csalija ementális,
Rrugója pedig elementárris.
Csattanása hallatszik temérrdek,
Muzsika ez boszorkány fülének.
Kipurrcant márr minden szürrkeség,
Nincsen többé májuk szükség.
Tanárok mindenfelé kerresgélnek,
Nyoma sincs a gyerrekségnek!
Tanárok jajgatnak: "Mi folyik itt?
Ó, hofá tűntek gyerrekeink?
Hija alig tíz órából,
Sosem késnek iskolából!"
Azt sem tudják mit tegyenek,
Olfassanak fagy egyenek?
Néhányan pedig idejüket azzal töltik,
Hogy nyiffant egerreket összesöprrik.
BOSZORRKÁNYOK PEDIG
UJJONGANAK: HURRRRÁ!

A RECEPT

Remélem nem felejtettétek el, hogy míg mindez megtörtént, én még mindig négykézláb állva a paraván mögött kuporogtam, egyik szememet a résre tapasztottam. Nem tudom mennyi ideig voltam ott, de nekem örökkévalóságnak tűnt. Az volt a legrosszabb, hogy nem köhöghettem, semmi zajt sem csaphattam, ha mégis megtettem volna, rögtön kinyúvasztanak. Mindezalatt pedig állandó rettegésben voltam, hogy valamelyik hátsó sorban ülő boszorkány kiszagolja a jelenlétemet a különleges orrlukával.

Egyedüli reményem – ahogy én láttam –, az a tény volt, hogy napok óta nem mosakodtam. Végeérhetetlen izgatottság és tapsolás és kiabálás zajlott folyamatosan a teremben. A boszorkányok másra sem tudtak gondolni, mint az emelvényen álló Legfelsőbb Boszorkányra, és az Anglia gyerekeit elsőprő nagyszerű tervére. Biztosan nem próbáltak gyerek után szaglászni a teremben. Még legvadabb álmaikban sem merült volna föl, hogy gyerek lehet közöttük (ha a boszorkányoknak vannak egyáltalán álmaik). Csendben maradtam és imádkoztam.

A Legfelsőbb Boszorkány szörnyűséges, kárörvendő éneke véget ért, a hallgatóság pedig örülten tapsolt és kiabált. – Ragyogó! Szenzációs! Csodálatos! Ó, Legeszesebb,

te egy zseni vagy! Hátborzongatóan csodálatos találmány ez a Késleltetett Hatású Egérrcsinálószer! Biztos siker! És az a leggyönyörűbb benne, hogy a tanárok fogják elsőprőni a bűdös kis kölköket! Nem a mi dolgunk lesz! Sosem kapnak el minket!

– A boszorkányokat sosem kapják el! – rikkantotta a Legfelsőbb Boszorkány. – Most pedig figyelem! Mindenkinék a figyelmét kérem, merrt most fogom elmondani, hogyan kell elkészíteni a 86-os Késleltetett Hatású Egérrcsinálószer!

Hirtelen elállt a hallgatóság lélegzete. Ezt hatalmas zsvaj és ordibálás követte, majd jőpár boszorkány talpra szökkent, és az emelvényre mutogatva kiáltoztak.

– Egerek! Egerek! Egerek! Megmutatta nekünk! A Legeszesebb két gyereket egérré változtatott, és már ott is vannak!

Az emelvényre néztem. Tényleg egerek voltak odafönn, a Legfelsőbb Boszorkány szoknyája körül szaladgáltak.

De ezek nem mezei egerek, vagy háziegerek, vagy ugróegerek, vagy akármilyen egerek voltak. Hanem fehéregerek! Rögtön fölismertem az én kis Vilmosomat és Lenkémét!

– Egerek! – kiabálta a hallgatóság. – Vezérünk a semmiből is egereket varázsolt elő! Szerezzetek egérfogót! Hozzatok sajtot!

A Legfelsőbb Boszorkány a padlóra meredt, és nyilvánvaló zavarodottsággal bámulta Vilmost és Lenkét. Lejjebb hajolt, hogy közelebből is szemügyre vehesse őket. Ezután főlegyenesedett és elkiáltotta magát.

– Csendet!

A hallgatóság elnémult és leült.

– Semmi közöm ezekhez az egerrekhez! – kiáltotta. – Ezek az egerrek díszegerrek! Ezek az egerrek nyilfánfalóan falamelyik hotelben lakó físzataszító kis kölökhöz tarroznak. Bizonyosan egy fiúé lesz, merre lányok nem tarroznak díszegerreket!

– Egy fiú! – kiáltották a boszorkányok. – Egy koszos, bűdös kisfiú! Elsöpörjük! Kinyírjuk! Megesszük reggelire a beleit!

– Csendet! – kiáltotta kezeit fölemelve a Legfelsőbb Boszorkány. – Nagyon jól tudjátok, hogy amíg a hotelben fagytok, semmit sem tehettek, amifel magatokra fonnátok a figyelmet! Mindenképpen szabaduljunk meg ettől a gonoszszagú senkiházitól, de olyan csendben kell tennünk, amennyire csak lehetséges, ment hát nem mi fagyunk-e a Gyermek Elleni Errőszakot Megelőző Királyi Társaság legmegbecsültebb tagjai?

– Mit javasolsz, ó, Legeszesebb? – kiáltották. – Hogyan rendezzük le ezt a kis rakás szerencsétlenséget?

Rólam beszélnek, gondoltam. Ezek a nőszemélyek most éppen arról beszélnek, hogyan öljenek meg engem. Izzadni kezdtem.

– Akárki is ő, nem fontos – jelentette ki a Legfelsőbb Boszorkány. – Bízátok csak rram. Mindjárrt kiszagolom és makrréláfá fáloztatom, és felszolgáljuk facsorrárra.

– Brávó! – kiáltozták a boszorkányok. – Vágjuk le a fejét, csapjuk le a végtagjait, és süssük meg forró vajban!

Képzeltetek, hogy ezek közül egyik lehetőségtől sem éreztem magam túl kényelmesen. Vilmos és Lenke még mindig az emelvényen szaladgált, és egyszer csak a Legfelsőbb Boszorkány egy gyors, nekifutásos rúgással belerúgott Vilmosba. Pontosan a lábfeje csúcsával találta el, ami elrepítette jószágomat. Ugyanezt csinálta Lenkével. Rendkívülien célzott. Nagyszerű focista lehetett volna belőle. Mindkét egér a falhoz csapódott; néhány pillanatig alétan feküdtek. Ezután talpra ugrottak és eliszkoltak.

– Újrra figyelmet kérrek! – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány. – Most elmondom, hogyan kell összekotyfasztani a 86-os Késleltetett Hatású Egérrcsinálószerrel! Fegyetek elő papírrt, cerruzát!

A teremben ülök mindenütt kinyitották retiküljüket és jegyzeteket halásztak elő.

– Add meg a receptet, ó, Legeszesebb! – kiáltozta a hallgatóság türelmetlenül. – Mondd el a titkot!

– Először is – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Kelltt találnom falamit, amitől nagyon gyorsan nagyon kicsik lesznek a kölökök.

– És mire jutottál? – kiáltozta a hallgatóság.

– Ez a rrésze egyszerrű folt – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Ha nagyon kicsifé szerretnétek tenni egy kölököt, csak annyit kell tennetek, hogy a táfcső rossz fégen kerresztül nézitek!

– Hát ez csodálatos! – kiáltozta a hallgatóság. – Ki másnak is juthatott volna ez eszébe?

– Tehát kell hozzá a táfcső rossz fége – folytatta a Legfelsőbb Boszorkány –, és addig forrrraljátok, míg meg nem puhul.

– Ez mennyi ideig tart? – kérdezték.

– Huszonegy óráig kell forrralni – válaszolta a Legfelsőbb Boszorkány. – És ezalatt fésztek pontosan negyfenegy barrnaegerret, lecsapjátok a farrkukat egy trancsírozó késsel, és hajolajban addig sütitek a farrkakat, míg nem lesznek szép ropogósak.

– Mit csináljunk az egerekkel, melyeknek lecsaptuk a farkát? – kérdezte a hallgatóság.

– Lassú tűzön egy órán át pároljátok békalében – jött a válasz. – De figyeljetek ide! Eddig még csak a recept könnyű részét adtam meg. Az igazán nehéz dolog beletenni falamit, ami tökéletes késleltetett hatást eredményez, falamit, amit a kölkökk megesznek egy bizonyos napon, de az nem kezd rájuk hatni egészen másnap reggel kilencig, amikor beérnek az iskolába.

– Mire jutottál, ó, Legeszesebb?! – kiáltották. – Mondd el a nagy titkot!

– A titok – jelentette be a Legfelsőbb Boszorkány diadalittasan – egy ébresztőóra!

– Egy ébresztőóra! – kiáltották. – Zseniális ötlet!

– Persze, hogy az – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Csak szemezték egy huszonnégyórás ébresztőórát, és beállítjátok, hogy másnap pontosan kilenckor jelezzen.

– Dehát ötmillió ébresztőórára lesz szükség! – kiáltotta a hallgatóság. – Minden egyes kölökhez kell egy!

– Idióták! – ordította a legfelsőbb Boszorkány. – Ha egy marrhasültet akartok, nem kell megsütni az egész marrhát! Ugyanez a helyzet az ébresztőórával. Egy óra elég lesz ezer kölökérre. A köfethez kell tennetek. Beállítjátok az ébresztőórát, hogy másnap reggel jelezzen. Ezután megpirítjátok a sütőben, míg nem lesz puha és ropogós. Írjátok amit mondok?

– Írjuk, Felsőged, írjuk – kiáltották.

– Ezek után – mondta a Legfelsőbb Boszorkány –, festitek a forralt táfcsőfet, a sült egérrfarrkat, a párolt egerreket és a pirított órát, és így együtt beteszitek mindet a turrmixba. Ekkor teljes sebességen összeturrmixoljátok. Ebből egy jó dús pép lesz. Míg a turrmix turrmixol, hozzá kell adni egy rőfögökeselyű-tojás sárrgáját. – A rőfögökeselyű-tojását! – kiáltotta a hallgatóság. – Beletesszük!

A folyamatos lárma alatt meghallottam, hogy az egyik hátsó sorban ülő boszorkány azt mondja a szomszédjának:

– Egy kicsit öreg vagyok már ahhoz, hogy madárfészkekbe mászkáljak föl. Azok a nyamvadt rőfögökeselyűk mindig nagyon magasra teszik a fészkeket.

– Tehát összekeferritek a tojást – folytatta a Legfelsőbb Boszorkány –, és szép sorjában a köfethez tételket is hozzákeferritek: egy roppantórák állkapcsát, egy fecsegőfecské csőrrét, egy orrszarvaslag orrmányát, és egy gyíknyelvű macskacsirke nyelfét. Bízom benne, hogy semmi gondotok nem lesz ezek beszerzéséfel.

– Nem, egyikkel sem! – kiáltottak föl. – Lenyilazzuk a fecsegőfecskét, csapdába csaljuk a roppantórákot, lelőjük az orrszarvaslagot, és megfogjuk a gyíknyelvű macskacsirkét az odújában.

– Kitűnő! – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Amikor mindent összeturrmixoltatok a turrmixban, a legcsodálatosabb kinézetű zöld folyadékot kapjátok.

Tegyetek egy csöppet, csak egy apró csöppnyit ebből a folyadékból a csokoládéba fagy édességbe, és másnap reggel kilenc órakor a kölök, aki megette, huszonhat másodpercen belül egérré fáltozik! De még egy szót figyelmeztetésként! Sose emeljétek a dózist! Sose tegyetek egynél több csöppet egy' csokoládéba fagy cukorkába. És sose adjatok egynél több szem csokoládét fagy cukorkát egy kölöknek. A Késleltetett Hatású Egérrcsinálószer túlادagolása megzafarrja az ébresztőóra időzítését, és túl hamar fáltozna a kölöké egérré. Egy nagyon nagy túlادagolásnak akárr azonnali hatása is lehet, és ezt nem akarrjátok, ugyebár? Nem akarrhatjátok, hogy a kölöké a cukorkaüzleteitekben fáltozzanak egérré! Ezzel féltet érme a játék! Úgyhogy legyetek nagyon ófatosak! Ne adagoljátok túl!

BRUNO JENKINS-T ELTÜNTETIK

A Legfelsőbb boszorkány újra beszélni kezdett.

– Most bebizonyítom nektek, hogy a recept tökéletesen működik. Természetesen megérrtitek, hogy az ébrresztőórrát bármilyen időpontra beállíthatjátok, amirre csak akarrjátok. Nem kell szükségszerűen kilenc órának lennie. Így aztán tegnap én személyesen készítettem egy kis mennyiségű mágikus keferréket, hogy nyilfános bemutatót tarthassak. De csináltam egy apró fáltoztatást a receptben. Mielőtt megsütöttem volna az ébrresztőórrát, nem másnap reggel kilenc órára állítottam be, hanem másnap délután fél négyre. Ami azt jelenti, hogy ma délután fél négyre. És az – mondta, miközben ránézett karórájára –, pontosan hét perc múlva lesz!

A boszorkányok hallgatósága elszántan figyelte, megérezvén, hogy valami drámainak kell következnie.

– Nos tehát, mit is csináltam tegnap a mágikus folyadékkal? – kérdezte a Legfelsőbb Boszorkány. – Elmondom, mit csináltam. Belettem egy csöppnyit egy lekfáros csokoládés szeletbe, és odaadtam ezt a szeletet egy ellenszenfés, bűzös kis kölökknek, aki a hotel porrtájánál lábatlankodott.

A Legfelsőbb Boszorkány szünetet tartott. A hallgatóság csöndben maradt, várta a folytatást.

– Figyeltem ezt a físzasztító kis porrontyot, ahogy bekebelezi a lekfáros szeletet, és amikor fégzett, megkérdeztem, hogy ízlett-e. Azt mondta, nagyszenű folt. Errre megkérdeztem, hogy szeretne-e még. Mirre ő azt mondta, igen. Mirre én azt mondtam, hogy adok neki még hat szelet csokoládét, ha eljön három óra huszonötökör a hotel tánctermébe ma délután. "Hat szeletet!" kiáltott föl a kapzsi kis disznó. "Ott leszek! Naná, hogy ott leszek!"

– Tehát a színpad készen áll! – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány. – Kezdődik a puding prróbája! Ne felejtsetek, hogy mielőtt tegnap megsütöttem az ébrresztőórrát, ma fél négyre állítottam be. Ez most lesz! – újra az órájára meredt. – Pontosán három óra huszonöt fan, és annak az utálatos kis görrénynek, akinek öt perccen belül egérré kell változnia, ebben a pillanatban márr az ajtó előtt kell toporognia!

És a kutyafáját, teljesen igaza volt! A fiú, akárki is volt, már rángatta az ajtókilincset, és öklével dörömbölt az aj tón.

– Gyorsan! – rikoltotta el magát a Legfelsőbb Boszorkány. – Fegyétek fel a parrókákat! Fegyétek fel a kesztyűket! Fegyétek fel a cipőket!

Nagy zsongás-bongás közepette fölvtették parókájukat, kesztyűjüket és cipőjüket, és láttam, hogy a Legfelsőbb Boszorkány az álarcához nyúl, és fölteszi undorító pofájára. Megdöböntő volt, hogy az álarc mennyire átalakította. Egy pillanat alatt nagyon csinos nő lett belőle.

– Engedjenek be! – jött a fiú hangja az ajtó mögül. – Hol van az a csokis szelet, amit meg tetszett ígérni? Jöttem, hogy elvihessem! Adják oda!

– Nemcsak hogy bűdös, még kapzsi is – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Táfolítsátok el a láncot és engedjétek be!

Az volt a meglepő az álarccal kapcsolatban, hogy amikor beszélt, az ajkai teljesen természetesen mozogtak. Tényleg, egyáltalán nem lehetett látni, hogy valójában egy maszk volt.

Az egyik boszorkány talpra ugrott és eloldozta a láncot. Kinyitotta a két hatalmas ajtószárnyat. Ezután így szólt:

– Ó, helló, kisember! Örülök, hogy megismerlek. A csokis szeletért jöttél, ugye? Már elő van neked készítve. Gyere csak be!

Fehér pólót, szürke rövidnadrágot és tornacipőt viselő kisfiú lépett be a terembe. Azonnal fölismertem. Bruno Jenkins-nek hívták, és a szüleivel lakott a hotelben. Nem nagyon zavart a dolog. Az a fajta fiú volt, akivel akárhányszor is találkozik az ember, mindig eszik valamit. Ha a hotelportánál találkozol vele, ő piskótával tömi magát. Menj el mellette a folyosón, és ő táskájából marokra halássza elő a krumpliszirmot. Megpillantod a hotel kertjében, és ő mohón habzsolja a tejsokit, miközben még két szelet kilóg a nadrágja hátsó zsebéből. Mi több, Bruno egyfolytában dicsekedett, hogy az ő apja több pénzt keres, mint az enyém, és nekik három autójuk is van. De ami még ennél is rosszabb, hogy tegnap reggel a hotelterasz kövezetén térdelve találtam egy nagyítóüveggel a kezében. Egy hangyaoszlop masírozott keresztül az egyik kölapon, és Bruno Jenkins a nagyítóüvegével összegyűjtött napsugarakkal egytől egyig megégette a hangyákat.

- Szeretem nézni, ahogy égnek – mondta.
- Ez szörnyű! – kiáltottam. – Hagyd ezt abba!
- Majd pont te mondd meg, hogy mikor hagyjam abba! – felelte.

Ekkor minden erőmmel taszítottam rajta egyet, mire ő oldalra esett a kövezetre. Nagyítóüvege szilánkokra tört, ő pedig visítózva felugrott.

- Az apám majd elkap ezért!

Ezzel elrohant, feltételezhetően azért, hogy megkeresse gazdag apukáját. Mostanáig ekkor láttam Bruno Jenkins-t utoljára. Erősen kétségbe vontam, hogy tényleg egérré fog változni, habár meg kell vallanom, titokban reméltem, hogy mégis meg fog történni. Akárhogyis, nem irigyeltem, hogy föl kell mennie a sok boszorkány elé.

- Kedves fiúcska – turbékolta a Legfelsőbb Boszorkány az emelvényről –, előkészítettem neked a csokoládét. Gyerre föl ide hozzám, és köszönj ezeknek a kedves néniknek! – a hangja most teljesen megváltozott. Lágyan és gyengéden bűgött, csöpögött a sziruptól.

Bruno egy kissé bátortalanabbnak látszott, de hagyta magát felvezetni az emelvényre, ahol a Legfelsőbb Boszorkány mellé állt és így szólt:

- Oké, hol van a hat tábla csokim?

Láttam, hogy a boszorkány, amelyik beengedte őt, csendesen visszatette a láncot az ajtókilincsre. Bruno ezt nem vette észre. Túlságosan lefoglalta, hogy a csokija iránt érdeklődött.

- Egy perre fan még fél négyig! – jelentette be a Legfelsőbb Boszorkány.
- Mi a fene folyik itt? – kérdezte Bruno. Nem volt megijedve, de nem is érezte magát kifejezetten kényelmesen.
- Mi van itt? Kérem a csokimat!

– Harrminc másodperre fan még! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány és megragadta Bruno karját, amit ő rögtön ki is szabadított, és a Legfelsőbb Boszorkányra bámult. Amaz visszabámult, és rámosolygott álarca ajkaival. A hallgatóságból az összes boszorkány Brunót bámulta.

- Húsz másodperre! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány.
- Kérem a csokimat! – ordította el magát Bruno, hirtelen gyanakvóvá vált. – Kérem a csokimat, és hadd menjek ki innen!
- Tizenöt másodperre! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány.
- Lenne szíves valamelyik őrült liba megmondani, hogy mi ez az egész?! – ordította Bruno.

– Tíz másodperre! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány. – Kilenc... nyolc... hét... hat... öt... négy... hárrrom... kettő... egy... nulla! És megkezdődik!

Esküdni mernék, hogy még egy ébresztőóra csöngését is hallottam. Bruno fölugrott. Akkorát ugrott, mintha valaki egy kalaptút dőfött volna a fenekébe, és felordított:

- Áúúúú!

Olyan magasra ugrott, hogy egy alacsonyabb asztalra is felpattant, ami a színpadon állt, a tetején össze-vissza ugrálni kezdett, karjaival hadonászott, és úgy ordított, ahogy a torkán kifért. Ekkor hirtelen elcsöndesedett. Egész teste megmerevedett.

- Az ébrresztés megtörtént! – sikította a Legfelsőbb Boszorkány. – Az egérrcsináló működni kezd!

Ugrálni, és kesztyűs kezével tapsolni kezdett az emelvényen, majd rázendített:

A kis bűdös porronty, szennyes fakarék,
Zabál mindent, mi maradék.
Az óra az időpontot elérte,
S a kölöké nem lesz más, csak egérrke.

Bruno másodpercről másodpercre kisebb lett. Láttam, ahogy zsugorodik...

Most úgy látszott, eltűnik a ruhája, és egész testén barna szőr nőtt...

Hirtelen farka lett... És a bajszok is előjöttek...

Már négy lába volt... Az egész olyan gyorsan történt...

Csak másodpercek kérdése volt...

És egyszer csak már nem volt ott...

Egy kis barnaegér szaladgált az asztal tetején...

– Brávó! – ordította a hallgatóság. – Megcsinálta! Működik! Fantasztikus! Kolosszális! Ez az eddigi legnagyobb! Ó, Legeszesebb, Te egy csoda vagy!

Mindannyian fölálltak és tapsoltak és üdvivalgást hallattak, és a Legfelsőbb Boszorkány elővett ruhája belsejéből egy egérfogót, és elkezdte felhúzni.

Ó, ne! – gondoltam. Ezt nem akarom látni! Bruno Jenkins talán egy kissé görény volt, de átkozott lennék, ha látni akarnám, ahogy lecsapják a fejét!

– Hol fan? – csattant föl a Legfelsőbb Boszorkány az emelvényen keresgélve. – Hofá tűnt az az egérr?

Nem találta. Bruno biztosan okosan leugrott az asztalról, és eliszkolt valamelyik sarokba, vagy akár bement egy kis lyukba. Hála az Égnek ezért.

– Nem számít! – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány. – Csendet és leülni!

A VÉNEK

A Legfelsőbb Boszorkány az emelvény legközepén állt, és veszélyes tekintetét lassan járatta az előtte alázatosan üldögélő boszorkányok sorain.

– Mindenki, aki hetfen fölött fan, tegye föl a kezét! – vakkantotta el magát hirtelen.

Hét vagy nyolc kéz emelkedett a levegőbe.

– Megérem-kezdte a Legfelsőbb Boszorkány –, hogy ti fének már nem fagytok képesek fölmászni a magas fákra, hogy rőfögökesejű-tojásokat kerressetek!

– Mi már nem, Hatalmasságod! Attól tartunk, nem! – kántálták a vének.

– A fecsegőfecskét sem tudjátok elkapni, amelyik fönn a sziklás hegyekben lakik – folytatta a Legfelsőbb Boszorkány. – Azt sem tudom egészen tisztán elképzelni, ahogy a sebes gyíknnyelfű macskacsirrke után futtok, fagy pedig a mély vízben megszigonyozzátok a rroppantórrákat, fagy pedig hosszú léptekkel osontok a zorr ingofányos terrepen egy puskával a hónotok alatt, hogy lelőjétek az orrrszarrfaslagot. Már túl önegek és leépültek fagytok ehhez.

– Úgy van, azok vagyunk! – kántálták a vének. – Úgy van, öregek és leépültek!

– Ti fének sok éfen kerresztül jól szolgáltatok engem – mondta a Legfelsőbb Boszorkány. – Nem szeretnék titeket megfosztani az örömtől, hogy fejenként párr ezerr kölkköt kinyírrjatok, csak azért, ment megörregdetek és leépültetek. Ezért személyesen én, a saját kezeimmel készítettem nektek egy korrlátózott mennyiségű Késleltetett Hatású Egércsinálószer, amit majd kiosztok a fének közt, mielőtt elhagyjuk a hotelt.

– Ó, köszönjük, köszönjük! – kiáltozták az öreg boszorkányok. – Nagyon jó vagy hozzánk, ó, Nagysága! Olyan kedves és gondoskodó vagy!

– Itt fan egy minta abból, amit kapni fogtok! – kiabálta a Legfelsőbb Boszorkány. Kotorászott a ruhája zsebében és kivett egy kis palackot. Feltartotta és elüvöltötte magát.

– Ebben az aprró palackban ötszáz dózis Egércsinálószer fan! Ez elég ötszáz kölkk egérrre fáloztatásához! A palack sötétkék üvegből készült, és nagyon kicsi volt; körülbelül akkora, mint amilyenben az orrcseppet árulják a patikában.

– Túrrjátok ki azt a kis trrágyakupacot! – rikácsolta a Legfelsőbb Boszorkány. – Ne hagyjátok elmenekülni! Ha tényleg benn fan, megtudta a legtitkosabb titkainkat! Azonnal ki kell nyírni!

ÁTALAKULÁS

Emlékszem, magamban ezt gondoltam, *nincs menekvés! Még, ha neki is iramodnék és sikerülne kicszeleznem a legtöbbjüket, akkor sem jutnék ki, mert az ajtó le van láncolva és be van zárva! Végem van! Nekem kampec! Ó, nagymama, mit tesznek majd velem?*

Körülnéztem, és egy ocsmány, kifestett, bepúderezett boszorkányarcot láttam, ahogy engem bámul, majd az arc kinyitotta a száját és diadalittasan felordított.

– Itt van! A paraván mögött van! Gyertek, fogjuk meg!

A boszorkány kinyújtotta kesztyűs kezét és hajamnál fogva megragadott, de kicsavartam magam és elugrottam. Futottam, jaj, hogy futottam! Az egész helyzet merő rettegése szárnyakat adott a lábaimnak! Körbepültem a nagy Táncterem szélén, és egyiküknek sem volt esélye, hogy elkapjon. Ahogy az ajtóhoz értem, megálltam és megpróbáltam kinyitni, de az meg se moccant.

A boszorkányok nem fárasztották magukat az üldözéssel. Egyszerűen csak kis csoportokban álldogáltak és engem figyeltek, mert biztosak voltak benne, hogy esélyem sem volt elmenekülni. Sokan közülük kesztyűs kezükkel befogták az orrukát és azt kiáltották: "Fúj! Micsoda bűz! Ezt nem bírjuk sokáig! "

– Hát akkor kapjátok el, ti idioták! – visította a Legfelsőbb Boszorkány az emelvényről. – A terem egész szélességében szórródjatok szét, és kapjátok el a grabancát! Szorítsátok sarokba ezt a kis bűdös göcsörrtös görcsöt, rragadjátok meg, és hozzátok ide nekem!

A boszorkányok szétszóródtak az utasításnak megfelelően. Közelítettek felém, néhányan az egyik oldalról, mások a másikról, néhányan pedig középen, az üres széksorok közül jöttek. Most már csak kis híja volt, hogy elkapjanak. Sarokba szorítottak.

Sikítani kezdtem a félelemtől és a rettegéstől. "Segítség!" – sikítottam, fejem az ajtó felé fordítottam, hátha meghallja valaki odakinn. "Segítség! Segítség! Se-gít-ség!

– Fogjátok meg! – kiáltotta a Legfelsőbb Boszorkány. – Rragadjátok meg! Ne hagyjátok orrdítani!

Ekkor nekem rontottak, körülbelül öten megragadtak a karomnál és a lábamnál fogva, és fölemeltek a földről. Folytattam a sikítózást, de egyikük befogta a számat kesztyűs kezével, és ez elhallgattatott.

– Hozzátok ide! – ordította a Legfelsőbb Boszorkány. – Hozzátok ide a kis kémkedő férrget hozzám!

Az emelvényhez vittek, kezemet és lábamat sok kéz erősen szorította, úgy feküdtem a levegőben lebegve, arccal a mennyezet felé. Láttam, hogy a Legfelsőbb Boszorkány előttem állt és a legszörnyűbb módon vigyorgott. Feltartotta az Egércsinálószeres kis kék üveget, és azt mondta:

– Most pedig egy kis orrfosságot! Fogjátok be az orrrát, hogy kinyissa a száját!

Erős ujjak összecsípték az orromat. Számat erősen összeszorítottam, és visszatartottam a lélegzetemet. De ezt nem tudtam sokáig csinálni. A mellkasom pattanásig feszült. Kinyitottam a számat, hogy vehessek egy nagy, gyors lélegzetet, de ahogy ezt megtettem, a Legfelsőbb Boszorkány a kis üveg egész tartalmát leöntötte a torkomon!

Ó, az a kín és tűz! Úgy éreztem, mintha egy egész teáskannányi forrásban lévő vizet töltöttek volna a számba. A torkom lángolni kezdett! Ezután ez a szörnyűséges, lángoló, égető, perzselő érzés nagyon gyorsan kezdett el szétterülni a mellkasomban, és a pocakomban, és a karjaimban, és a lábamban, és az egész testemben! Sikítottam és visítottam, de a kesztyűs kéz újra befogta a számat. Ezután azt éreztem, hogy a bőröm elkezdett szűkülni. Hogyan is írhatnám le? Nyilvánvalóan az egész testemen szűkült és zsugorodott a bőröm, a fejem búbjától a kéz –, és lábujjakig. Úgy éreztem magam, mintha egy léggömb lettem volna, és valaki összeszorítaná a léggömb tetejét, és csak szorítaná, szorítaná, és a léggömb egyre kisebb és kisebb lenne, és a bőröm egyre csak szűkült és szűkült, és úgy éreztem, hogy hamarosan szétpattan.

Ekkor kezdődött a préselés. Ezúttal egy vasruhában voltam, és valaki elkezdett becsavarni egy csavart, és a csavar minden egyes meghúzásával a vasruha egyre kisebb és kisebb lett, és így pépes cafattá préseltek, mint egy narancsot, miközben a lé kifolyt az oldalamon.

Ezután egy tüskés, szúrós érzés lett úrrá az egész bőrömmön (illetve a bőröm maradékán), mintha belülről apró tűk próbálnának a bőr felszínére jutni, és rájöttem, hogy ez az egérszőr kinövése.

A távolból messziről hallottam a Legfelsőbb Boszorkány hangját, ahogy azt ordítja: "Ötszáz adag! Ez a kis bűdös furrunkulus ötszáz adagot nyelt le, az ébrresztőorra jelzett, és most azonnali hatást érrtünk el!"

Tapsot és üdvrivalgást hallottam, és emlékszem, ez jutott eszembe: többé már nem vagyok saját magam! Egyszerűen kiléptem a bőrömből!

Észrevettem, hogy a padló már csak két centire volt az orromtól.

Azt is észrevettem, hogy egy pár apró, szőrös elülső karmos láb nyugszik előttem a padlón. Mozgatni tudtam a lábakat. Az enyéim voltak!

Ebben a pillanatban tudatosult bennem, hogy nem vagyok többé kisfiú. Egér voltam!

– Mosst pedig az egérrfogót! – ordította a Legfelsőbb Boszorkány hangja. – Már itt is fan! És itt fan egy darab sajt is!

De ezt már nem akartam megvárni. Leugrottam az emelvényről, mint egy villámcsík. Elképedtem a saját sebességemtől! Átszökkenem a boszorkányok lábán, és egy pillanat alatt a táncterem padlóján, a széksorok közt iszkoltam cikk-cakkban. Különösen az tetszett, hogy futás közben egyáltalán semmi zajt sem csaptam. Gyorsan és csöndesen mozogtam. A fájdalom pedig, hihetetlen módon, teljesen megszűnt. Egészen jól éreztem magam. Végül is nem is olyan rossz dolog aprónak és gyorsnak lenni, amikor egy rakás veszélyes nőstény épp a véredet akarja. Kiválasztottam az egyik szék hátsó lábát, nekipréseltem magam és nagy csendben maradtam.

A távolból a Legfelsőbb Boszorkány kiabált.

– Hagyjátok békén a kis bűzgolyót! Nem érri meg a bosszankodást! Most márr csak egy egérr! Hamarosan valaki más majd úgyis elkapja! Menjünk ki innen! A gyűlésnek fége! Nyissátok ki az ajtókat és nyomuljatok ki a Napsugárr Terraszrra, hogy teázzunk egyet azzal az idióta igazgatófal!

BRUNO

Kikukucsáltam a szék lába mögül, és figyeltem a többszáz boszorkánylábát, ahogy kísértáltak a táncterem ajtaján. Mikor mindannyian elmentek és a hely teljesen csöndes lett, óvatosan elkezdtem mozogni a padlón. Hirtelen eszembe jutott Bruno. Ő is biztosan itt volt valahol.

– Bruno! – kiáltottam.

Én magam sem számítottam komolyan arra, hogy tudok még egyáltalán beszélni, most, hogy egér lett belőlem. Így aztán életem egyik legnagyobb sokkja ért, amikor elég hangosan a saját, teljesen emberi hangom jött ki apró számból. Csodálatos volt. Megborzongtam. Újra megpróbáltam.

– Bruno Jenkins, hol vagy? – kiáltoztam. – Ha hallasz, kiálts egyet!

A hangom ugyanolyan volt, és ugyanolyan hangos is, mint amikor kisfiú voltam.

– Hahó, Bruno Jenkins! Hol vagy?

Nem volt válasz.

Cammogtam egy kicsit a széklábak között, próbáltam hozzászokni a padló közelségéhez. Arra jutottam, hogy tetszik. Valószínűleg csodálkoztok rajta, hogy miért nem lettem egy kicsit sem rossz kedvű. Azon kaptam magam, hogy a következő gondolatok fogalmazódnak meg bennem:

Egyáltalán, miért is olyan csodálatos dolog gyerekek lenni? Miért lenne szükségszerűen bármennyivel is jobb, mint egérnek lenni? Tudom, hogy az egerekre néha vadásznak, néha megmérgezik vagy elkapják őket csapdával. De néha a kisfiúkat is megölik. A kisfiúkat elűthetik autókkal, vagy meghalhatnak valami szörnyű

betegségben. A kisfiúknak iskolába kell járniuk. Az egereknek nem. Az egereknek nem kell letenniük vizsgákat. Az egereknek nem kell foglalkozniuk a pénzzel. Az egereknek – amennyire én látom – csak két ellenségük van, az emberek és a macskák. A nagymamám ember, de biztosan tudom, hogy akárki is leszek, ő mindig szeretni fog. Ő pedig – hála Istennek – sosem tartott macskát. Mikor az egerek felnőnek, nem kell háborúba menniük, és nem kell harcolniuk más egerekkel. Az egerek – biztos voltam benne – mindannyian szeretik egymást. Az emberek nem.

Igen – mondtam magamban –, nem hinném, hogy bármennyire is rossz lenne az egérélet.

A Táncterem padlóján mászkálva ezeken gondolkoztam, amikor észrevettem egy másik egeret. A padlóra kuporodva egy darab kenyeret tartott elülső mancsaiban, és

nagy étvággyal majszolgatta.

Ez csak Bruno lehetett.

– Helló Bruno! – mondtam.

Felpillantott vagy két másodpercre, majd folytatta a lakmározást.

— Mit találtál? - kérdeztem.

– Egyikük ejtette el – válaszolta –, halkrémes szendvics. Nagyon jó.

Ő is teljesen normális hangon beszélt. Bárki úgy gondolhatná, hogy az egernek – ha képes lenne egyáltalán megszólalni – biztosan az elképzelhető legvékonyabb és legcincogóbb hangja van. Iszonyú vicces volt Bruno beképzelt hangját egy ilyen apró egér torkából hallani.

– Hallgass ide, Bruno! – mondtam. – Most, hogy mindketten egerek vagyunk, azt hiszem el kellene kezdenünk egy kicsit gondolkozni a jövőn.

Abbahagyta az evészetet, és rám meredt kicsi, fekete szemeivel.

– Hogy érted azt, hogy nekünk? – kérdezte. – Nekem semmi közöm ahhoz a tényhez, hogy te egér vagy.

– Dehát te is egér vagy, Bruno!

– Ne hülyéskedj! – mondta. – Én nem vagyok egér.

– Attól tartok, az vagy, Bruno.

– Egészen biztosan nem vagyok! – kiáltotta. – Miért sértegetsz? Én nem voltam veled goromba! Miért nevezel engem egernek?

– Nem tudod, mi történt veled? – kérdeztem.

– Mi a nyűről beszélsz? – kérdezte Bruno.

– Tájékoztatom kell téged, hogy a boszorkányok az imént egerré változtattak. Azután engem is.

– Hazudsz! – kiáltotta. – Én nem vagyok egér!

– Ha nem foglalt volna le annyira a szendvicsed habzsolása, észrevetted volna a szőrös lábaidat. Nézd csak meg őket!

Bruno lenézett a lábaira. Ugrott egyet.

– Jesszusom! – kiáltott föl. – Egér vagyok! Mi lesz, ha ezt apám megtudja?!

– Lehet, hogy fejlődésnek fogja tekinteni – mondtam.

– Nem akarok egér lenni! – kiáltotta Bruno föl-le ugrálva. – Megtagadom az egérséget! Én Bruno Jenkins vagyok!

– Vannak rosszabb dolgok is, mint egernek lenni – mondtam. – Még akár egy lyukban is eléldéghetsz.

– Nem akarok lyukban élni! – kiáltotta Bruno.

– Éjszaka besurranhatsz az éléskamrába – mondtam – és megdézsmálhatod az összes zacskó mazsolát, mogyorót és csokis szeletet, és mindent, amit csak találsz. Egész éjszaka ott maradhatsz, és bolondra eheted magad. Az egerek ezt csinálják.

– Hát, ez meggondolandó – mondta Bruno kissé felvidulva. – De hogy fogom kinyitni a hűtőszekrény ajtaját, hogy a hideg csirkéhez és a többi maradékhoz is hozzájussak? Otthon minden este ezt szoktam csinálni.

– Talán majd a gazdag apád szerez neked egy különleges kis egérhűtőszekrényt, ami csak a tiéd lenne – mondtam. – Egy olyat, amit ki tudsz nyitni.

– Azt mondd, egy boszorkány tette ezt velem? – kérdezte Bruno. – Bosszantó egy boszorkány. Melyik volt az?

– Az, aki tegnap a hotel portájánál egy tábla csokoládét adott neked – mondtam. – Nem emlékszel?

– A bűdös vén banyája! – kiáltotta. – Ezért még elkapom! Hol van? Kicsoda ő?

– Felejtsd el! – mondtam. – Reménytelen a helyzet. Jelenleg a szüleid jelentik a legnagyobb problémát. Hogyan fogadnak majd? Együttérzőek és kedvesek lesznek?

Bruno ezt egy pillanatra fontolóra vette.

– Azt hiszem – mondta –, az apám egy kissé kijön majd a sodrából.

– És anyukád?

– Ő retteg az egerektől – mondta Bruno.

– Hát akkor van egy kis problémád, ugyebár?

– Miért csak nekem? Na és veled mi van?

– A nagymamám tökéletesen meg fogja érteni – mondtam. – Ő mindent tud a boszorkányokról.

Bruno még egyet beleharapott a szendvicsebe.

– Mit javasolsz? – kérdezte teli szájjal.

– Azt javaslom, hogy először is mindketten menjünk konzultálni a nagymamámhoz – mondtam. – Ő pontosan tudni fogja, mit tegyünk.

Elindultam a nyitott ajtó felé. Bruno, aki egyik mancsában még mindig egy szendvicstarabot szorított, kisvártatva követett.

– Amikor kiérünk a folyosóra – mondtam –, futnunk kell majd, mint az őrült. Maradj végig szorosan a fal mellett és kövess! Ne beszélj, és ne hogy meglásson valaki. Ne felejtsd, hogy akárki meglát, biztosan megpróbál megölni.

Kikaptam a szendvicset a mancsából, és eldobtam.

– Gyerünk – mondtam. – Maradj mögöttem!

SZIA, NAGYMAMA!

Ahogy kiértem a Táncteremből, úgy rákapcsoltam, mint a villám. Végigiszkoltam a folyosón, keresztülmentem az Előcsarnokon és a Társalgón, majd a Könyvtárszobán és a Tálalón át a lépcsőkhöz értem. Fölmentem a lépcsőn; elég könnyedén ugráltam egyik lépcsőfokról a másikra, mindvégig szorosan a fal mellett maradtam.

– Itt vagy mögöttem, Bruno? – suttogtam.

– Itt vagyok-válaszolta.

A szobák – a nagymamámé és az enyém – az ötödik emeleten voltak. Jó sokat kellett másznunk, de mivel mindenki a liftet használta, így sikerült megtennünk az utat anélkül, hogy akár egyetlen emberrel is találkoztunk volna. Az ötödik emeleten végigszáguldottam a folyosón a nagymamám szobájához. Egy pár tisztítanivaló cipője az ajtó elé volt kitéve. Bruno mellettem szuszogott.

– Most mit csinálunk? – kérdezte.

Hirtelen megpillantottam a szobalányt, ahogy felénk közelített a folyosón. Azonnal láttam, hogy ugyanaz volt, mint aki jelentette az igazgatónak, hogy fehéregereket tartottam. Ezért aztán nem kifejezetten ő volt az, akivel jelenlegi állapotomban találkozni szerettem volna.

– Gyorsan! – mondtam Brunonak. – Bújj el az egyik cipőben!

Beugrottam az egyik cipőbe, Bruno pedig a másikba. Vártam, hogy a szobalány elsétáljon mellettünk. De nem ment tovább. Amikor a cipőkhöz ért lehajolt, és fölvette mindkettőt. Néhány ujját annak a cipőnek a belsejébe dugta, amelyekben én voltam. Amikor az egyik ujjá hozzám ért, megharaptam. Butaság volt ezt tenni, de ösztönösen, gondolkodás nélkül tettem. A szobalány egy akkora sikítást eresztett ki magából, amit bizonyára még a Csatornán* lévő hajókon is meghallottak. Leejtette a cipőket, és széleseben elrohant a folyosón.

A nagymamám szobájának ajtaja kinyílt. – Mi az ördög folyik idekinn? – kérdezte.

A lába között beslisszoltam a szobájába, Bruno pedig követett.

– Csukd be az ajtót, Nagymama! – kiáltottam. – Siess, kérlek!

Körülnézett, de csak két kis barnaegeret látott a szőnyegen.

– Kérlek, csukd be! – mondtam, és ekkor már látta, hogy én beszélek, és a hangomat is fölismerte.

Megdermedt és telj csen mozdulatlan lett. Minden testrésze, az ujjá, a keze, a karja és a feje is hirtelen olyan merev lett, mint egy márványszobornak. Az arca még a márványnál is sápadtabbá vált, és szeme olyan tágra nyílt, hogy a szeme fehérje is kilátszott. Ezután remegni kezdett. Azt hittem, mindjárt elájul és elterül a földön.

– Gyorsan csukd be az ajtót, kérlek, Nagymama! – mondtam. – Az a szörnyű szobalány visszajöhet! Valahogy sikerült magát annyira összeszednie, hogy

bezárta az ajtót. Hátával nekitámaszkodott, és hófehér arccal, egész testében reszketve rám meredt. Láttam, hogy könnyek szöktek a szemébe és lecsordogáltak az arcán.

– Ne sírj, Nagymama! – mondtam. – Sokkal rosszabbul is alakulhatott volna. Sikerült megszöknöm előlük. Még életben vagyok. Bruno is.

Nagyon lassan lehajolt, és egyik kezével fölvelt. Ezután másik kezével Brunót is fölvette, és mindkettőnket az asztalra tett. Az asztal közepén egy tálban banánok voltak, Bruno pedig egyenesen beugrott a tálba, fogaival elkezdte széttépni a banánhéjat, hogy hozzájusson a benne lévő gyümölcshöz.

Nagymamám megmarkolta a szék karfáját, hogy biztosan tudjon állni, de szemét végig rajtam tartotta.

– Ülj le, Nagymama kedves! – mondtam.

Belerogyott a székbe.

– Ó, kedvesem! – mormogta, a könnyek pedig most kezdtek igazán patakzani az arcán. – Ó, szegény kis drágám! Mit tettek veled?!

– Tudom, hogy mit tettek velem, és tudom, hogy mi vagyok, de az a vicces a dologban, hogy őszintén szólva nem bánom különösebben. Még csak nem is vagyok mérges. Valójában elég jól érzem magam. Tudom, hogy már nem kisfiú vagyok, és soha nem is leszek az újra, de mindaddig minden rendben lesz, amíg te gondoskodsz rólam.

Nem csak megvigasztalni akartam. Teljesen őszintén mondtam el, amit éreztem. Azt gondolhatjátok, különös, hogy nem sírtam vissza korábbi önmagamat. Ez tényleg furcsa volt. Ezt egyszerűen nem tudom megmagyarázni.

– Természetesen gondoskodni fogok rólad – mormogta nagymamám. – A másik egér kicsoda?

– Ő egy Bruno Jenkins nevű fiú volt. Először őt kapták el. Nagymamám elővett egy új, fekete szivart a kézitáskájában lévő tárcájából, és a szájába tette. E-rután kivett egy gyufásdobozt. Meggyújtott egy gyufát, de

---

* Az Angliát és Franciaországot elválasztó csatorna (La Manche)

ujjai annyira remegtek, hogy a lánggal mindig eltévesztette a szivar végét. Mikor végül sikerült meggyújtania, hosszan beleszívott, és magában tartotta a füstöt.

– Hol történt mindez? – suttogta. – Hol van most a boszorkány? A hotelben van?

– Nagymama – mondtam –, nem csak egy volt. Százával voltak! Az egész terem tele volt velük! Most, ebben a pillanatban is itt vannak a hotelben!

Előrehajolt és rám meredt.

– Csak nem úgy érted... csak nem azt akarod mondani... csak nem azt akarod mondani, hogy pont itt a hotelben tartják az Éves Közgyűlésüket?!

– Már megtartották, Nagymama! Már vége van! Hallottam az egészet! És mindannyian, beleértve a Legfelsőbb Boszorkányt is, itt vannak a hotelben. A Gyermekes Elleni Erőszakot Megelőző Királyi Társaság tagjainak adják ki magukat! Most mindannyian az igazgatóval teáznak.

– És ők kaptak el téged?

– Kiszagoltak – mondtam.

– Kutyakaki, ugye? – mondta felsóhajtva.

– Attól tartok. De nem volt túl erős. Kis híja volt, hogy ne szagoljanak ki, mert már jó régen nem fürödtem.

– A gyerekeknek sosem lenne szabad fürdeniük – mondta nagymamám. – Veszélyes szokás.

– Egyetérték, Nagymami.

Szünetet tartott, beleszívott a szivarjába.

– Azt akarod mondani, hogy odalenn vannak és teáznak?

– Biztos vagyok benne, Nagymama.

Ismét csendben voltunk. Láttam, ahogy izgatottság csillan föl nagymamám szemében, felegyenesedett a székében, és élesen hozzám szólt.

– Mondj el mindent a letelejtől! És kérlek, siess!

Mély lélegzetet vettem és beszélni kezdtem. Elmondtam, hogyan kerültem a Táncterembe, és hogyan bújtam el a paraván mögött egéridomítás végett. Beszéltem a Gyermekes Elleni Erőszakot Megelőző Királyi Társaság feliratról az ajtó előtt. Mindent elmondtam az érkező és helyet foglaló nőkről, és az alacsony nőről, aki feltűnt az emelvényen és levette az álarcát. De amikor ahhoz a ponthoz értem, hogy le kellett volna írnom a maszk alatti arcát, egyszerűen nem találtam a megfelelő szavakat.

– Rettenetes volt, Nagymama! – mondtam. – Ó, annyira rettenetes volt... olyan volt, mint valami, ami már rohadásnak indult!

– Folytasd! – mondta nagymamám. – Ne hagyd abba!

Ezután beszéltem neki a többiekéről, akik levették a parókájukat, és a kesztyűjüket, és a cipőiket; és hogy kopasz, pattanásos fejek tengerét láttam magam előtt; és hogy a nők ujjain karmok voltak, és hogy a lábukon nem voltak ujjak.

A nagymamám előrébb jött a karosszékekben, így már egészen a szélén ült. Mindkét kezével a sétához használt botja arany fogantyújára támaszkodott, és szemével – mely most olyan fényes volt, mint egy csillag – engem figyelt.

Ezután elmondtam neki, hogyan lövellt ki magából fehérén izzó szikrákat a Legfelsőbb Boszorkány, és hogyan változtatta az egyik boszorkányt füstfelhővé.

– Hallottam már erről – kiáltott föl izgatottan a nagymamám –, de sosem hittem el egészen! Te vagy az első nem-boszorkány, aki valaha is látta ezt! Ez a Legfelsőbb Boszorkány leghírhedtebb büntetése! "Még sütés"-ként emlegetik, és az összes többi boszorkány halálra váltan retteg attól, nehogy velük is ez történjen. Azt hallottam, hogy a Legfelsőbb Boszorkány törvényszerűen legalább egy boszorkányt megsüt minden egyes Éves Közgyűlésen. Azért csinálja, nehogy elszaladjon a ló a többiekkel.

– Dehát Nagymama, nem is lovakkal jöttek!

– Tudom, hogy nem, kedvesem, de kérlek, folytasd! Így ezután meséltem nagymamámnak a Késleltetett Hatású Egércsinálószerrel, és amikor ahhoz a részhez értem, hogy Anglia összes gyerekeit egérré akarják változtatni, felugrott székéből és felkiáltott.

– Tudtam! Tudtam, hogy valami irtózatossá forralnak!

– Meg kell állítanunk őket! – mondtam.

Hozzám fordult és mélyen a szemembe nézett.

– A boszorkányokat nem lehet megállítani – mondta. – Látod, csak a szemében mekkora hatalma van annak a szörnyű Legfelsőbb Boszorkánynak! Bármelyikünket bármikor megölhet a fehérén izzó szikráival! Te magad láttad!

– Akkor is, Nagymama, mégiscsak meg kell akadályoznunk, hogy Anglia összes gyerekeit egérré változtassa!

– Még nem fejezted be egészen – mondta. – Beszélj Brunoról. Hogyan kapták el?

Elmeséltem, hogyan jelent meg Bruno Jenkins, és hogy a saját szememmel láttam, ahogy egérré zsugorodott. Nagymamám Brunora nézett, aki épp a tálnyi banánt lakmározta.

– Sosem hagyja abba az evést? – kérdezte.

– Soha – mondtam.

– Megmagyaráznál nekem valamit, Nagymama?

– Megpróbálok – mondta. Kinyújtotta kezét, leemelt az asztalról és az ölébe tett. Nagyon gyengéden elkezdte simogatni a szőrt a hátamon. Jó érzés volt. – Mit szeretnél kérdezni, drágám?

– Azt nem értem – mondtam –, hogyan lehetséges, hogy Bruno és én ugyanúgy tudunk beszélni és gondolkodni, mint korábban.

– Ez elég egyszerű – mondta nagymamám. – Csak arra voltak képesek, hogy összezsugorítottak, négy lábat és szőrzetet adtak, de nem tudtak száz százalékosan egérré változtatni. A külalakodon kívül még mindig saját magad vagy. Hála Istennek, még mindig megvan a saját tudatod, a saját agyad és a saját hangod.

– Tehát egyáltalán nem vagyok közönséges egér – mondtam. – Egyfajta emberegér vagyok.

– Úgy van – mondta. – Te emberi lény vagy egy egér ruhájában. Egyedülálló vagy.

Néhány pillanatig csendben ültünk, miközben nagymamám egyik ujjával nagyon gyengéden tovább simogatott; a szívart, amit pőfékelt pedig a másik kezében tartotta. A szobában egyedül Bruno csapott zajt, ahogy a tálban lévő banánt ostromolta. Én viszont mozdulatlanul feküdtem nagymamám ölében, és gondolkoztam, mint az örült. Az agyam úgy pörgött, ahogy korábban még sosem.

– Nagymama – mondtam. – Lehet, hogy van egy ötletem.

– Igen, drágám? És mi az?

– A Legfelsőbb Boszorkány megmondta a többieknek a szobaszámát. A 454-es az. Érted?

– Érttem.

– Nos, az én szobaszámom 554. Az enyém, az 554-es, az ötödiken van, tehát az övé, a 454-es, a negyediken van. – Pontosan így van – mondta nagymamám.

– Akkor nem gondolod, hogy lehetséges, hogy a 454-es pontosan az 554-es alatt van?

– Ez több, mint valószínű – mondta. – Ezeket a modern hoteleket téglá alakúra építették. De mi van, ha így is van?

– Lennél szíves kivinni az erkélyre, hogy lenézhessek?! A Káprázatos Hotel minden szobájának volt egy kis magánerkélye. A nagymamám átvitt a hálószobámba és kimentünk az erkélyemre. Lenéztünk az alattunk lévő erkélyre. – Na most, ha ez az ő szobája – mondtam –, akkor fogadok, hogy le tudok mászni, és be tudok jutni valahogy.

– És szépen újra elkapnak – mondta nagymamám. – Nem engedem meg!

– Ebben a pillanatban – mondtam – az összes boszorkány lenn van a Napsugár Teraszon, és az igazgatóval teáznak. A Legfelsőbb Boszorkány valószínűleg nem jön vissza hat előtt, vagy talán csak egy kicsivel korábban. Akkor fogja kiosztani azokat a nyamvadt egércsinálószer-adagokat a véneknek, akik már túl öregek ahhoz, hogy fára másszanak a rőfögökeselyű tojása után.

– És mi lesz, ha tényleg sikerül bejutnod a szobába? – kérdezte nagymamám. – Mi lesz akkor?

– Akkor megpróbálnám megkeresni, hogy hol tartja a Késleltetett Hatású Egércsinálószer-tartalékot, és ha ez sikerül, akkor elcsórnék egy üveget és visszahoznám ide.

– Meg tudnád fogni?

– Azt hiszem – mondtam. – Nagyon kis üveg.

– Félek ettől az ügytől – mondta nagymamám. – Mit tennél az üveggel, ha sikerülne megszerezned?

– Egy üveg ötszáz embernek elegendő – mondtam. – Ez minden egyes boszorkánynak legalább dupla dózist jelentene. Mindannyiukat egérré változtathatjuk vele.

Nagymamám örömeiben ugrott egyet. Kinn voltunk az erkélyen, és csaknem egymillió méter volt alattunk, és amikor felugrott, éra kis híján kiestem a kezéből, át a korláton.

– Óvatosan bánj velem, Nagymama! – mondtam.

– Micsoda ötlet! – kiáltotta. – Fantasztikus! Kiváló! Zseni vagy, kedvesem!

– Ez már valami lenne, ugye? – mondtam. – Ez már igazán valami lenne?!

– Egycsapásra megszabadulhatnánk az összes angol boszorkánytól! – kiáltott föl. – A Legfelsőbb Boszorkányt pedig alkuba kényszeríthetjük!

– Meg kell próbálnunk! – mondtam lelkesen.

– Hallgass ide! – mondta, és izgalomban ismét majdnem átejtett az erkély korlátján. – Ha ezt sikeresen végrehajtanánk, ez lenne az egész történelem legnagyobb győzelme, amit valaha is a boszorkányság felett arattak!

– Rengeteg tennivalónk van! – mondtam.

– Persze, hogy rengeteg dolgunk van. Legelőször is, feltételezzük, hogy megszerezted az egyik olyan üveget. Hogyan juttatnád bele az ételükbe?

– Ezt majd később dolgozzuk ki – mondtam –, mindenekelőtt próbáljuk megszerezni azt az üveget. Hogyan bizonyosodhatnánk meg afelől, hogy az ő szobája van alattunk?

– Ezt most azonnal leellenőrizzük! – kiáltotta nagymamám. – Menjünk csak! Egy másodpercet sem vesztegethetünk!

Engem az egyik kezébe vett, kiment a szobából, botjával minden egyes lépésnél döngetett a folyosó szőnyegén. Lementünk egy lépcsőfordulónyt a negyedik emeletre. A folyosó mindkét oldalán festett, arany betűkkel voltak kiírva a szobaszámok.

– Itt van! – kiáltotta nagymamám. – 454-es szoba! Megpróbálta kinyitni. Természetesen zárva volt. Végignézett a hosszú, üres hotelfolyosón.

– Igen, azt hiszem igazad van – mondta. – Ez a szoba csaknem biztosan pont a te szobád alatt van. Visszamasírozott a folyosón, számolta, hogy hány szoba van a Legfelsőbb Boszorkányétól a lépcsőig. Hat szoba volt. Visszalépcsőzött az ötödik emeletre, és megismételte a gyakorlatot.

– Pontosan alattad van! – kiáltott föl nagymamám. – A szobája pontosan a tiéd alatt van!

Visszavitt a szobámba, és újra kiment az erkélyre.

– Az ott lenn az ő erkélye – mondta –, és mi több, az erkélyajtaja tárva-nyitva áll! Hogy fogsz lemászni?

– Nem tudom – mondtam. Szobáink a hotel elülső részén voltak, a partra és a tengerre néztek. Az erkélyem alatt, többszáz méter mélységben, nyársokkal telítüzdelte kerítés állt. Ha leesnék, nekem végem lenne.

– Rájöttem! – kiáltotta nagymamám. Visszarohant a saját szobájába, engem a kezében tartott, és kotorászni kezdett a komódban. Elővett egy kék pamutgombolyagot. Az egyik végén egy pár kötőtű és egy félig befejezett zokni lógott, amit nekem szánt.

– Ez tökéletes – mondta. – A zokniba teszek, és leengedlek a Legfelsőbb Boszorkány erkélyére. De sietnünk kell! Az a szörnyeteg bármelyik pillanatban visszatérhet a szobájába!

A BESURRANÓ EGÉR

Nagymamám visszatörtetett a szobámba, és azonnal kiszaladt az erkélyre.

– Felkészültél? – kérdezte. – Most beteszlek a zokniba.

– Remélem meg tudom csinálni – mondtam. – Én csak egy kiséger vagyok.

– Meg tudod csinálni – mondta. – Sok szerencsét, drágám.

Belepottyantott a zokniba, és elkezdett leereszteni az erkélyről. Lekuporodtam a zokni belsejében, és a lélegzetemet is visszatartottam. A kötésszemek között elég tisztán kiláttam. Kilométerekre alattam a parton hangyaméretű gyerekek játszottak. A zokni himbálózni kezdett a szélben. Fölnéztem, és nagymamám fejét láttam, ahogy áthajolt az erkély korlátján.

– Már majdnem ott vagy! – kiáltotta. – Már ott is vagyunk! Könnyen megy! Már lenn is vagy!

Egy kicsit megütöttem magam.

– Menj csak be! – kiabálta nagymamám. – Siess, siess, siess! Menj be a szobába!

Kiugrottam a zokniból és beszaladtam a Legfelsőbb Boszorkány szobájába. Ugyanolyan áporodott szag terjengett az egész szobában, mint amelyet a Táncteremben is éreztem. Boszorkányszag volt. A városunk vasútállomásának nyilvános férfivécéjének szagára emlékeztetett.

Amennyire láttam, a szoba elég tiszta volt. Sehol semmi jel nem utalt arra, hogy nem egy közönséges ember lakik benne. Egyetlen boszorkány sem lenne olyan hülye, hogy bármit is szanaszét hagyjon, ami a szobalány gyanúját felkeltené.

Hirtelen megpillantottam egy békát, ahogy átugrált a szőnyegen és eltűnt az ágy alatt. Magam is ugrottam egyet.

– Siess! – jött nagymamám hangja valahonnan kintről, a magasból. – Markold meg az üveget és kifelé!

Szaladgálni kezdtem körbe-körbe, és megpróbáltam körülnézni a szobában. Nem volt könnyű. Például egyik fiókot sem tudtam kihúzni. A nagy ruhásszekrény ajtaját sem tudtam kinyitni. Abbahagytam a fel-alá rohangálást. Leültem a szoba közepére és gondolkozni kezdtem. Ha a Legfelsőbb Boszorkány el akarna rejteni valami szigorúan titkosat, vajon hová tenné? Biztosan nem egy közönséges fiókba. Nem is a ruhásszekrénybe. Nagyon is nyilvánvaló lenne. Fölugrottam az ágyra, hogy jobban átlássam a szobát. Hahó – gondoltam –, na és a matrac alatt? Nagyon óvatosan leereszkedtem az ágy szélénél és befurakodtam a matrac alá. Erősen kellett nyomulnom, hogy bármennyit is előrejussak, de kitartóan folytattam. Az égvilágon semmit sem láttam. Hátsó lábaimat kitámasztva tülekedtem a matrac alatt, amikor hirtelen a fejem valami keménybe ütközött, ami a matracon belül, fölöttem volt. Kinyújtottam a lábamat és kitapogattam.

Lehet, hogy ez egy kis üveg? Egy kis üveg volt! A matrac szövetén keresztül is kirajzolódott a körvonala. Mellette pedig egy másik kemény dudort éreztem, és még egyet, és még egyet. A Legfelsőbb Boszorkány biztos kiharcolta a matracot, az üvegeket a belsejébe rakta, és visszavarrta. Fogammal kétségbeesetten kezdtem tépdetni a matrac szövetét a fejem fölött. Az elülső fogaim rendkívül élesek voltak, és nem telt sok időbe, hogy egy kis lyukat rájajak. Bemásztam a lyukba, és a nyakánál fogva megragadtam egy üveget. Kilökdöstem a lyukon keresztül, utána pedig én is kimásztam.

Visszafelé nyomakodva, az üveget magam mögött hurcolva elértem a matrac szélét. Az ágyból kigördíttem az üveget a szőnyegre. Pattant egyet, de nem tört össze.

Leugrottam az ágyról. Megvizsgáltam a kis üveget. Ugyanolyan volt, mint amit a Legfelsőbb Boszorkány mutatott fel a Táncteremben. Ezen volt egy címke is.

86-OS KÉSLELTETETT HATÁSÚ EGÉRCSINÁLÓSZER – ez állt rajta. Alatta pedig: *Ez a palack ötszáz dózist tartalmaz.* Heuréka!* Rendkívül elégedett voltam magammal.

Az ágy alól három béka ugrált elő. Lekuporodtak a szőnyegre, és nagy, fekete szemekkel engem bámultak. Visszabámultam rájuk. Még sosem láttam szomorúbbakat azoknál a nagy szemeknél. Hirtelen felöltött bennem, majdnem biztos, hogy egyszer valamikor ezek a békák is gyerekek voltak, mielőtt még a Legfelsőbb Boszorkány megkaparintotta őket. Az üveget szorongattam és szemeztem a békákkal.

– Kik vagytok? – kérdeztem.

Ebben a pillanatban meghallottam, hogy kulcs fordult a zárban, az ajtó berobbant, és a Legfelsőbb Boszorkány viharzott be a szobába. A békák egy gyors ugrással visszapattantak az ágy alá. Utánuk lendültem, miközben még mindig az üveget markoltam, befutottam az ágy alá, és bepréseltem magam a fal és az egyik ágy láb közé. Hallottam a léptek zaját a szőnyegen. Kilestem az ágy láb mögül. A három béka egy kupacban volt az ágy közepe táján. A békák nem tudnak úgy elbújni, ahogy az egerek. Futni sem tudnak úgy, ahogy az egerek. Szegény párák, csak ugrálni tudnak, azt is eléggé ügyetlenül.

Hirtelen a Legfelsőbb Boszorkány arca került a képbe, ahogy lenézett az ágy alá. Visszarántottam a fejem az ágy lába mögé.

– Szófal itt fagytok kis békuskáim! – hallottam. – Amíg nem fekszem le este, ott maradhattok, ahol fagytok, aztán majd kidoblak titeket az ablakon, a sirrályok pedig megehetnek facsorrárra.

Ekkor tisztán és nagyon hangosan a nagymamám hangját hallottam a nyitott erkélyajtó felől.

– Siess, drágám! – kiáltotta. – Siess már! Jobban tennéd, ha mielőbb kijönnél!

– Ki beszél? – csattant föl a Legfelsőbb Boszorkány. Kilestem újra az ágy lába mögül, és láttam, ahogy a szőnyegen az erkélyajtó felé ment. – Ki fan az erkélyemen? – morogta. – Ki fan ott? Ki merrészeli birrtokháborrítani az erkélyemet?

Kilépett az ajtón az erkélyre.

– Miérrt lóg itt ez a pamutfonal ?

– Ó, jó napot-hallottam nagymamám hangját. – Véletlenül leejtettem az erkélyről a kötésemet. De már minden rendben van. Elkaptam az egyik végét. Már magam is fel tudom húzni, mindenesetre köszönöm.

Csodáltam a hangja higgadságát.

– Kihez beszélt az előbb? – kérdezte gyorsan a Legfelsőbb Boszorkány. – Kinek mondta, hogy siessen és jöjjön ki gyorsan?

– A kisunokámnak mondtam – hallottam nagymamám hangját. – Már órák óta a fürdőszobában van, és már épp ideje, hogy kijöjjön. Csak ül és olvassa a könyveit, és teljesen meglepedezik magáról. Magának is vannak gyerekei, kedvesem?

– Nincsenek! – ordította a Legfelsőbb Boszorkány, gyorsan belépett a szobába és becsapta maga mögött az erkélyajtót.

Csodába estem. A menekülőútam lezárult. Be voltam zárva a szobába a Legfelsőbb Boszorkánnyal, és három rémült békával. Én legalább annyira meg voltam rémülve, mint a békák. Biztos voltam benne, hogy ha észrevenne, azonnal elkapna és kidobna az erkélyen keresztül a sirrályoknak.

Kopogtak a szoba ajtaján.

– Ki az márr megint? – recsegte a Legfelsőbb Boszorkány.

---

* Megtaláltam! Állítólag az ókori görög tudós, Archimédész kiáltott föl így, amikor felfedezte a hidrosztatika alaptörvényét

– Mi vagyunk azok, a vének – mondta egy alázatos hang az ajtó mögül. – Hat óra van, és az üvegekért jöttünk, amit megígértél, ó, Leghatalmasabb.

Láttam, hogy végigmegy a szőnyegen az ajtóhoz. Kinyitotta, és egy csomó lábat és cipőt láttam beáramlani a szobába. Lassan és habozva lépegettek, mintha a cipők tulajdonosai félnének bejönni.

– Befelé! Befelé! – mondta gyorsan a Legfelsőbb Boszorkány. – Ne lábatlankodjatok márr ott a folyosón! Nem érrek rra egész este!

Észrevettem a lehetőséget. Kiugrottam az ágy lába mögül, és úgy futottam az ajtó felé, mint a villám. Közben jópár cipőn átugrottam, és három másodpercen belül kinn voltam a folyosón, az értékes üveget pedig még mindig a mellkasomhoz szorítottam. Senki sem vett észre. Nem volt semmi olyasféle kiáltás, hogy: "Egér! Egér!" Csak a vén boszorkányok mormogását hallottam; olyan buta mondatokat, hogy: "Hogy vagy, ó, Magasságos?", meg minden efféjét. Nekiiramodtam a folyosón a lépcsők felé, és fölrohantam egy lépcsőfordulónyt. Az ötödik emeleti folyosón a szobám ajtajáig mentem. Hála Istennek senki sem volt a láthatáron. A kis üveg alját használtam a kop-kop-kopogáshoz. Kop-kop-kop-kop, folytattam. Kop-kop-kop-kop... kop-kop-kop... Vajon meghallja a nagymamám? Úgy gondoltam, meg kell hallania. Minden alkalommal elég hangosan kopogott az üveg. Kop-kop-kop... kop-kop-kop... Addig kopoghatok, amíg nem jön valaki a folyosón.

De az ajtó nem nyílt ki. Úgy döntöttem, hogy kockáztatok.

– Nagymama! – kiáltottam a lehető leghangosabban. – Nagymama! Én vagyok az! Engedj bel!

Hallottam lépteit a szőnyegen, majd kinyílt az ajtó. Szélesebesen berohantam.

– Megcsináltam! – kiáltottam, miközben föl-le ugráltam. – Megszereztem, Nagymama! Nézd, itt van! Van egy egész üveggel!

Becsukta az ajtót. Lehajolt, fölemelt, és egyik ujját körém fonta.

– Ó, drágám! – sírta. – Hála Istennek, hogy megmenekültél! – elvette tőlem a kis üveget, és hangosan felolvasta a feliratot. – 86-os Késleltetett Hatású Egércsinálószer – olvasta. – Az üveg ötszáz dózist tartalmaz! Csodálatos vagy, drága fiam! Te egy csoda vagy! Fantasztikus vagy! Hogy az ördögbe tudtál kijutni a szobájából?

– Megléptem, amikor bejöttek a vének – mondtam. – Az egész olyan hajmeresztő volt, Nagymama! Nem akarok még egyszer ilyet csinálni!

– Én is láttam őt – mondta nagymamám.

– Tudom, hogy láttad, nagymama. Hallottam, ahogy beszéltek egymással. Nem gondolod, hogy rettenetesen undorító volt?

– Egy gyilkos – mondta nagymamám. – A leggonoszabb nő az egész világon.

– Láttad az álarcát? – kérdeztem.

– Elképesztő – mondta nagymamám. – Igazi arcnak látszik. Hiába tudtam, hogy álarc van rajta, nem lehetett észrevenni. Ó, drágám! – sírta, miközben ujjával átölelt a tenyerében. – Már azt hittem, sosem látlak viszont! Annyira boldog vagyok, hogy kijutottál!

MR ÉS MRS JENKINS TALÁLKOZIK BRUNÓVAL

Nagymamám visszavitt a szobájába és az asztalra rakott. Az értékes üveget mellém helyezte.

– Hány órára mennek vacsorázni a boszorkányok az étterembe? – kérdezte.

– Nyolcra – válaszoltam.

Az órájára pillantott.

– Most hat óra tíz van – mondta. – Nyolc óráig ki kell dolgoznunk a következő lépést.

Hirtelen Brunora esett a tekintete. Még mindig az asztalon lévő banános tálban volt. Már három banánt megdézsmált, és ekkor támadta a negyediket. Mérföldnyire dagadt lett.

– Ez mára éppen elég – mondta nagymamám, kiemelte a tálból és az asztal tetejére tette. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy kis cimboránkat visszajuttassuk a családjá keblére. Egyetértesz, Bruno?

Bruno morcosan nézett nagymamámra. Korábban még sosem láttam egeret morcosan nézni, de neki sikerült.

– A szüleim hagyják, hogy annyit egyek, amennyit csak akarok – mondta. – Inkább lennék velük, mint veletek.

– Hát persze – mondta nagymamám. – Tudod, hogy hol lehetnek most a szüleid?

– A hallban voltak nemrég – mondtam. – Láttam, hogy ott ültek, miközben idefelé jövet keresztülszáguldottunk a hallon.

– Rendben – mondta nagymamám. – Menjünk és nézzük meg, hogy ott vannak-e még! Te is velünk akarsz jönni? – tette hozzá, miközben rám nézett.

– Igen, kérlek – mondtam.

– Mindkettőtököt a kézitáskámba teszek – mondta. – Maradjatok nyugton és ne mutatkozzatok. Ha hébe-hóba ki akartok kukucskálni, az orrotoknál több ne látszódjon!

Nagy, hasas, fekete bőrből készült kézitáskája volt, teknőcpáncélból készült csattal. Fölvette Brunót és engem, és belepottyantott mindkettőnk.

– A csatot kikapcsolva hagyom – mondta. – Ide nehogy meglássanak benneteket!

Nekem nem állt szándékomban elbújni. Mindent látni akartam. Egy, a táska belsejében lévő oldalzsebben foglaltam helyet, közel a csathoz, onnan ki tudtam dugni a fejem, amikor csak akartam.

– Hahó – kiáltott oda Bruno –, add oda a banán maradékát, amit az előbb ettem!

– Jó, rendben – mondta nagymamám. – Bármit, csak maradj nyugton. Belejtette a félig megevett banánt a táskájába, a táskát átvette a vállán, majd kisietett a szobából, és sétabotjával végigtrappolt a folyosón.

A lifttel lementünk a földszintre, és az olvasótermen keresztül bementünk a hallba. Mr és Mrs Jenkins a karosszékekben ült, közöttük egy alacsony, üvegtetejű asztal állt. Több más csoport is volt a hallban, de a Jenkins házaspár ült egyedül külön. Mr Jenkins újságot olvasott, Mrs Jenkins egy nagy, mustárszínű valamit kötögetett. Csak az orrom és a szemem volt nagymamám táskájának csatja fölött, de szuper kilátásom volt. Mindent láttam.

Nagymamám fekete csipkeruhát viselt, és a hall padlóján keresztüldübörögve megállt Jenkins-ék asztala előtt. – Maguk Mr és Mrs Jenkins? – kérdezte.

Mr Jenkins szemöldökét felhúzva átnézett az újságja fölött. – Igen – mondta. – Mr Jenkins vagyok. Miben segíthetek, asszonyom?

– Attól tartok, egy elég aggasztó hírem van a maguk számára – mondta. – A fiukkal, Brunoval kapcsolatban.

– Mi történt Brunoval? – kérdezte Mr Jenkins.

Mrs Jenkins fölnézett, de folytatta a kötögetést.

– Mit csinált már megint az az istenátká? – kérdezte Mr Jenkins. – Gondolom megtámadta a konyhát.

– Annál egy kicsit rosszabb a helyzet – mondta nagymamám. – Talán egy kicsit bizalmasabb helyre mehetnénk, hogy nyugodtabban megbeszélhessük.

– Bizalmasabb? – kérdezte Mr Jenkins. – Miért kell nekünk bizalmaskodnunk?

– Nem könnyű feladat ezt elmagyaráznom – mondta nagymamám. – Jobban szeretném, ha mindannyian fölmennénk a maguk szobájába, és leülnénk, mielőtt többet mondanék.

Mr Jenkins leengedte az újságját. Mrs Jenkins abbahagyta a kötögetést.

– Nem akarok fölmenni a szobámba, asszonyom – mondta Mr Jenkins. – Elélt kényelmesen vagyok itt is, *nagyon szépen köszönöm.*

Nagydarab, goromba ember volt, és nem szokott hozzá, hogy bárki is akaratosan viselkedjen vele szemben.

– Legyen szíves közölje a mondandóját, és utána hagyjon magunkra! – tette hozzá. Úgy beszélt, mintha valaki olyanhoz címezne a mondatát, aki épp egy porszívót szeretett volna eladni a hátsó bejáratnál.

Szegény nagymamám, aki legjobb szándékkal próbált olyan kedves lenni, amennyire csak lehetséges, most kezdett egy kicsit dühbe gurulni.

– Itt tényleg nem beszélhetünk – mondta. – Itt túl sok ember van. Ez egy elég kényes és személyes ügy.

– Ott beszélgetek, ahol akarok, asszonyom – mondta Mr Jenkins. – Gyerünk, mondja el itt! Ha Bruno betört egy ablakot, vagy összetiporta a szemüvegét, akkor kifizetem a kárt, de erről a helyről nem moccanok!

A teremben egy-két csoport minket kezdett bámulni.

– Egyébként hol van Bruno? – kérdezte Mr Jenkins. – Mondja meg neki, hogy jöjjön ide, mert látni akarom!

– Már itt van – mondta nagymamám. – Itt van a táskámban.

Sétabotjával megveregette a vállán lógó nagy bőrtáskát.

– Hogy a fenébe érti azt, hogy a táskájában van? – kiáltotta Mr Jenkins.

– Ön most mulatságos próbál lenni? – kérdezte Mrs Jenkins nagyon kimerően.

– Nincs ebben semmi mulatságos – mondta nagymamám. – A fiuk nagyon szerencsétlen balesetet szenvedett.

– Mindig csak baleseteket szenved – mondta Mr Jenkins. – Először a túlzabálástól szenved, aztán pedig a szelektől. Meg kéne hallgatnia vacsora után. Olyan hangokat ad ki, mint egy rezesbanda! De egy jódag ricinusolaj hamar újra rendbe hozza. Hol van a kis ácsingózó?

– Már megmondtam – mondta nagymamám. – A táskámban van. De tényleg azt hiszem, jobb lenne egy bizalmasabb helyre mennünk, mielőtt jelenlegi állapotában találkozónának vele.

– Ez a nő örült – mondta Mrs Jenkins. – Mondd neki, hogy távozzon!

– Az a szintiszta igazság – mondta nagymamám –, hogy Bruno fiuk eléggé drasztikusan átalakult.

– Átalakult?! – kiáltotta Mr Jenkins. – Mi az ördögöt ért azon, hogy átalakult?!

– Menjen innen! – mondta Mrs Jenkins. – Maga egy örült öregasszony!

– Olyan kíméletesen próbálom elmondani, amennyire csak lehetséges, hogy Bruno tényleg a táskámban van – mondta nagymamám. – Az unokám a saját szemével látta, ahogy ezt tették vele.

– Hogy mit látott, mit csinált vele kicsoda, az Isten szerelmére?! – kiáltotta Mr Jenkins.

Fekete bajusza föl-le ugrált, ahogy kiabált.

– Látta, ahogy a boszorkányok egérré változtatták – mondta nagymamám.

– Hívd az igazgatót, kedvesem! – mondta Mrs Jenkins a férj ének. – Dobják ki ezt az örült nőszemélyt a hotelből!

Ezen a ponton elfogyott nagymamám türelme. A táskájában kotorászott és megtalálta Brunót. Kiemelte, és az üvegasztalra tette. Mrs Jenkins egy pillantást vetett a kis, dagadt barnaegérre, aki még mindig egy darab banánt rágsált, és egy olyan sikítást eresztett ki magából, hogy a csilláron lévő kristályok is megzördültek. Fölpattant a székből és elordította magát.

– Ez egy egér! Vigye el innen! Ki nem állhatom őket! – Ó Bruno – mondta nagymamám.

– Maga egy rosszindulatú, arcátlan öregasszony! – kiáltotta Mr Jenkins. Újságjával csapkodni kezdte Brunót, megpróbálta lesöpörni az asztalról. Nagymamám előreugrott és lefogta a kezét, mielőtt lesöpörte volna Brunót. Mrs Jenkins még mindig úgy visított, ahogy a torkán kifért, Mr Jenkins pedig fölénk tornyosult, és ránk kiáltott.

– Kifelé innen! Hogy merészeli így megijeszteni a feleségemet? Vigye innen a bűdös egerét ebben a minutumban!

- Segítség! – sikította Mrs Jenkins. Az arca olyan színűvé vált, mint amilyen a hal belseje.
- Nos, mindent megpróbáltam – mondta nagymamám, ezzel megfordult és kiviharzott a teremből, Brunót pedig magával vitte.

A TERV

Amikor visszaértünk a szobába, nagymamám Brunót is, engem is kivett a táskájából, és kitett minket az asztalra.

- Mi a csudáért nem szólaltál meg, és nem mondtad meg apádnak, hogy ki vagy?! – kérdezte Brunót.
- Mert tele volt a szám – mondta Bruno. Azonnal visszaugrott a banános tálba és folytatta a lakmározást.
- Rendkívül ellenszenves kisfiú vagy – mondta neki nagymamám.
- Nem fiú – mondtam –, egér.
- Nagyon igaz, drágám. De most nincs időnk miatta aggódni. Tervet kell készítenünk. Másfél órán belül a boszorkányok lemennek vacsorázni az étterembe, ugye?
- Így van – mondtam.
- És mindegyikükkel le kell nyeletni egy adag Egércsinálószert – mondta. – Hogy a csudába fogjuk ezt megcsinálni?
- Nagymama – mondtam –, azt hiszem elfelejtetted, hogy egy egér olyan helyre is be tud jutni, ahová egy ember nem.
- Ebben igazad van – mondta. – De még egy egér sem tud végigcaplatni a terített asztalon, miközben egy üveget visz magával, hogy Egércsinálószert csöppenthessen az összes boszorkány marhasültjébe, anélkül, hogy ki ne szúrnák.
- Nem arra gondoltam, hogy az étteremben csinálom – mondtam.
- Hát akkor hol?
- A konyhában – mondtam –, amíg elkészítik az ételüket.

Nagymamám rám meredt.

- Drága gyermekem – mondta –, lassan tényleg azt hiszem, hogy egérré válásod megduplázta az agyad képességeit!
- Egy kiséger végig tud rohanni a konyhában az edények és a kondérok között, és ha elég óvatos, senki sem fogja észrevenni.
- Ragyogó! – kiáltott föl nagymamám. – A kutyafáját, azt hiszem igazad van!
- Az egyetlen probléma az, hogy honnan fogom tudni, melyik az ő ételük? Nem szeretném egy másik edénybe önteni. Katasztrofális lenne, ha véletlenül a többi vendéget is egérré változtatnám, főleg téged, Nagymama.
- Akkor csak siess be a konyhába, keress egy jó rejtkehelyet, várj... és figyelj. Csak feküdj be egy sötét falmélyedésbe, és hallgasd, amit a szakácsok beszélnek... és azután, egy kis szerencsével, valaki majd csak nyomra vezet. Ha egy nagyon nagy társaságnak főznek, az ételt mindig elkülönítve készítik el.
- Rendben – mondtam. – Ezt kell tennem. Akkor majd várok, figyelek, és remélem, hogy lesz egy kis szerencsém.
- Nagyon veszélyes lesz – mondta nagymamám. – Senki sem lát szívesen egeret a konyhában. Ha észrevesznek, agyoncsapnak.
- Nem hagyom, hogy észrevegyenek – mondtam.
- Ne felejtsetd, hogy az üveget is vinned kell, és így közel sem leszel olyan gyors és mozgékony.

– Elég gyorsan tudok futni, ha az üveget fölállítom a karjaimban – mondtam. – Az előbb is ezt csináltam, nem emlékszel? A Legfelsőbb Boszorkány szobájából úgy jöttem ki, hogy végig vittem az üveget.

– Hogy fogod lecsavarni a kupakját? Ez gondot okozhat.

– Hadd próbáljam meg – mondtam. Megfogtam a kis üveget, és mindkét mellső lábamat használva úgy találtam, hogy elég könnyen le tudom csavarni a kupakot.

– Nagyszerű! – mondta nagymamám. – Tényleg nagyon okos kiséger vagy!

Ránézett az órájára.

– Fél nyolckor – mondta –, lemegyek az étterembe vacsorázni, te a táskámban leszel. Ezután elengedlek az asztal alatt az értékes üveggel együtt, és ezután magadra maradsz. Észrevétlenül kell majd megtenned az utat az éttermen keresztül a konyhába vezető ajtóig. Ott majd folyamatosan ki-be járkálnak a pincérek. Ki kell választanod a megfelelő pillanatot, és be kell surrannod egyikük mögött, de az Isten szerelmére, vigyázz, nehogy eltapossanak, vagy összepréseljén az ajtó!

– Megpróbálok vigyázni – mondtam.

– És bármi is történik, nem szabad hagynod, hogy elkapjanak.

– Ne is folytasd, Nagymama! Csak ideges leszek tőle! – Bátor kis gyerkőc vagy – mondta. – Nagyon szeretlek.

– És mit csinálunk Brunoval? – kérdeztem.

Bruno fölneézett.

– Veletek megyek – mondta, miközben szája teli volt banánnal. – Nem fogom elszalasztani a vacsorát! Nagymamám ezt egy pillanatra fontolóra vette.

– Magammal viszlek – mondta –, ha megígéred, hogy a táskámban maradsz, és tökéletes csendben leszel.

– Adsz majd nekem egy kis ételt az asztalról? – kérdezte Bruno.

– Igen, ha megígéred, hogy jól fogsz viselkedni. Szeretnél valamit enni, drágám? – kérdezte tőlem.

– Nem, köszönöm – mondtam. – Túl izgatott vagyok az evéshez. Fittnek és elevennek kell lennem a nagy munka előtt.

– Ez tényleg nagy munka lesz – mondta nagymamám. – Sosem lesz ennél nagyobb feladatod.

A KONYHÁBAN

– Eljött az idő! – mondta nagymamám. – Eljött a nagy pillanat! Készen állsz, drágám?

Pontosan fél nyolc volt. Bruno a tálban volt, befejezte a negyedik banánját is.

– Várjatok csak! – mondta. – Még egy pár harapás.

– Nem! – mondta nagymamám. – Mennünk kell!

Nagymamám fölvette és szorosan megmarkolta Brunót. Nagyon feszült és ideges volt, még sosem láttam ilyenek korábban.

– Most mindkettőtöket a táskámba teszlek – mondta –, de a csatot nem zárom be.

Először Brunót dugta be. Vártam, a kis üveget a mellkasomhoz szorítottam.

– Most te jössz – mondta. Fölemelt és megpuszilta az orromat. – Sok szerencsét, drágám. Ó, egyébként észrevetted, hogy farkad is van?

– Micsodám?

– Farkincád. Egy hosszú, kacskaringós farkincád.

– Meg kell mondanom, sosem tűnt fel – mondtam. – Istenem, tényleg! Már látom! Még mozgatni is tudom! Hát ez tényleg nagyszerű, ugye?!

– Csak azért említem, mert hasznos lehet, miközben majd föl-le kell másznod a konyhában. Be tudod hajlítani, és be tudod akasztani különböző dolgokba, lengeni tudsz rajta, és magasabb helyekről le is tudod eresztani magad.

– Bárcsak tudtam volna korábban – mondtam. – Gyakorolhattam volna, hogyan használjam.

– Most már túl késő – mondta nagymamám. – Mennünk kell.

A táskájába dugott Bruno mellé, és azonnal elfoglaltam a szokásos kakasülömet a kis oldalzsebben, így ki tudtam dugni a fejem, és láthattam az eseményeket.

Nagymamám fölvette a sétabotját, és kiment a folyosóra a lifthez. Megnyomta a gombot, a lift feljött, ő pedig beszállt a liftbe. Senki más nem volt benne.

– Figyelj – mondta. – Ahogy az étterembe érünk, nem tudunk majd beszélgetni. Ha beszélnek, az emberek azt hinnék, hogy hibbant vagyok, mert magamban beszélek.

A lift leért a földszintre, és hirtelen rántással megállt. A nagymamám kiszállt, átment a hotel portája előtt, és belépett az étterembe. Hatalmas terem volt, a plafont arany dekorációval díszítették, körben a falakon pedig hatalmas tükrök lógtak. A törzsvendégek mindig előre lefoglaltatják asztalaikat, legtöbbjük már a helyén ült, és hozzá is látott a vacsorához. Mindenütt pincérek cikáztak tányérokkal és tálakkal. A mi kis asztalunk a terem felénél, a jobb oldalon állt, nagymamám odament és leült.

Kikukkantottam a táskából, a terem közepén két hosszú asztalt láttam, melyeknél még nem ült senki. Mindkettőn egy ezüst pálcára rögzített kis tábla állt, rajtuk a következő felirat:

A GYEEMKT TAGJAINAK FENNTARTVA

Nagymamám a hosszú asztalok felé nézett, de nem mondott semmit. Széthajtotta a szalvétáját, és az ölében lévő táskája tetejére terítette. Kezét becsúsztatta a szalvéta alá, és gyengéden megfogott. A szalvétával eltakarva kiemelt engem, az arcához tartott, és ezt suttogetta nekem:

– Most leteszlek a padlóra az asztal alá. Az asztalterítő majdnem eléri a padlót, így senki sem fog észrevenni. Megvan az üveg?

– Igen – suttogettam vissza. – Készen vagyok, Nagymama. Ekkor egy fekete öltönyös pincér állt meg az asztalunk mellett. A szalvéta alól láttam a lábát, és ahogy meghallottam a hangját, már tudtam is ki volt az. Williamnek hívták.

– Jó estét, asszonyom – mondta nagymamámnak. – A fiatal úriember hol van ma este?

– Nem érzi túl jól magát – mondta nagymamám. – A szobájában maradt.

– Sajnálattal hallom – mondta William. – Kezdetnek ma zöldborsóleves van, főételként pedig választani lehet a sült nyelvhalfilé és a roston sült bárány között.

– Borsólevest és bárányt kérnék – mondta nagymamám. – De ne siessen vele túlságosan, William. Ma este nincs semmi dolgom. Tulajdonképpen először hozzon egy pohár száraz sherryt.

– Természetesen, asszonyom – mondta William és távozott.

Nagymamám úgy tett, mintha leejtett volna valamit, és ahogy lehajolt, kicsúsztatott a szalvéta alól a padlóra, az asztal alá.

– Menj, drágám, menj csak! – suttogetta, és újra fölegyenesedett.

Magamra maradtam. Az üveget a hasamhoz szorítva álltam. Pontosán tudtam, merre volt a konyhába vezető ajtó. Át kellett mennem a fél éttermen, hogy elérjem. Na, gyerünk – gondoltam –, és mint a villám, előcikáztam az asztal alól és a falhoz rohantam. Nem akartam végigszaladni az étterem padlóján, túlzottan is kockázatos lett volna. Az volt a tervem, hogy szorosán a fal szegélyéhez simulva teszem meg az utat, míg el nem érem a konyhaajtót.

Szaladtam. Ó, mennyire szaladtam! Nem hinném, hogy bárki is meglátott volna, mindenki az evéssel volt elfoglalta. De ahhoz, hogy elérjem a konyhába vezető ajtót, át kellett mennem az étterem főbejárata előtt. Pont

nekiindultam volna, amikor egy nagy falka nő áramlott be a terembe. A falhoz szorítottam magam, az üveget erősen fogtam. Először csak az ajtón behömpölygő nők cipőit és bokáit láttam, de ahogy egy kissé följebb néztem, azonnal tudtam, hogy kik voltak. A boszorkányok jöttek vacsorázni!

Megvártam, amíg mindannyian elhaladtak mellettem, majd továbbspricceltem a konyhaajtó felé. Egy pincér kinyitotta az ajtót és besietett a konyhába. Beugrottam utána, és elbújtam egy nagy szemetesvödör mögött. Néhány percig ott maradtam, csak hallgattam a beszélgetést és a lármát. Az iskoláját, milyen hely volt az a konyha! Az a zaj! És az a gőz! Az edények és a serpenyők zörgése! A szakácsok kiabálása! "Négy leves, két bárány, két hal a huszonnyolcas asztalra! Három almás pite, két eperfagylalt a tizenhetesre!" Efféle dolgok mentek folyamatosan.

Nem sokkal a fejem fölött egy fogantyú állt ki a szemetesvödör oldalából. Még mindig szorítottam az üveget, szökkentem egyet, előrebukfenceztem és a farkam végével elkaptam a fogantyút. Ekkor elkezdtem fejjel lefelé ide-oda himbálózni. Csuda klassz volt. Imádtam. Ez olyan – gondoltam magamban –, mint ahogy a cirkuszi artista érezheti magát a trapézon, amikor magasan fönna a cirkuszi sátorban suhog a levegőben. Az az egyetlen különbség, hogy ő csak előre és hátra tud himbálózni a trapézon. Az én trapézom (farkincám) bármilyen irányban tud himbálni, amerre csak akarom. Lehetséges, hogy mindezek után cirkuszi egér lesz belőlem.

Ekkor egy pincér jött be egy tányérral a kezében, és így szólt: – A vén banya a tizenégyesnél azt mondta, hogy ez a hús túl rágós! Egy másik adagot akar!

– Add ide a tányérját! – mondta az egyik szakács. Leejtettem magam és kilestem a szemetesvödör mellett. A szakács levakarta a húst a tányérról, egy kicsit megpaskolta, majd ejt mondta: – Gyerünk fiúk, adjunk neki egy kis szaftot!

A konyhában lévők közül mindenkihez odavitte a tányért; és tudjátok mit csináltak? Minden egyes szakács és kukta beleköpött az idős hölgy tányérjába!

– Lássuk, most hogy ízlik neki! – mondta a szakács, és visszaadta a tányért a pincérnek.

Hamarosan egy másik pincér jött be, és elkiáltotta magát.

– A nagy GYEEMKT társaságból mindenki kér levest!

Ekkor összeszedtem magam és figyelni kezdtem. Csupa fül voltam. Kiaraszoltam a szemetesvödör szélére így, hogy mindent lássak, ami a konyhában történik. Egy magas, fehérsapkás férfi, aki csakis a főszakács lehetett, felkiáltott.

– A nagy társaság levesét tegyétek a nagyobb ezüst levestálba!

A főszakács egy hatalmas, ezüstsínű tálat tett a lambériázott fal mellé. Abba az ezüstsínű tálba kerül majd a leves – mondtam magamban –, tehát a kis üvegben lévő anyagnak is oda kell bekerülnie.

Észrevettem, hogy fönna a magasban, közel a plafonhoz, a lambéria fölött egy edényekkel és serpenyőkkel telizúfolt hosszú polc volt. Ha valahogy fölkapaszkodhatnék arra a polcra, gondoltam, megoldódna a probléma. Pontosan az ezüstsínű tál fölött lennék.

De először valahogy át kell jutnom a konyha másik oldalára, és föl kell másznom a középső polcra. Hatalmas ötlet jutott eszembe. Újra fölugrottam, és beakasztottam a farkamat a szemetesvödör fogantyújába. Ekkor, fejjel lefelé lógva, elkezdtem himbálni magam. Egyre magasabbra és magasabbra lendültem. Emlékeztem az artistára a trapézon, akit a cirkuszban láttam múlt húsvétkor, ahogy egyre magasabbra és magasabbra és magasabbra lendítette a trapézt, majd elengedte magát, és csak repült a levegőben. Így pontosan a megfelelő pillanatban, amikor már legmagasabbra lendültem, elengedtem farkincámmal a kapaszkodót, és magasba lendülve átrepültem a konyhán, tökéletesen landoltam a középső polcon.

A kutya-fáját, gondoltam, milyen csodálatos dolgokat tudnak csinálni az egerek! És én még csak kezdő vagyok! Senki sem látott meg. Mindenki nagyon el volt foglalva

az edényeivel és a serpenyőivel. A középső polcra sikerült valahogy föltornáznom magam egy sarokban lévő vízvezeték csövén, és egy másodperce sem telt, mire a legfelső polcon voltam a mennyezet alatt, a lábasok és a serpenyők között. Tudtam, hogy senki sem vehet észre odafönn. Elsőrendű pozíció volt, és azonnal a polcra mentem, ami pontosan a nagy, üres, ezüstsínű tál fölött volt, amelybe a levest akarták tölteni. Leraktam az üvegemet. Leccsavartam a kupakját, a polc szélére csúsztam, és gyorsan beleöntöttem a tartalmát

az alattam lévő ezüst tálba. A következő pillanatban az egyik szakács egy gigantikus, zöld levestől gőzölgő edénnyel érkezett, és az egészet belezúdította az ezüst tálba. Föltette a tálra a fedőjét, és elkiáltotta magát.

– Készen van a nagy társaság levelese!

Ezután jött egy pincér, és elvitte az ezüst tálát. Megcsináltam! Még ha nem is jutnék vissza élve a nagymamámhoz, a boszorkányok akkor is megkapnák az Egércsinálószeret! Az üres üveget egy nagy serpenyő mögött hagytam, és elindultam visszafelé a felső polcon. Sokkal könnyebb volt az üveg nélkül mozogni. Egyre jobban és jobban megtanultam használni a farkamat. A legfelső polcon végig úgy haladtam, hogy az egyik serpenyő fogantyújáról átlendültem a másik serpenyő fogantyújára, míg messze alattam a szakácsok és a pincérek össze-vissza nyüzsögtek; üstök gőzölgöttek, és lábasok fröcsköltek, és fazekak fortyogtak, és én azt gondoltam magamban: Ó, fiú, ez az igazi élet! Milyen multság egernek lenni, és ilyen izgalmas dolgokat csinálni! Folytattam a hintázást. Csodálatosan röpködtem egyik fogantyúról a másikra, és olyan jól éreztem magam, hogy teljesen elfeledkeztem arról, hogy ha a konyhában valaki véletlenül fölpillantana, könnyen észrevehetne. Ekkor olyan gyorsan történtek az események, hogy nem volt időm megmenteni magam. Egy férfi hangját hallottam, amint elordítja magát.

– Eger! Nézd azt a piszkos kis egeret!

Alattam egy fehér ruhás, magas, fehér sapkás alakot pillantottam meg, majd szeletelőkésszerűen villant és süvített át a levegőn, fájdalom nyilallt a farkam végébe, és hirtelen zuhanni és zuhanni kezdtem fejjel lefelé.

Már esés közben is pontosan tudtam, mi történt. Tudtam, hogy levágták a farkam végét, és tudtam, hogy a padlóba fogok csapódni, és hogy a konyhában mindenki üldözni fog.

– Eger! Egy eger! – kiáltották. – Kapd el gyorsan!

A padlóhoz vágódtam, fölugrottam, és rohantam az életemért. Körülöttem mindenhol nagy, fekete csizmák döng-döng-döngtek, kicsleztem őket és futottam, és futottam, és futottam, és kanyarogtam, és fordultam, és cseleztem, és csavarodtam végig a konyha padlóján.

– Fogjátok meg – kiáltották. – Nyírd ki! Lapítsd ki! Úgy látszott, az egész padló teli volt engem kilapítani szándékozó fekete csizmákkal, és én csak cseleztem, és csavarodtam, és fordultam; és ekkor, végső kétségbeesésben – azt sem tudtam mit csináljak, csak egy búvóhelyet akartam –, fölszaladtam az egyik szakács nadrágszárába, és belecsimpaszkodtam a zoknijába.

– Hé! – kiáltott föl a szakács. – Mi a manó?! Fölment a nadrágomba! Várjatok fiúk! Most elkapom!

A kezével csapkodni kezdte a nadrágszárát, és ha nem mozdulok gyorsan, biztosan széttrancsíroz. Csakis fölfelé tudtam menekülni. Kis karmaimat a lába szőrébe ástam és fölfelé iramodtam, magasabbra és magasabbra. Túljutottam a lábikráján és a térdén, majd tovább a combjához.

– Mi a túró?! – ordította a férfi. – Fölmegy! Fölmegy a lábamon!

A többi szakács visító nevetését hallottam, de bizisten, én magam nem nevettem. Az életemért futottam. A férfi keze körülöttem csatt-csatt-csattogott, és egész testével föl-le ugrált, mintha forró kövön állna, és én csak másztam tovább és kikerültem a csapásait, és hamarosan elértem a nadrág szárának legtetejét, ahonnan már sehová sem mehettem.

– Segítség! Segítség! – visította a férfi. – A gatyámban van! A gatyámban van a nyavalyás! Szedjétek már ki! Segítsen valaki kivenni!

– Vedd le a nadrágodat, te kétbalkezes lüke! – kiáltotta valaki. – Húzd le a gatyád és elkapjuk!

Ekkor a férfi nadrágjának a közepénél voltam, ahol a két nadrágszár találkozik és a cippzár kezdődik. Sötét és szörnyen meleg volt odabenn. Tudtam, hogy tovább kell mennem. Előrenyomultam, és megtaláltam a másik nadrágszárnak a tetejét. Olyan gyorsan mentem le rajta, mint az olajozott istennyila; kijöttem az alján, és újra a padlón voltam. Hallottam, hogy az ostoba szakács még mindig kiabált.

– A gatyámban van! Lesz szíves valaki segíteni kivenni, mielőtt megharapna?!

Egy villanásnyi oldalpillantással azt láttam, hogy az egész konyhai személyzet köréje csoportosult, és harsányan nevetnek rajta, de senki sem vette észre a kis barnaegeret, ahogy keresztülrepült a padlón, és elmerült egy zsák krumpliban.

Beástam magam a piszkos krumplik közé; a lélegzetemet is visszatartottam.

A szakács ekkor biztosan elkezdte levenni a nadrágját, mert efféle kiáltásokat hallottam:

– Nincs is benn! Nincs benne egér, te mafla fráter!

– De itt volt! Esküszöm, hogy benne volt! – kiáltotta a férfi. – Még sosem volt egér a gatyátokban! Nem tudjátok, milyen érzés!

Boldoggá tett a tény, hogy egy hozzám hasonló apró teremtés ekkora felbolydulást tud okozni egy csapat felnőtt között. A farkamban érzett fájdalom ellenére nem tudtam megállni, hogy ne mosolyogjak.

Ott maradtam, ahol voltam, míg biztos nem lettem benne, hogy megfeledkeztek rólam. Ezután kicsúsztam a krumplik közül, és óvatosan kidugtam apró fejemet a zsák szélénél. A konyhában újra hatalmas nyüzsgés volt, szakácsok és pincérek siettek mindenfelé. Láttam azt a pincért is bejönni, aki korábban visszahozta a kritizált rágós húst.

– Hé, fiúk! – kiáltotta el magát. – Megkérdeztem a vén banyát, hogy ízlett-e az újabb hússzelet, mire azt mondta, hogy tökéletesen finom volt! Azt mondta, igazán ízletes volt!

Ki kellett jutnom a konyhából, vissza a nagymamámhoz. Ennek egyetlen módja volt. Neki kell iramodnom a padlón, és az egyik pincér mögött ki kell surrannom az ajtón. Nyugodt maradtam, vártam a lehetőséget. Szörnyen fájt a farkam. Előre kunkorítottam, hogy egy pillantást vethessek rá. Körülbelül négy centi hiányzott belőle, és elég erősen vérzett. Egy pincér jópár rózsaszín fagyalalttal teli tányérral volt megrakva. Mindkét kezében volt egy-egy tányér, és még két-két tányér mindkét karján. Az ajtó felé ment. Vállával kitolta az ajtót. Kiszökkenem a zsák krumplic mögül, és úgy rohantam végig a konyhapadlón, majd ki az étterembe, mint a villámcsapás, és meg sem álltam, míg a nagymamám asztala alá nem értem.

Úgy örültem, hogy újra láttam nagymamám lábát a régimódi fekete cipőjében. Fölmásztam egyik lábán és megérkeztem az ölébe.

– Szia, Nagymama! – suttogtam. – Megjöttem! Sikerült! Az egészet beleöntöttem a levesükbe!

Lenyújtotta egyik kezét és megcirógatott.

– Ügyes vagy, drágám! – suttogott vissza. – Ügyes vagy! Ebben a pillanatban eszik a levest.

Hirtelen visszahúzza kezét.

– Te vérzel! – suttogta. – Drágám, mi történt veled?

– Az egyik szakács levágta a farkamat egy szeletelőkéssel – suttogtam vissza. – Nagyon fáj.

– Hadd nézzem meg – mondta. Lenyúlt a kezével, és megvizsgálta a farkamat. – Szegénykém. Bekötözlek a zsebkendőmmel, az majd megállítja a vérzést.

Előkotort egy kis, csipkés szélű zsebkendőt a táskájából, és valahogy sikerült a farkam vége köré tekernie.

– Most már rendben leszel – mondta. – Csak próbálj róla megfeledkezni. Tényleg sikerült az egész üveget beleöntened a levesükbe?

– Minden cseppjét – mondtam. – Oda tudnál tenni valahová, ahonnan látnám őket?

– Igen – válaszolta. – A táskám a mellettem lévő széken van. Most beleteszlek, és ha elég óvatos vagy, nem vesznek észre, ha kilesel. Bruno is ott van, de ne is törődj vele. Adtam neki enni egy zsömlét, az egy darabig biztosan elfoglalja a.

Tenyérébe zárt, fölemelt az öléből, és átrakott a táskájába.

– Helló, Bruno – mondtam.

– Nagyon jó ez a zsömlé – mondta, miközben a táskája alján majszolgatott. – Bárcsak vaj is lenne rajta.

Kikukucsáltam a táskából. Elég tisztán láttam a boszorkányokat, ahogy a terem közepén lévő két hosszú asztalnál ültek. Épp végeztek a levesükkel, és a pincérek a tányérokat takarították el. Nagymamám rágyújtott egy orrfacsaróan bűzös fekete szivarra, és mindent telepőfékelt füsttel maga körül. Körülöttünk zajosan karattyoltak a hatalmas hotel nyaralóvendégei, és tömték magukba a vacsorájukat. Körülbelül felerészben

idős, sétabotos emberek voltak, de rengeteg család is akadt: férjestül, feleségestül és gyerekestül. Mindannyian jó módú emberek voltak. Ha valaki a Káprázatos Hotelben akart lakni, mindenképpen annak kellett lennie.

– Ő az, Nagymama! – suttogtam. – Ő a Legfelsőbb Boszorkány!

– Tudom! – suttogta vissza nagymamám. – Az alacsony, fekete ruhás, aki a közelebbi asztal fő helyén ül.

– Téged is meg tudna ölni! – suttogtam. – A teremben bárkit meg tudna ölni a fehéren izzó szikráival!

– Vigyázz! – suttogta nagymamám. – Jön a pincér!

Elbújtam, nehogy észrevegyenek, és William hangját hallottam.

– A rostonsült bárány, asszonyom. Milyen zöldséget szeretne? Borsót vagy répát?

– Répát kérek – mondta nagymamám. – Krumplit semmiképpen sem.

Hallottam, ahogy William kirakosgatta a répát, majd rövid szünet után a nagymamám suttogását hallottam.

– Minden rendben van. Elment.

Újra kidugtam a fejem.

– Biztos nem fog senki sem észrevenni, ha ennyire kilóg a fejem? – suttogtam.

– Nem – válaszolta. – Nem hinném, hogy észrevennének.

Az a problémám, hogy nem mozgathatom a számat, miközben beszélek.

– Fantasztikusan csinálod – mondtam.

– Megszámoltam a boszorkányokat – mondta. – Nincs annyi, amennyit gondoltál. Csak találgattál, amikor azt mondtad, hogy kétszáz van, ugye?

– Tényleg kétszáznak látszott – mondtam.

– Én is tévedtem – mondta nagymamám. – Azt hittem, hogy ennél sokkal több boszorkány van Angliában.

– És hányan vannak? – kérdeztem. – Nyolcvannégyen – mondta.

– Nyolcvanöt volt – mondtam. – De az egyik megsült. Ebben a pillanatban megpillantottam Mr Jenkins-t, Bruno apját, aki egyenesen az asztalunk felé tartott.

– Vigyázz, Nagymama! – mondtam. – Itt jön Bruno apja!

MR JENKINS ÉS FIA

Mr Jenkins hosszú léptekkel és nagyon eltökélt ábrázattal közelített asztalunk felé.

– A maga unokája hol van? – kérdezte nagymamámtól. Durván beszélt és nagyon mérgesnek látszott.

Nagymamám a lehető legfagyosabb tekintettel nézett rá, de nem válaszolt.

– Véleményem szerint ő és az én Bruno fiam valami ördögösségbe keveredtek – mondta Mr Jenkins. – Bruno nem jelent meg a vacsoránál, és annak mindenképpen komoly oka lehet, ha az evést elmulasztja.

– Meg kell hogy mondjam, nagyon egészséges étvágya van – mondta nagymamám.

– Az az érzésem, hogy magának is köze van a dologhoz – mondta Mr Jenkins. – Nem tudom, és nem is nagyon érdekel, hogy ki az ördög maga, de ma délután gonosz tréfát űzött velem és a feleséggemmel. Egy koszos kis egeret rakott ki az asztalra. Ebből arra következtek, hogy mind a hárman benne vannak valamiben. Tehát, ha tudja, hogy merre bújkál Bruno, lesz szíves azonnal megmondani!

– Nem űztem tréfát magával – mondta nagymamám. – Az az egér, akit oda akartam adni, a maga kisfia, Bruno volt. Én kedves voltam magához; megpróbáltam visszajuttatni a gyereket a családjá kebelére. Maga ezt visszautasította.

– Hogy a pokolba érti ezt, asszonyom? – kiabálta Mr Jenkins. – A fiam nem egy egér

Ahogy beszélt, fekete bajsza föl-le ugrált, mint az örült.

– Gyerünk, asszonyom! Hol van? Mondja meg!

A hozzánk legközelebb lévő asztalnál ülő család abbahagyta az evést, és mindannyian Mr Jenkinsre bámultak. Nagymamám csak ült és nyugodtan pőfékelte fekete szivarját.

– Teljesen megértem a dühét, Mr Jenkins – mondta. – Bármelyik más angol apa ugyanilyen ingerült lenne, mint maga. De odaát Norvégiában, ahonnan én jöttem, már hozzászoktunk az efféle eseményekhez. Megtanultuk elfogadni, mint a mindennapi élet velejáróját.

– Maga biztosan örült, asszonyom! – kiáltotta Mr Jenkins. – Hol van Bruno? Ha nem mondja meg most azonnal, kirendelem a rendőrséget!

– Bruno immár egy egér – mondta nagymamám, nyugodtan, mint mindig.

– Egészen biztosan nem egér! – kiáltotta Mr Jenkins.

– De igen, az vagyok! – mondta Bruno, fejét kidugta a táskából.

Mr Jenkins ijedtében vagy fél métert ugrott a levegőbe.

– Helló, Apa! – mondta Bruno. Egyfajta idéetlen egérvigyor volt az arcán.

Mr Jenkins úgy eltátotta száját, hogy az arany töméseket is láttam a hátsó fogaiban.

– Ne aggódj, Apa – folytatta Bruno. – Összességében nem is olyan rossz. Legalábbis addig, amíg nem kap el egy macska.

– B...B...Bruno – dadogta Mr Jenkins.

– Nincs többé iskola! – mondta Bruno széles, csacsi egérvigyorral vigyorogva. – Nincs többé lecke! A konyhai étkezőasztalon fogok élni, és mazsolát és mézet fogok lakmározni!

– D...d...de B...B...Bruno! – hebegte újra Mr Jenkins. – H...hogy történt?

Szegény ember teljesen összeomlott.

– Boszorkányok – mondta nagymamám. – A boszorkányok tették.

– Nem lehet a fiam helyett egerem! – visította Mr Jenkins.

– Márpedig az van – mondta nagymamám. – Legyen hozzá kedves, Mr Jenkins.

– Mrs Jenkins meg fog tébolyodni! – ordította Mr Jenkins. – Ki nem állhatja az egereket

– Csak hozzá kell szoknia – mondta nagymamám. – Remélem nem tartanak macskát a házukban.

– De igen! De igen! – kiáltotta Mr Jenkins. – Kobak a feleségem kedvenc állata!

– Akkor csak Kobaktól kell megszabadulniuk – mondta nagymamám. – A fiuk fontosabb, mint a macskájuk.

– Persze, hogy az! – kiáltotta Bruno a táska belsejéből. – Mondd meg Maminak, hogy meg kell szabadulnia Kobaktól, mielőtt hazamennék!

Ekkorra már a fél étterem a mi kis csoportunkat figyelte. Letették a késeket, villákat és kanalakat, és az egész teremben fejek fordultak hátra, és Mr Jenkins-t bámulták, ahogy fröcskölvé és kiabálva állt mellettünk. Kíváncsiak voltak, mi miatt volt a felhajtás, de engem vagy Brunót nem láthattak.

– Egyébként – mondta nagymamám –, szeretné tudni, hogy ki tette ezt vele?

Volt egy kis huncut mosoly az arcán, és láttam, hogy egy kis zúrbe szeretné keverni Mr Jenkins-t.

– Ki? – kiáltott föl. – Ki volt az ?

– Az az asszony – mondta nagymamám. – Az alacsony, fekete ruhás, aki az asztalfőn ül.

– Ő a GYEEMKT-től van! – kiáltotta Mr Jenkins. – Ő az elnökasszony!

– Nem, nem az – mondta nagymamám. – Ő az Egész Világ Legfelsőbb Boszorkánya.

– Úgy érte, ő tette ezt, az a vézna kis nő?! – kiáltotta Mr Jenkins mutatójával rámutatva. – A teremtésit neki! Ezért ráküldöm az ügyvédeimet! Borsos árat fogok fizettetni vele!

– Én nem tennék semmi meggondolatlanságot – mondta neki a nagymamám. – Annak a nőnek mágikus hatalma van. Ha épp úgy dönt, még az egérnél is ostobább valamivé változtathatja magát. Talán egy csótánnya.

– Csótánnya változtat?! – kiáltott föl Mr Jenkins mellét kidüllesztve. – Szeretném én azt látni, hogy akár csak megpróbálja!

Megperdült, és keresztülmasírozott az éttermen a Legfelsőbb Boszorkány asztala felé. A nagymamám és én figyeltük. Bruno fölugrott az asztalunkra, és ő is az apját figyelte. Az étteremben most gyakorlatilag mindenki Mr Jenkins-t figyelte. Én maradtam ahol voltam, és kikukucsáltam nagymamám táskájából. Úgy gondoltam, bölcsebb dolog a helyemen maradni.

A GYŐZELEM

Mr Jenkins még csak pár lépést tett meg a Legfelsőbb Boszorkány asztala felé, amikor egy átható sikítás túlharsogta a terem összes zaját, és ebben a pillanatban azt vettem észre, hogy a Legfelsőbb Boszorkány magasra szökken a levegőbe.

Ekkor fölállt a székére; még mindig sikított...

Majd fölállt az asztal tetejére; karjával hadonászott...

– Mi a fene történik, Nagymama?

– Várj csak! Maradj csöndben és figyelj! – mondta nagymamám.

Ekkor hirtelen az összes többi boszorkány is, több, mint nyolevanan, sikítani kezdtek és felugráltak a székekből, mintha tükkel szúrnák a feneküket. Néhányan a székeken álltak, néhányan fönn voltak az asztal tetején, és mindannyian egész testükben ide-oda tekergőztek, és kezükkel a legfurcsább módon kapálóztak.

Ekkor, egészen hirtelen, mindannyian elcsendesedtek.

Ezután megmerevedtek. Minden egyes boszorkány olyan merev és csendes lett, mint egy hulla.

Az egész teremben halálos csend lett.

– Zsugorodnak, Nagymama! – mondtam. – Ugyanúgy zsugorodnak, ahogy velem is megtörtént!

– Igen, látom, hogy zsugorodnak – mondta nagymamám.

– Az Egércsinálószer! – kiáltottam. – Nézd! Néhányuknak már szőrösödik az arca! Miért hatott ilyen gyorsan, Nagymama?

– Megmondom, miért – mondta nagymamám. – Mert mindannyian súlyos túlادagolást kaptak, ugyanúgy, mint te. Ez hatástalanította az ébresztőórát.

Az étteremben mindenki fölállt, hogy jobban lássa az eseményeket. Az emberek közelebb jöttek. A két hosszú asztal körül kezdtek csoportosulni. Nagymamám fölemelte Brunót és engem, hogy semmit se mulasszunk el a mulatságból. Izgalmában ő is fölugrott a székére, hogy átlásson a tömeg feje fölött.

Újabb pár másodperc múlva teljesen eltűnt az összes boszorkány, és a két hosszú asztal tetején kis barnaegerek kezdtek nyüzsögni.

Az egész étteremben sikítottak a nők, az erős férfiak pedig sápadt arccal kiáltozni kezdtek.

– Ez örület! Ilyen nem történhet meg! Menjünk innen gyorsan a nyavalyába!

A pincérek székekkel és borosüvegekkel, és minden kezük ügyébe kerülő tárggyal támadtak az egerekre.

A magas, fehér kalapos főszakács egy serpenyőt suhogtatva rontott ki a konyhából, nyomában egy másik szakáccsal, aki egy szeletelőkéssel hadonászott a feje fölött.

Mindenki ordibált.

– Egerek! Egerek! Egerek! El kell kapnunk az egereket!

A teremben csak a gyerekek élvezték igazából a felhajtást. Úgy látszott, ösztönösen tudták, hogy valami jópofa dolog történik előttük, és mint az örült, úgy tapsoltak, és éljeneztek, és nevettek.

– Ideje, hogy menjünk – mondta nagymamám. – A munkánk befejeződött.

Leszállt a székéről, fölvette a táskáját és a vállára lendítette.

Engem a jobb, Brunót pedig a bal kezében tartotta.

– Bruno – mondta –, eljött az idő, hogy visszaszolgáltassalak családotod híres kebelére.

– A mamám nem nagyon rajong az egerekért – mondta Bruno.

– Észrevettem – mondta nagymamám. – De csak hozzád kell szoknia, nem?

Nem volt nehéz megtalálni Mr és Mrs Jenkins-t. Mrs Jenkins fülhasogató sikítását az egész teremben lehetett hallani.

– Herbert! – sikította. – Herbert, vigyél ki innen! Mindenhol egerek vannak! Fölmásznak a szoknyámon!

Karját magasán a férje köré kulcsolta, és lábát fölemelve Mr Jenkins nyakán himbálózott.

Nagymamám odament hozzájuk és Brunót Mrs Jenkins kezébe nyomta.

– Itt van a kisfia – mondta. – Egy kicsit diétáznia kellene.

– Szia Apa! – mondta Bruno. – Szia Mama!

Mrs Jenkins még hangosabban sikított. Nagymamám, velem a kezében, megfordult és kimasírozott a teremből. Keresztülment a hotel előterén, és a főbejáraton át kilépett a szabad levegőre.

Kellemes, meleg este volt odakinn, hallottam, ahogy a hullámok a partnak ütköznek az utca másik oldalán.

– Van itt egy taxi? – kérdezte nagymamám a magas, zöld egyenruhás portástól.

– Természetesen, asszonyom – mondta, és két ujj át a szájába téve egy hosszú, éles füttyöt hallatott. Irigykedve néztem. Heteken keresztül próbálkoztam, hogy így tudjak füttyülni, de egyszer sem sikerült. Most már biztos, hogy soha nem is fogok tudni.

Megjött a taxi. A taxisofőr egy idősebb férfi volt, vastag, fekete, lelógó bajusszal. A bajusz úgy lógott rá a szájára, mint valami növény gyökere.

– Hová lesz, assz'nyom? – kérdezte.

Hirtelen engem, a kiséget is megpillantott, ahogy magamat nagymamám kezébe fészkelve pislogtam kifelé.

– Az ördögbe! – mondta. – Hát a' meg mi?

– Ő az unokám – mondta nagymamám. – Vigyen kérem az állomásra.

– Mindig szerettem az egereket – mondta az idős taxisofőr. – Százáva' tartottam őket, mikó' gyerek vó'tam. Az egerek szaporodnak a leggyorsabba' a világon, tudta ezt, assz'nyom? Úgyhogy ha ez tényleg a maga unokája, akkó' heteken belül jópár ükunokája is lesz!

– Hajtson kérem az állomásra – mondta nagymamám kimérten.

– Igenis, assz 'nyom – mondta. – Azonnal.

Nagymamám beszállt, és leült a taxi hátsó ülésére, engem pedig az ölébe tett.

– Hazamegyünk? – kérdeztem.

– Igen – válaszolta. – Vissza Norvégiába.

– Hurrá! – kiáltottam. – Hurrá! Hurrá! Hurrá!

– Gondoltam, hogy tetszeni fog – mondta.

– És mi lesz a csomagjainkkal?

– Kit érdekelnek a csomagok?

A taxi végighajtott Bournemouth utcáin, ez volt a napnak az az időszaka, amikor a járdákon a céltalanul bóklászó nyaralók nyüzsögtek.

– Hogy érzed magad, drágám? – kérdezte nagymamám.

– Jól – mondtam. – Nagyszerűen.

Egyik ujjával cirógatni kezdte a bundát a hátamon. – Nagy hőstetteket hajtottunk ma végre – mondta.

– Csuda klassz volt – mondtam. – Tényleg csuda klassz volt.

EGY EGÉR SZÍVE

Nagyon jó volt visszatérni Norvégiába, nagymamám meghitt, öreg házába. De most, hogy ilyen kicsi voltam, minden másnyennek látszott, és elég sok időbe telt, mire megtaláltam a helyem. Az én világom immáron a szőnyegek és az asztallábak, a széklábak, és a nagy bútorok mögötti kis repedések világa volt. A bezárt ajtókat nem tudtam kinyitni, és nem értem el, ami az asztalon volt.

De pár nappal később a nagymamám kis, ügyes szerkezeteket eszelt ki nekem, amelyek kissé megkönnyítették az életemet. Megbízott egy asztalost, hogy rakjon össze jópár vékony, de magas lépcsősort, és a ház minden asztalához odatámasztott egyet-egyét, így aztán amikor csak akartam, föl tudtam mászni. Ő maga talált ki egy csodálatos ajtónyitó eszközt, ami vezetőkekből, madzagokból és tárcsákból állt, nehéz súlyok lógtak le huzalokon, és így hamarosan a ház minden ajtaján volt egy ajtónyitó. Mindössze annyit kellett tennem, hogy mellső lábammal megnyomtam egy kis falapocskát, és csiribú-csiribá, egy rugó megfeszült, egy súly leesett, és az ajtó kitárult.

Ezután fölszerelt egy ugyanilyen zseniális rendszert, amivel fölkapcsolhattam a lámpát, amikor éjszaka beléptem egy szobába. Nem tudom elmagyarázni, hogyan működött, mert semmit sem tudok az elektromosságról, de volt egy apró gomb az ajtó mellett a padlóba szerelve, és amikor egyik lábammal gyengén megnyomtam, fölgyulladtak a fények. Ha még egyszer megnyomtam, a fények újra elaludtak. A nagymamám csinált nekem egy apró fogkefét, egy gyufaszálat használt a nyelvhez, és olyan apró sörtéket szűrt bele, amiket az egyik hajkeféjéből nyisszantott le.

– Nem lyukadhatnak ki a fogaid! – mondta. – Nem vihetek egy egeret a fogorvoshoz! Azt hinné, hogy örült vagyok!

– Érdekes – mondtam –, de amióta egér lettem, megutáltam az édesség és a csokoládé ízét. Így aztán nem hinném, hogy kilyukadnának a fogaim.

– Azért még minden étkezés után fogat kell mosnod! – mondta nagymamám. És én meg is mostam.

Fürdőkád gyanánt egy ezüstszínű cukortartót adott, és minden este abban fürödtem, mielőtt lefeküdtem volna aludni. Senkit sem engedett be a házba, még cselédet vagy szakácsot sem. Teljes egészében magunkra maradtunk, és boldogok voltunk egymás társaságában.

Egyik este, ahogy lefeküdtem nagymamám ölébe a tűz előtt, így szólt hozzám:

– Kíváncsi vagyok, mi történt a kis Brunoval.

– Nem csodálkoznék, ha az apja odaadta volna a szállodaportásnak, hogy fojtsa bele a tűzoltóvödörbe – mondtam.

– Attól félek, igazad lehet – mondta nagymamám. – Szegény kis pára.

Pár percig csöndben voltunk, nagymamám pöfékelte a fekete szivarját, míg én kényelmesen bóbiskoltam a melegben. – Kérdezhetek valamit, Nagymama?

– Bármit kérdezhetsz, drágám.

– Mennyi ideig él egy egér?

– Ó – mondta. – Már vártam, hogy mikor fogod megkérdezni.

Csönd volt. Csak ült szivarozva és a tűzbe meredt.

– Tehát? – kérdeztem. – Mennyi ideig élünk mi egerek?

– Olvasgattam az egerekről – mondta. – Megpróbáltam minél többet megtudni róluk.

– Folytasd, Nagymama. Miért nem mondd meg?

– Ha tényleg szeretnéd tudni – mondta –, attól tartok, az egerek nem élnek nagyon sokáig.

– Meddig?

– Nos, egy közönséges egér körülbelül három évig él – mondta. – De te nem közönséges egér vagy. Te emberegér vagy, és az egészen más lapra tartozik.

– Mennyiben különbözik? – kérdeztem. – Meddig él egy emberegér, Nagymama?

– Tovább – mondta. – Sokkal tovább.

– Mennyivel tovább?

– Egy emberegér csaknem biztos, hogy háromszor tovább él, mint egy közönséges egér – mondta nagymamám.

– Körülbelül kilenc évig.

– Nagyon jó! – kiáltottam föl. – Ez nagyszerű! Ez a legjobb hír életemben!

– Miért mondd ezt? – kérdezte meglepetten.

– Mert nem szeretnék tovább élni, mint te – mondtam. – Nem tudnám elviselni, hogy valaki más gondoskodjon rólam.

Rövid szünet következett. Egyik ujja hegyével megsimogatott a fülem mögött. Csodás érzés volt.

– Hány éves vagy, Nagymama? – kérdeztem.

– Nyolcvanhat vagyok – mondta.

– Fogsz még nyolc vagy kilenc évet élni?

– Lehetséges – mondta. – Egy kis szerencsével.

– Mindenképpen el kell élned addig – mondtam –, mert akkor én már egy nagyon öreg egér, te pedig egy nagyon öreg nagymama leszel, azután pedig hamarosan együtt meghalunk.

– Az csodálatos lenne – mondta.

Ezután bóbiskoltam egy kicsit. Csak becsuktam a szemem, nem gondoltam semmire, és így békében voltam a világgal.

– Szeretnéd, hogy mondjak rólad valami nagyon érdekeset? – kérdezte nagymamám.

– Igen, légy szíves – mondtam anélkül, hogy kinyitottam volna a szemem.

– Először nem is hittem el, de nyilvánvalóan igaz – mondta.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Egy egér szíve – mondta –, és ez a te szívedet jelenti, percenként ötszázszor dobban! Nem hihetetlen?

– Az nem lehetséges – mondtam, szememet tágra nyitottam.

– Olyan biztos, mint hogy itt ülök – mondta. – Ez egy kisebbfajta csoda.

– Az majdnem kilenc dobbanás másodpercenként! – kiáltottam, miután fejemben kiszámoltam.

– Helyes! – mondta. – A szíved olyan gyorsan ver, hogy lehetetlen hallani a különböző dobbanásokat. Mindössze egy lágy, morajló hangot lehet hallani.

Nagymamám csipkeruhát viselt, és a csipkéje csiklandozta az orromat. A fejemet a mellső lábamra kellett fektetnem.

– Hallottad valaha is a szívemet morajlani, Nagymama? – kérdeztem.

– Gyakran – mondta. – Hallom, amikor éjszaka nagyon közel fekszel hozzám a párnán.

Ezután hosszú ideig mindketten csendben maradtunk a tűz előtt, és ezeken a csodálatos dolgokon gondolkoztunk.

– Drágám – mondta végül. – Biztos vagy benne, hogy nem bánod, hogy életed végéig egér maradsz?

– Egyáltalán nem bánom – mondtam. – Nem számít, hogy ki vagy, vagy hogy nézel ki, amíg van valaki, aki szeret.

MUNKÁRA FÖL!

Aznap este nagymamám vacsorára sima omlettet evett egy szelet kenyérral. Én egy darab barna, kecsketejből készült norvég sajtot ettem, amit gjetostnak hívnak, és már akkor is szerettem, amikor még kisfiú voltam. A tűz előtt ettünk, nagymamám a karosszékében ült, én az asztal tetején voltam, a sajtom pedig egy kis tányéron.

– Nagymama – mondtam. – Most, hogy elintéztük a Legfelsőbb Boszorkányt, a világ összes többi boszorkánya is fokozatosan el fog tűnni?

– Elég valószínűnek tartom, hogy nem – válaszolta. Abba hagytam a rágcsálást és rámeredtem.

– Dehát el kell tűnniük! – kiáltottam föl. – Biztosan el kell tűnniük!

– Attól félek, hogy nem – mondta.

– Dehát, hogyha ő már nem létezik többé, akkor a többiek honnan szerzik be a szükséges pénzt? És ki fog nekik parancsokat adni, és ki lelkesíti föl őket az Éves Közgyűléseken, és ki fejleszti ki a mágikus keverékeket?!

– Ha egy méhkirálynő meghal, mindig van egy másik királynő a méhkasban, aki kész átvenni a helyét – mondta nagymamám. – Ugyanez a helyzet a boszorkányokkal. A nagy Főparancsnokságon, ahol a Legfelsőbb Boszorkány él, mindig van egy másik Legfelsőbb Boszorkány, aki az oldalszárnyban vár, hogy ilyen probléma esetén átvegye az irányítást.

– Ó, ne! – kiáltottam. – Ez azt jelenti, hogy minden, amit csináltunk fölösleges volt?!

– Megmentettük Anglia gyerekeit – mondta. – Ezt nem mondhatod fölöslegesnek.

– Tudom, tudom! – kiáltottam. – De ez közel sem elég! Biztos voltam benne, hogy miután elveszítették vezetőjüket, lassan a világ összes többi boszorkánya is kihal. Most pedig azt mondod, hogy minden ugyanúgy folytatódik majd, ahogy eddig volt!

– Nem pontosan ugyanúgy, mint eddig – mondta nagymamám. – Például Angliában már egyetlen boszorkány sincs. Ez elég nagy győzelem, nem?

– Na de mi a helyzet a világ többi részével? – kiáltottam. – Mi a helyzet Amerikával, Olaszországgal, Hollandiával és Németországgal? És mi van Norvégiával?

– Nehogy azt gondold, hogy az utóbbi pár napban csak hátradőltem, és nem csináltam semmit – mondta. – Nagyon sok időt szenteltem kifejezetten ennek az ügynek.

Amikor ezt mondta, fölnéztem rá, és észrevettem egy kis titokzatos mosolyt, ami lassan kezdett szétterjedni a szája sarkában és az arcán.

– Miért mosolyogsz, Nagymama? – kérdeztem.

– Van egy nagyon érdekes újságom a számodra – mondta. – Miféle újság?

– Szeretnéd, hogy elmondjam a lelegejétől?

– Igen, légy szíves – mondtam. – Szeretem a jó híreket.

Befejezte az omlettjét, és én is eleget ettem a sajtomból. A száját megtörölte egy szalvétával, és így szólt:

– Amint visszaértünk Norvégiába, fölvettem a telefont és Angliát hívtam.

– Kicsodát Angliában, Nagymama?

– Bournemouth rendőrfőnökét, drágám. Azt mondtam neki, hogy én egész Norvégia rendőrfőnöke vagyok, és hogy azok a különös események érdekelnek, amik a Káprázatos Hotelben történtek nemrégiben.

– Várj csak egy percet, Nagymama – mondtam. – Egy angol rendőr semmi esetre sem hinnél el, hogy *te* vagy a Norvég Rendőrség főnöke.

– Nagyon jól tudom utánozni egy férfi hangját – mondta. – Természetesen hitt nekem. Bournemouth rendőrfőnöke megtiszteltetve érezte magát, hogy egész Norvégia rendőrfőnöke kereste telefonon.

– Tehát, mit kérdeztél tőle?

– Megkérdeztem a nevét és a címét annak a hölgynek, aki eltűnt a Káprázatos Hotel 454-es szobájából.

– Úgy érted, a Legfelsőbb Boszorkányét?

– Igen, drágám.

– És, megadta neked?

– Természetesen megadta. Egy rendőr mindig segít a másik rendőrnek.

– A mindenit, Nagymama, neked aztán vannak idegeid! – A címét akartam – mondta nagymamám.

– És, tudta a címét?

– Igen, tudta. Megtalálták az útlevelét a szobájában, amiben benne volt a címe. A hotel nyilvántartásában is benne volt. Mindenkinék, aki a hotelben lakik, bele kell írnia a nevét és a címét abba a könyvbe.

– De a Legfelsőbb Boszorkány biztos nem a saját nevét és címét adta meg a hotel nyilvántartásába – mondtam.

– Miért ne? – mondta nagymamám. – A többi boszorkányon kívül a világon senkinek a leghalványabb sejtése sem volt, hogy kicsoda ő. Bárhová is ment, az emberek számára nyilvánvaló volt, hogy ő egy kedves hölgy. Te, drágám, te voltál az egyetlen nem-boszorkány, aki álarc nélkül látta őt. Még otthon, a saját kerületében is, a kisvárosban ahol lakott, az emberek egy kedves és nagyon gazdag bárónőnek ismerték, aki hatalmas összegeket adományozott jótékonyági célokra. Leellenőriztem.

Kezdtem izgatott lenni.

– A cím, amit megkaptál, Nagymama, bizonyára a Legfelsőbb Boszorkány főhadiszállása volt.

– Még mindig az – mondta nagymamám. – És biztosan ezen a helyen él az új Legfelsőbb Boszorkány is, a kíséretében lévő boszorkányasszisztensekkel. A fontos uralkodókat mindig nagy számú asszisztensek hada veszi körül.

– Hol van a főhadiszállás, Nagymama? – kiáltottam. – Mondd meg gyorsan, hol van?

– Egy kastélyban – mondta nagymamám. – És az az igazán izgalmas a dologban, hogy ebben a kastélyban található az egész világ összes boszorkányának a neve és a címe! Egyébként másképp hogyan tudná megszervezni a találkozókat a Legfelsőbb Boszorkány? Hogyan tudná összehívni a különböző országok boszorkányait az Éves Közgyűlésükre?

– Hol van az a kastély, Nagymama? – kiáltottam türelmetlenül. – Melyik országban? Mondd meg gyorsan!

– Találd ki – mondta.

– Norvégiában! – kiáltottam föl.

– Elsőre eltaláltad! – válaszolta. – Fönn a hegyekben, egy kisváros fölött.

Írtóra felpezsdítő hír volt. Izgalmamban elkezdtem egy kicsit táncolni az asztal tetején. A nagymamám is felizgatta magát, kikecmergett foteljéből, és hosszú léptekkel fel-alá kezdett járkálni a szobában, botjával a padlót döngetve.

– Tehát még rengeteg tennivaló vár ránk! – jelentette ki. – Nagyszerű feladat áll előttünk! Hála az égnek, hogy egér vagy! Egy egér bárhová be tud menni! Csak ki kell tennem téged valahol a Legfelsőbb Boszorkány

kastélyának a közelében, ott már nagyon könnyen bejuthatsz, körbeleshetsz, és kedvedre figyelhetsz, hallgatózhatsz.

– Megteszem! Igen, megteszem! – feleltem. – Senki sem fog meglátni! Gyerekjáték lesz egy nagy kastélyban mozognom, egy zsúfolt, szakácsokkal és pincérekkel teli konyhához képest.

– Ha szükséges, akár napokat is ott tölthetsz! – kiáltotta nagymamám. Izgatottságában össze-vissza hadonászott a botjával, és hirtelen megütött egy magas és nagyon szép vázát, ami a padlóhoz csapódott, és millió darabra tört.

– Ne is törődj vele! – mondta. – Csak egy Ming* váza volt. Ha akarod, akár heteket tölthetsz a kastélyban, és sosem tudják meg, hogy ott vagy. Én szerzek magamnak egy szobát a városban, te pedig minden este kiszurranhatsz a kastélyból, és velem vacsorázhatsz, és elmondhatod, mi történt.

– Igen, kimegyek, igen! – kiáltottam. – A kastélyon belül pedig mindenhol körülszimatolhatok!

– De természetesen az lenne a legfőbb feladatod, hogy a benn lévő összes boszorkányt megsemmisítsd. Az lenne igazán az egész szervezet vége!

– Hogy én semmisítsem még őket? – kiáltottam. – Hogyan tudnám ezt megtenni?

– Nem találsz ki?

– Mondd meg! – mondtam.

– Egércsinálószerrel! – kiáltotta nagymamám. – Az egészet újra a 86-os Késleltetett Hatású Egércsinálószerrel! A kastélyban mindenkivel lenyeleted, úgy, hogy a cseppeket az ételükbe teszed! Emlékszel a receptjére, ugye?

– Minden egyes részletére! – válaszoltam. – Úgy érted, hogy mi magunk fogjuk összekotyvasztani?

– Miért ne? – kiáltotta. – Ha ők meg tudják csinálni, akkor mi is! Csak az a lényeg, hogy tudjuk, mi kerül bele!

– Ki fog fölmászni a magas fára, hogy megszerezzük a rőfögökeselelyű tojását?! – kérdeztem.

– Majd én! – kiáltotta. – Majd én fölmászok! Még rengeteg élet van ebben a vén csontban!

– Azt hiszem, jobb lenne, ha ezt én csinálnám, Nagymama. Kitérheted a nyakadat.

– Ezek csak a részletek! – kiáltotta, miközben újra a botjával hadonászott. – Semmi sem állhat az utunkba!

– És mi lesz majd azután? – kérdeztem. – Miután az új Legfelsőbb Boszorkány, és mindenki más is egérré változott?

– Ekkor a kastély már teljesen üres lesz, és én majd bemegyek és csatlakozom hozzád és...

– Várj csak! – kiáltottam. – Állj meg, Nagymama! Egy szörnyű gondolat jutott eszembe!

– Milyen szörnyű gondolat? – kérdezte.

– Amikor az Egércsinálószer engem egérré változtatott – mondtam –, én nem közönséges egér lettem, akit elkaphatnak egy egérfogóval. Beszélő, gondolkodó, intelligens emberegér lettem, aki az egérfogónak még csak a közelébe sem menne!

A nagymamám halálra váltan megmerevedett. Már tudta, mit akartam mondani.

– Ezért – folytattam –, ha az Egércsinálószerrel az új Legfelsőbb Boszorkányt, és az összes többi boszorkányt is egérré változtatjuk, az egész kastély nagyon okos, nagyon gonosz, nagyon veszélyes, beszélő és gondolkodó boszorkányegerektől fog nyüzsögni! Mindannyian egérbőrbe bújtatott boszorkányok lesznek; és ez is nagyon szörnyű lehet.

– A kutyafáját, igazad van! – kiáltotta. – Ez eszembe sem jutott!

– Valószínűleg nem tudnék felülkerekedni egy kastélynyi boszorkányegéren – mondtam.

– Én sem tudnék – mondta. – Egyszerre kellene megszabadulni tőlük. Össze kellene lapítani, aprítani és transzírozni őket apró darabokra, pontosan úgy, ahogy a Káprázatos Hotelben történt.

---

* nagyon értékes kínai váza

– Azt én nem fogom megtenni – mondtam. – Egyébként nem is tudnám. Azt hiszem, te sem tudnád, Nagymama. Az egérfogónak pedig a legcsekélyebb hasznát sem vennék. Egyébként – tettem hozzá –, a Legfelsőbb Boszorkánynak, aki engem elkapott, szóval neki sem volt igaza az egérfogókkal kapcsolatban, ugye?

– Igen, igen – mondta nagymamám türelmetlenül. – De engem nem érdekel az a Legfelsőbb Boszorkány. Már réges-régen feltrancsírozta a hotel főszakácsa. Az új Legfelsőbb Boszorkánnyal kell most foglalkoznunk, azzal, aki fõn van a kastélyban, és az asszisztenseivel. Nagyon veszélyes, ha a Legfelsőbb Boszorkány hölgynek álcázza magát, de gondolj csak bele, mi mindenre lenne képes, ha egér lenne! Bárhová bemehetne!

– Rájöttem! – kiáltottam, miközben örömben vagy húsz centi magasra ugrottam. – Rájöttem a megoldásra!

– Mondd meg! – kiáltotta azonnal nagymamám.

– A megoldás a MACSKA! – kiabáltam. – Vessük be a macskákat!

A nagymamám rám bámult. Ezután széles vigyor terült el az arcán és fölkiáltott:

– Ragyogó! Ez abszolúte ragyogó!

– Tuszkolj be fél tucat macskát a kastélyba – kiáltottam –, és az egész helyen öt percen belül minden egeret megölnek, akármilyen okosak is!

– Varázslatos vagy! – kiáltotta nagymamám, botjával újra össze-vissza kezdett hadonászni.

– Vigyázz a vázákra, Nagymama!

– Pokolba a vázákkal! – kiáltotta. – Annyira fellelkesedtem, hogy az sem érdekel, ha az összeset összetöröm!

– Még valami – mondtam. – Mielőtt a macskákat beengednéd, teljesen meg kell bizonyosodnod arról, hogy én már kijöttem.

– Ezt megígérem – mondta.

– Mít csinálunk azután, hogy a macskák az összes egeret megölték? – kérdeztem.

– Visszaviszem a macskákat a faluba, és akkor a kastély teljes egészében a miénk lesz.

– És azután? – kérdeztem.

– Azután végigmegyünk a

jegyzeteken és megtudjuk a kerek világ összes boszorkányának a nevét és címét!

– És azután? – kérdeztem izgalomtól remegve.

– Azután, drágám, elkezdődik számunkra a legnagyobb feladat! Összeszedjük a cókmókunkat, és beutazzuk az egész világot! Minden országba elutazunk, és kinyomozzuk a házakat, ahol a boszorkányok élnek! Egytől-egyig minden házat megkeresünk, és amikor megtaláltuk, te besurransz, és otthagysz a halálos Egércsinálószer cseppjeit a kenyérben, vagy a kukoricapehelyben, vagy a rizspudingban, vagy akármilyen ételben, ami csak ott hever. Győzelem lesz, drágám! Egy kolosszális, felülmúlhatatlan győzelem! Az egészzet mi magunk hajtjuk végre, csak te és én! Ez lesz a feladatunk életünk hátralévő időszakára!

A nagymamám fölemelt az asztalról és orron csókolt.

– Ó, jóságos ég! Rengeteg munkánk lesz a következő hetekben, hónapokban és években! – kiáltotta.

– Igen, azt hiszem sok munkánk lesz – mondtam. – De milyen szórakoztató és izgalmas is egyben!

– Ahogy mondod, drágám! – kiáltotta nagymamám, és újra megcsókolt. – Már alig várom, hogy elkezdődjön!

TARTALOMJEGYZÉK

AMIT A BOSZORKÁNYOKRÓL TUDNI KELL

A NAGYMAMÁM

MIRŐL ISMERHETÜNK FÖL EGY BOSZORKÁNYT

A LEGFELSŐBB BOSZORKÁNY

NYÁRI SZÜNIDŐK

A GYŰLÉS

MEGSŰTJÜK, HA SÜLETLEN

86-OS KÉSLELTETETT HATÁSÚ EGÉRC SINÁLÓSZER

A RECEPT

BRUNO JENKINS-T ELTŰNTETIK

A VÉNEK

ÁTALAKULÁS

BRUNO

SZIA, NAGYMAMA!

A BESURRANÓ EGÉR

MR ÉS MRS JENKINS TALÁLKOZIK BRUNOVAL

A TERV

A KONYHÁBAN

MR JENKINS ÉS FIA

A GYŐZELEM

EGY EGÉR SZÍVE

MUNKÁRA FÖL!

Roald Dahl 1916-ban született Wales-ben, norvég szülők gyermekeként. Tanulmányait Angliában végezte, majd a Shell olaj cégnél kezdett dolgozni Afrikában.

A II. világháborút vadászpilótaként élte át a Brit Királyi Légierőnél (RAF), ez az "egetverő pofon" indította el írói karrierjét. Roald Dahl egyike a világ legismertebb és legkedveltebb gyermekkönyvíróinak, műveit szerte a világon sokmillióan olvasták és szerették meg.

Ismertebb művei az *Esernyőember*, *Gyomorforgató receptek*, *A varázsujj*, *George csodagyógyszere*, *Csodálatos Mr Fox*, *Matilda*.

A Boszorkányok a legnagyobb sikert aratott gyermekkönyve, ezzel az író elnyerte a Whitbread-díjat 1983-ban. Roald Dahl hetven négy évesen, 1990-ben hunyt el.